

டாக்டர் கோஜர்

வீரகேசரி

கூறும் விசீதிர அனுபவங்கள்

புரகரம்

மனக் கோலம்

விசீ

வாசகர் பரிசுத் திட்டம்!

வீரகேசரியினால் வெளியிடப்படும் ஆறு புத்தகங்களை வரிசைக் கிரமமாக வாங்கினால் ஏழாவது வெளியிடப்படும் புத்தகம் இனாமாக அனுப்பி வைக்கப்படும்.

இப் பரிசுத் திட்டம் தொடர்ச்சியாக அமுலில் இருக்கு மாதலால் எந்தவொரு வெளியீட்டிலிருந்தும் நீங்கள் கூப் பன்களைச் சேகரிக்க ஆரம்பிக்கலாம்.

(1) முக்கியம்:

நீங்கள் சேகரிக்கும் கூப்பன்கள், அதில் குறிப் பிடப்பட்டிருக்கும் எண் பிரகாரம் வரிசைக் கிரம மாக இருக்க வேண்டும்.

ஆறு கூப்பன்கள் சேர்ந்ததும், அவற்றை ஒன்றுசேர்த்து வெளியீட்டாளர்களின் விலாசத்திற்கு அனுப்பிவைக்க வேண்டும்.

பரிசுப் புத்தகத்தை நீங்கள் எளிதில் பெற்றுக்கொள்ள நேரடி ஒழுங்கு செய்யப்படும்.

(2) முக்கியம்:

இப் பரிசுத் திட்டம் வீரகேசரி பிரசுரங்களுக்கு மட்டுமே! வீரகேசரியினால் விற்பனை செய்யப் படும் மற்றும் புத்தகங்களுக்குச் செல்லுபடி யாகாது.

வீரகேசரி பிரசுரம் ஒவ்வொன்றிலும் பரிசுக் கூப்பன் பிரசுரமாகும்.

(பரிசுக் கூப்பன் எண்—9 பின்பக்கத்தில் உள்ளது)

மனக்கோலம்

1. ஆவி பேசியது...?

கொழும்பு நகரில் செல்வந்தர்கள் வாழும் பகுதி அது. இங்கேதான் திரு. குணவர்தனா தனது இளம் மனைவி ஜெர்னிடனும், தன் இரு பிள்ளைகளுடனும் வசித்து வந்தார். சீரும், சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்த அவரின் குடும்பத்தில் திடீரென அமைதி குலைந்தது. இதற்குக் காரணம் அங்கே நடைபெற ஆரம்பித்த ஒரு சம்பவம். அது தொடர் கதைபோல் உருவெடுத்தது.

திரு. குணவர்தனா அரசியல் வானில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் ஒரு உயர்தர அரசியல்வாதியின் மைத்துனர். 1962ம் ஆண்டில் ஒரு முக்கிய இலாகாவின் ஆணையாளராக இவர் கடமையாற்றியபின் ஓய்வு பெற்றார். 62 வயது நிரம்பிய திரு. குணவர்தனா, தனது முதல் மனைவி இறந்துவிட்டவே இரண்டாவது திருமணம் செய்துகொண்டார்.

திரு. குணவர்தனாவை, ஜெர்ன் இரண்டாந் தாரமாக கைப்பிடித்தபோது அவளுக்கு வயது நாற்பதாகிவிட்டது. அவளுக்கு இது முதல் திருமணமே.

கணவனுடன் மிக அன்புடனும், விசுவாசத்துடனும் ஜெர்ன் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தாள். அடுத்தடுத்து இரு

குழந்தைகள் பிறந்தன. அந்த வயதில் மேலும் குழந்தைகளைப் பெறுவது முறையல்ல எனத் தீர்மானித்த தம்பதிகள், இரவு நேரங்களில் வேறு வேறு அறைகளில் தனிமையாக நித்திரை செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

குணவர்தனா தம்பதிகள், தாம்பத்திய உறவை நீக்க எண்ணியதின் காரணமென்ன?

வயதாகிவிட்டதால் மேலும் குழந்தைகள் பிறந்தால் அந்தப் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்பது ஒரு காரணம். அத்துடன் தமக்கு ஏதும் விபரீதம் திடீரென நடந்துவிட்டால், குழந்தைகளை வளர்க்க மனைவியின் எவ்வளவு கஷ்டப்படுவாள் என்ற எண்ணமும், திரு. குணவர்தனவை மனைவியோடு தாம்பத்திய உறவு கொள்ளுவதைத் தவிர்த்துக்கொள்ள வைத்தது. அதற்குப் பதிலாக அவர் யோகாசனம் செய்வதிலும், தியானம் செய்வதிலும் நாட்டம் கொண்டார்.

இத் தம்பதிகளுக்கு ஒரு விசித்திரமான பொழுதுபோக்கு இருந்தது.

மாலை நேரங்களில் தனிமையில் இருவரும் ஒன்றாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில், பொழுதுபோக்காக “டம்ளர் டாக்” என்ற விளையாட்டில் ஈடுபடுவது வழக்கம்.

1967ம் ஆண்டு மத்தியில் ஒருநாள், காலைமுதல் மழை ஓயாது கடுமையாகப் பொழிந்துகொண்டிருந்தது. திரு. குணவர்தனாவுக்கும், ஜெர்னலுக்கும் பொழுதுபோகவில்லை. உணவு பரிமாறும் மேசையில் அமர்ந்து, “டம்ளர் டாக்” மூலம் ஆவிகளை அழைக்கும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டனர்.

மேசைமேல் வெண்கட்டியினால் (சோக்) வட்டமிட்டு அதற்குள் ‘ஏ’ முதல் ‘இஸ்ட்’ வரையிலான ஆங்கில எழுத்துக்களை எழுதுவார்கள் பின் அந்த வட்டத்தின் நடுவில் ஒரு டம்ளரைக் கவிழ்த்து வைத்து, இருவரின் விரல்களையும்

வைத்து அழுத்தி ஆவிகளை அழைப்பார்கள். டம்ளர் மெதுவாக நகர்ந்து ஒவ்வொரு எழுத்தாகத் தொட்டுச்செல்லும். இப்படி டம்ளர் தொடும் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் ஒரு கடதாசியில் எழுதி, கூட்டி வாசித்தால், யாருடைய ஆவி தங்களோடு பேசுகிறதென்பதும், அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதிலும் தெரிந்துவிடும்.

அன்று, "டம்ளர் டாக்" விளையாட்டை ஆரம்பித்ததும் டம்ளர் தானாக நகர ஆரம்பித்தது. அது வேகமாக நகர்ந்து ஒவ்வொரு எழுத்தாகத் தொட்டுச் சென்றது. அந்த எழுத்துக்களைக் கூட்டிப் பார்த்தபோது, தங்களுடன் பேசுவது காலஞ்சென்ற ஒரு பிரதமரின் ஆவி என்பது தெரிந்தது.

இவர், குணவர்தனை குடும்பத்தின் நண்பராயிருந்தவர். ஆதலால், இருவரும் அடுத்தடுத்துப் பல கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். டம்ளரும் நகர்ந்து, நகர்ந்து எழுத்துக்களைத் தொட்டுத் தொட்டு, அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதிலளித்தது.

அடுத்து, தோமஸ் சில்வா என்பவரின் ஆவி வந்தது. அதனிடம் அதிகமான கேள்விகளை அவர்கள் கேட்கவில்லை.

முன்றாவதாக வந்த ஆவி, கர்லஞ்சென்ற திருமதி ஷீலா பூன்வாட்டினுடையது. முன்னாள் பார்மிய தூதுவர் ஒருவரின் மனைவியாக இருந்து, அகால மரணமடைந்தவர் இவர். அடுத்து, பிரபல்யம் வாய்ந்த சிலரின் ஆவிகளும் தோன்றி இவர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தன.

நண்பகல் உணவை முடித்துக்கொண்டு, மீண்டும் "டம்ளர் டாக்" கை ஆரம்பித்தனர். இம்முறை மகா விஷ்ணு தோன்றினார். அவரிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்ட போது, "உங்களுக்கு என்மேல் ஏன் இந்தச் சந்தேகம்" என்று அவர் திருப்பிக் கேட்டார்.

அடுத்துத் தோன்றிய கதிர்காமக் கந்தன், "இரு மாதங்களுக்குள் ஜெர்னும், குணவர்தனையும் கதிர்காமத்

துக்குப் புனித யாத்திரை ஒன்றை மேற்கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

கடைசியாக அர்ச். யூடாவின் ஆவி தோன்றியது. தன்னுடைய சார்பில் தங்க மோதிரமொன்றை ஜெர்னலுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கும்படி அர்ச். யூடாவின் ஆவி, திரு. குணவர்தனவுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்ததுடன், தாம் இன்னொரு தங்க மோதிரத்தை ஜெர்னலுக்கு வழங்கப் போவதாகவும் கூறியது. அந்த மோதிரம் அர்ச். அன்னம்மாள் ஆலயத்திலுள்ள தனது சிலையின் காலடியில் இருக்குமென்றும், மறுநாள் அங்கு சென்று மெழுகுவர்த்தி ஏற்றி வைத்து விட்டு, அம் மோதிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்படியும் கூறிவிட்டு மறைந்தது.

அர்ச். யூடாவின் ஆவி கூறியது போலவே, மறுநாள் திரு. குணவர்தனவும், ஜெர்னலும் அர்ச். அன்னம்மாள் ஆலயத்துக்குச் சென்றனர். மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றிச் சிலை முன்னால் வைத்தனர்.

அவர்களின் உள்ளம் படபடத்தது. ஆவி கூறியது போன்று, இருவரும் அர்ச், யூடாவின் சிலையருகே சென்று அதன் காலடியில் தங்க மோதிரத்தைத் தேடினார்கள். ஆனால், தங்க மோதிரம் ஒன்றும் அங்கே இருக்கவில்லை. திரு. குணவர்தன தம்பதிகளுக்கு இது பெரும் ஏமாற்றத்தை அளித்தது. ஜெர்ன் கண்ணீர் சிந்திக் கலங்கினான். மனைவியின் நிலையைக் கண்டு திடுக்கிட்ட திரு. குணவர்தன, வீடு திரும்பியதும், இனிமேல் "டம்ளர் டாக்" விளையாட்டே வேண்டாமென மனைவியை எச்சரித்தார்.

இந்தச் சம்பவம் ஜெர்னின் மன அமைதியைக் குலைத்தது. திரு. குணவர்தன எவ்வளவோ சமாதானம் கூறியும் ஜெர்னின் மனக்கலக்கம் தீரவில்லை.

அன்று இரவுநேரத்தோடு உணவை முடித்துக்கொண்டு, ஜெர்ன் தனது அறைக்கு நித்திரை செய்யச் சென்றுவிட்டாள்.

திரு. குணவர்தன வழுமைபோல் தியானத்தில் ஈடுபடும் பொருட்டு, தனது அறைக் கதவுகளை மூடிக் கொண்டார்.

படுக்கையில் கிடந்த ஜெரீனுக்கு வெகு நேரமாக நித்திரை வரவில்லை. முதல்நாள் நடத்திய “டம்ளர் டாக்” நிகழ்ச்சியும், அர்ச். அன்னம்மாள் ஆலயமும், அர்ச். யூடாவின் சிலையுமே, மாறி மாறி அவள் நினைவில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன.

ஜெரீன் திடீரெனப் படுக்கையை விட்டு எழுந்தாள். கதவைத் திறந்துகொண்டு, வெளிபே வந்து உணவு பரிமாறும் மேசையை நோக்கி நடந்தாள். எதுவித ஓசையுமெழும்பாமல் அந்த மேசைமீது வட்டக் கேர்ட்டு, தனியாகவே “டம்ளர் டாக்” நடத்த ஆரம்பித்தாள். அவளின் கண்களில் ஒருவித ஒளி படர்ந்தது. இதயம் படபடத்தது. டம்ளர் நகர்வதை ஆவலோடு பார்த்தாள்.

அர்ச். யூடாவின் ஆவி வந்தது.

“ஏன் என்னை ஏமாற்றினீர்கள்?” என்று ஜெரீன் ஒரு வித தாப உணர்ச்சியுடன் கேள்வியை எழுப்பினாள்.

“நீ, உன் கணவனுடன் வந்திருந்ததால்தான் நான் உனக்கு மோதிரத்தைத் தரவில்லை. உன் கணவனின் துணையின்றி நாளை அர்ச். அன்னம்மாள் ஆலயத்துக்கு நீ மட்டும் வா. அங்கே என் அன்பளிப்பான தங்க மோதிரம் சிலையின் கீழ் இருக்கும்” என்று கூறிவிட்டு அர்ச். யூடாவின் ஆவி மறைந்துவிட்டது.

ஜெரீன் தள்ளாடியபடி எழுந்து தனது படுக்கை அறையை நோக்கி நடந்தாள். அவளது உள்ளத்தில் ஒரு வித அமைதி காணப்பட்டது.

பொழுது எப்போ புலரும் என்ற ஆவலுடன் படுக்கையில் சாய்ந்திருந்த அவள் அப்படியே கண்ணயர்ந்தாள்.

மறுநாள் திரு. குணவர்தன வீட்டைவிட்டு நேரத்துடன் எங்கோ சென்றுவிட்டார். இது ஜெரீனுக்கு நல்ல சந்தர்ப்பம்.

பத்தை அளித்தது. — தனது சகோதரனுடன் அவள் அர்ச். அன்னம்மாள் ஆலயத்துக்குச் சென்றாள். ஆவி கூறியது போல், மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றிவிட்டு சிலையின் காலடியில் மோதிரத்தைத் தேடினாள். தங்க மோதிரம் அங்கு இருக்கவில்லை. திரும்பவும் ஏமாற்றம். அவளால் தாங்க முடியவில்லை. மோதிரம் கிடைக்கும்வரை அங்கேயிருந்து அகலுவதில்லை என்ற தீர்மானத்துடன் ஆலயத்துள் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

நேரம் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. மோதிரம் தென்படவில்லை. ஜெரீனும் சிலைபோல் அமர்ந்திருந்தாள்.

நேரம் செல்லச் செல்ல ஜெரீனின் மனம் பதட்டம் அடைந்தது. துயரம் பொங்கிப் பெருகியது. அவள் கதறி அழ ஆரம்பித்தாள். சகோதரனுக்குப் பெரிய திண்டாட்டமாய்ப் போய்விட்டது. அவளைத் தேற்ற முயற்சித்தான். பயனில்லை.

இதனால் பொறுமையிழந்த அவளின் சகோதரன், கார்ச் சாரதி ஒருவனின் உதவியுடன் பலவந்தமாக ஜெரீனை இழுத்துக் காருக்குள் போட்டுக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

குணவர்தனுவின் அமைதியான குடும்பத்தில் புயல் வீச ஆரம்பித்தது. அமைதி அழிந்துவிட்டது.

ஆலயத்திலிருந்து வீடு திரும்பிய ஜெரீன் புதுவிதமாக நடந்துகொள்ள ஆரம்பித்தாள். எப்பொழுதும் அர்ச். யூடாவைப்பற்றியே அவள் பிதற்றிக்கொண்டிருந்தாள். திரு. குணவர்தனா, மனைவியின் நிலைகண்டு ஏதும் செய்ய அறியாது கலங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

மூன்று வாரங்கள் கடந்தன.

ஒரு நாள் ஜெரீன் வெளியிட்ட தகவல் திரு. குணவர்தனுவை நிலைகுலையச் செய்தது. அவருடைய குடும்பத்தின் கௌரவத்தைத் தலை குனிய வைக்கக்கூடியதாக இருந்தது அந்த அதிர்ச்சித் தகவல்.

“தான் ஒன்பது மாதக் கர்ப்பிணியாக இருப்பதாக அவள் கூறினாள்.”

“அது எப்படி முடியும்?” என்று யோசித்தார் திரு. குணவர்தனா. இரண்டாவது குழந்தை பிறந்தபின்னர் ஒரு நாளென்றாலும் தாம்பத்திய உறவைத் தான் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அவ்வாறிருக்கையில், எங்ஙனம் மனைவி கர்ப்பமுற்றிருக்க முடியும்? அவ்வாறானால் மனைவியின் வயிற்றில் உருவாகும் குழந்தைக்கு தந்தையார்?— இவ்வாறு அவரது சிந்தனை சென்றது.

மனைவியை அவர் அனுதாபத்துடன் பார்த்தார். ஒன்பது மாதக் கர்ப்பிணிக்குரிய அறிகுறியெதுவும் அவளின் உடலில் காணப்படவில்லை. தன் மனைவி ஏதோ விசரில் பிதற்று கிறாளா? இவளுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது?— பலவாறு திரு. குணவர்தனா எண்ணி மனதை ஆற்றிக்கொண்டார்.

நிலைமை வரவர மோசமடைந்தது. மேலும் இந் நிலையை நீடிக்கவிட்டால் ஜெரீன் முழுப் பைத்தியமாக ஆகிவிடுவாள் எனப் பயந்து, அவளை வைத்தியர்களிடமும், மாந்திரீகர்களிடமும் அழைத்துச் சென்றார் திரு. குணவர்தனா.

முதலில் தெமட்டக்கொடையில் உள்ள குறிசொல்பவர் ஒருவரிடம் ஜெரீன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள்.

“ஜெரீனை பிடித்திருப்பது, ‘களுகுமாரி’ எனப்படும் மோகினியே” என்று கூறிய அந்தக் குறி சொல்லுபவர், அவளைப் பிடித்த மோகினியை விரட்டுவதற்காக பூஜை ஒன்றையும் நடாத்தி வைத்தார்.

அடுத்து, பாமன்கடை மாந்திரீகர் ஒருவர் ஜெரீனை பரிசோதித்துவிட்டு, திரு. குணவர்தனாவின் முதல் மனைவியே ஆவி ரூபத்தில் வந்து ஜெரீனை பிடித்து ஆட்டுகிறாளெனக் கூறி, மந்திர நூல் கட்டி, ஒருவகை எண்ணெயையும் கொடுத்தார்.

இம் முயற்சியிலும் பலன் கிடைக்கவில்லை.

“டம்ளர் டாக்” நடத்திய சமயம் கதிர்காமக் கடவுள் தோன்றிக் கூறியதுபோல், ஜெரீன் கதிர்காமத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். அங்கே பூஜை நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, ஜெரீன் வெறிகொண்டு ஆடினாள். விசேட பூஜைகள் நடந்து முடிந்தன. அனைவரும் கொழும்பு திரும்பினார்கள். இதன்பிறகு ஜெரீன் சற்று மாற்றமடைந்தவளாகக் காணப்பட்டாள். ஆனால் இந்நிலை இரண்டு தினங்களுக்குமேல் நீடிக்கவில்லை.

இதன்பின் மாத்தறையிலிருந்து, பிரபல மாந்திரீகர் வரவழைக்கப்பட்டார். பிரமாண்டமான அளவில் ‘தொவில்’ நடனம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இரவு முழுவதும் ஜெரீனைக் கொண்டு, பேயாட்டம் ஆட்டுவித்தார்கள். மாந்திரீகரும் அவளுடன் சேர்ந்து ஆடியபடி, “நீ யார்? நீ யார்?” என்று கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தார். ஒரு கட்டத்தில் “நான்தான் திரு. குணவர்தனாவின் முதல் மனைவி” எனக் கூறிய ஜெரீன், தான் போய்விடப் போவதாகவும், ஒரு சேவலின் உடலில் புகுந்துவிடப் போவதாகவும் கூறினாள். மாந்திரீகன் ஒரு சேவலின் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றார். அதோடு ஜெரீனும் மயங்கி விழுந்தாள். ஒரு மணித்தியாலத்திற்குப் பின்னர் ஜெரீன் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தாள்.

பொழுது புலர்ந்தது. ஜெரீன் தெளிவுபெற்றவள்போல் மிக அமைதியாகக் காணப்பட்டாள். இதனால், மகிழ்ச்சி கொண்ட திரு. குணவர்தனா, மாந்திரீகருக்கும், அவரது உதவியாளருக்கும் அன்பளிப்புகளை அள்ளி அள்ளி வழங்கினார். மாந்திரீகர் குழுவினர் விடைபெற்றுச் செல்லும் சமயம், அக் குழுவிலிருந்த ஒரு இளைஞன் திரு. குணவர்தனாவை அணுகி, “இனிமேல் ஜெரீனுக்கு ஏதாவது ஏற்பட்டால், மனோதத்துவ நிபுணர் திரு. ஏபிரஹாம் கோலுரை சென்று சந்தியுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

நாட்கள் பல நகர்ந்தன. ஜெரீன் மீண்டும் பழைய நிலையை அடைந்தாள். ஒன்பது மாதக் கர்ப்பினியாக இருப்ப

தாக அடிக்கடி கூறினான். அர்ச். யூடாவைப் பற்றியே எந் நேரமும் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

திரு. ஏபிரஹாம் கோலூரிடம் ஜெரீனை அழைத்துச் சென்று காட்ட முடிவு செய்தார்கள்.

1967ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் ஒருநாள் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு கோலூரின் இல்லத்துக்குச் சென்றார் திரு. குணவர்தன.

திரு. குணவர்தன கூறும் கதையை மிக அமைதியாக கேட்டுக்கொண்டிருந்த டாக்டர் கோலூர், கதை முடிந்ததும், திரு. குணவர்தனவை கீழ் தளத்திலிருக்கும்படி கூறி விட்டு, திருமதி கோலூரின் உதவியுடன் ஜெரீனை மேல் மாடிக்கு அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்தார்.

நாகரிக உடை அணிந்துகொண்டு, கனிந்த பழம்போன்ற அழகுடன் காட்சியளித்த ஜெரீன், திரு. கோலூரின் முன்னிலையில் அழைத்துவரப்பட்டாள்.

ஹிப்னோடிசம் (மனோவசியம்) முறைப்படி, ஜெரீனின் மனதில் உள்ளவைகளை அறிந்துகொள்ள முயன்ற கோலூர், ஜெரீனை அரைத் தூக்கத்தில் ஆழ்த்தி, கேள்விகளைத் தொடுத்தார்.

கண்களை மூடி ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருப்பது போன்ற நிலையிலிருந்த ஜெரீன், தன் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தாள்:

“மாத்தறையிலுள்ள ஒரு பெளத்த சூகும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் நான். அங்கே கொண்டுவென்ட் ஒன்றில் கல்வி பயின்றதாலும், சிநேகிதிகளின் பிடிவாதத்தாலும் நான் கிறிஸ்தவ வகுப்புகளுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தேன். நெடு நாட்களாகத் திருமணம் செய்துகொள்ளாது கன்னியாகவே வாழ்ந்த நான், 40 வயதில் திரு. குணவர்தனுக்கு இரண்டாவது மனைவியாக வாழ்க்கைப்பட்டேன். இரண்டாவது குழந்தை பிறந்தவுடன், இதற்குமேல் குழந்தை பெறுவதில்லை என்று முடிவுசெய்தோம். இதனால் பூஜை

அறையோடு ஓட்டிய அறையில் எனது கணவரும். மற்றொரு அறையில் பிள்ளைகளுடன் நானும் நித்திரை செய்ய ஆரம்பித்தோம்.”

“தெய்வ பக்தியில் நம்பிக்கையுடைய நூலாங்கள், ஒவ்வொரு போயா தினமும் பௌத்த ஆலயத்துக்குப் போவது வழக்கம். பணத்தைப் பொறுத்தவரையில் எங்களுக்குப் பிரச்சினையே இரக்கவில்லை.”

“ஒருநாள் இரவு நான் தனிமையில், “டம்ளர் டாக்” நடத்தியபோது தோன்றிய அர்ச். யூடா என்னிடம் பல அந்தரங்கமான விஷயங்களைக் கூறினார். இதையெல்லாம் என் கணவரிடம் சொல்லவேண்டாம் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.”

இதைக் கூறும்போது, ஜெரீனின் முகத்தில் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி பொங்கியதை கோலூர் அவதானித்தார்.

ஜெரீன் தொடர்ந்து தன் கதையைக் கூறினார்:

“அர்ச். யூடா என்னை மனதாரக் காதலிப்பதாகவும், எனது முற்பிறவியில் தானே என் கணவராக வாழ்ந்ததாகவும் சொன்னார். அப்பொழுது என் பெயர் ரோஸ் என்றும், அவரின் பெயர் ரீமஸ் என்றும் தெரிவித்தார். அடுத்த பிறப்பிலும் நான் அவருக்கு மனைவியாக வரவேண்டுமென்றும் விருப்பம் தெரிவித்தார். இந்த “டம்ளர் டாக்” சம்பவத்துக்குப் பிறகு, அர்ச். யூடா இரவு நேரங்களில் என் அறைக்கு வந்து என்னுடன் ஒன்றாக நித்திரை செய்வார். பகல் நேரங்களில்கூட எனது கணவர் வீட்டில்லாத சமயங்களில் வந்து, சமையலறையில் இருக்கும் என்னைக் குளியலறைக்கு இழுத்துச் செல்லுவார். அங்கு எனது ஆடைகளை யெல்லாம் களைந்துவிட்டு, என்னை நிர்வாணகோலத்தில் வைத்து அழகு பார்ப்பார். உடலெங்கும் முத்தங்கள் பொழிவார். சில சமயங்களில் நோகாதவண்ணம் எனது மார்பில் தனது பற்களைப் பதிப்பார்.”

பொங்கியெழும்புகாதல் உணர்ச்சியுடன் தன் கதையை கூறிக்கொண்டிருந்த ஜெரீன், நித்திரையில் இருந்தவண்ணமே எழுந்து, படுக்கையில் அமர்ந்து தனது ரவிக்கையைக் கழற்றி, தனது மார்பிலிருந்த ஒருசில காயங்களைக் காண்பித்தாள். மீண்டும் சாய்ந்துகொண்டு தன் கதையைத் தொடர்ந்தாள்:

“அர்ச். யூடா என்னிடம் அளவுக்கதிகமான அன்பு வைத்திருந்ததால், நானும் அவரையே விரும்பினேன். எங்கள் சந்திப்புத் தொடர்ந்தது.

இந்த விஷயங்களையெல்லாம் என் கணவரிடம் நான் கூறினால், கழுத்தை நெரித்துக் கொலை செய்துவிடுவதாக ஒருநாள் பயமுறுத்தி, கடிதம் ஒன்றையும் எழுதி எனது தலையணைக்குக்கீழ் வைத்திருந்தார். இன்னொருமுறை எனது திருமண மோதிரத்தையும், காதணிகளையும் கழற்றிச் சென்றார். வேறு சில சமயங்களில் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை என் தலையணைக்குக் கீழ் விட்டுச் சென்றார்.”

“இதைக் கூறும்போது ஜெரீன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள். அவளைச் சமாதானம் செய்தபடியே ஏன் அழுகிறீர்கள் என்று கேட்ட திரு. கோலூர் மிகுந்த ஆவலுடன் ஜெரீன் சொல்லப்போகும் பதிலை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

“நான் இப்பொழுது ஒன்பது மாதக் கர்ப்பிணி. எனது வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்கு, எனது கணவர் தந்தையில்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிடும். இப்படிப்பட்ட அவப்பெயரைத் தேடித்தரும் குழந்தையைப் பெறுவதைவிட, அதற்கு முன்பு நான் இறந்துவிடுவதே நல்லது” என்று அழுதபடி கூறினாள் ஜெரீன்.

மேற்கொண்டு ஜெரீனைப் பேசவிடுவது சரியல்ல என்று தீர்மானித்த திரு. கோலூர், ஜெரீனை ஹிப்னாடிஸ் நித்திரையில் இருந்து எழுப்பிவிட்டார். கண்களைக் கசக்கிவிட்டுக் கொண்டு எழுந்த ஜெரீன், ஒன்றுமே தெரியாதவளைப்போல் கீழ் மாடியை நோக்கி நடந்தாள்.

திரு. குணவர்தனுவை மேலே வரும்படி அழைத்தார் கோலூர்.

இறந்துவிட்ட காதலன் இரவில் வந்து தன்னோடு காதல் புரிந்ததாகக் கூறிய 'லதா' என்ற மாணவி ஒருத்தியின் கதையைக் கேட்ட கோலூர், 1964ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 12ம் திகதி அப் பெண்ணின் பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து குணப்படுத்தினார். அவளின் கதை ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருந்தது. அதைத் திரு. குணவர்தனவிடம் கொடுத்து வாசிக்கச் சொன்னார் கோலூர். திரு. குணவர்தன வாசித்து முடித்ததும், 'லதா' என்ற பெண்ணின் கதையைப் போன்றதுதான் ஜெர்னின் கதையும் என்று விளக்கினார் கோலூர்.

"நீங்களும், ஜெர்னிலும் மூட நம்பிக்கைகளில் ஈடுபட்டது தான் இதற்குக் காரணம்" என்று கூறிய கோலூர், "ஜெர்னின் இந்தப் பரிதாப நிலைக்கு திரு. குணவர்தனுவின்மேல் குற்றம் சுமத்தினார். ஆவிகள் பற்றி "டம்ளர் டாக்" நடத்தியது சுத்த அபத்தமான ஒரு செயல் என கோலூர் சுட்டிக் காட்டினார்.

"டம்ளர் டாக்" என்ற பெயரில் நீங்கள் நடத்திய முட்டாள்தனமான நாடகத்தால், ஜெர்னின் மூளை பாதிக்கப்பட்டது. சிறு வயது முதல் ஆவிகள், பேய்கள், மந்திரம், தந்திரம், பூஜை என்ற மூட நம்பிக்கைகளில் ஊறிப்போயிருந்த ஜெர்னை, 'டம்ளர் டாக்' பாதித்ததில் ஆச்சரியமில்லை."

"இப்படிக் கூறிய கோலூர், "டம்ளர் டாக்கை"ப் பற்றியும் விளக்கினார்.

"நீங்கள் இருவரும் டம்ளர்மீது விரல்களை வைத்திருந்த போதிலும், ஜெர்னின் விரல்களே அந்த டம்ளரை நகர்த்தின. தசைகளின் மனோ இயந்திர அசைவுகள்தான் அந்த டம்ளர் நகருவதற்குக் காரணம். அச் சமயத்தில் நீங்கள் இருந்த நிலையில் இதெல்லாம் புரிந்திருக்காது. ஜெர்னி

னுக்கு இருந்த அந்த மனோ இயந்திர அசைவுச் சக்திதான் அன்றிரவு அவர் தனியாக “டம்ளர் டாக்” மேற்கொண்ட போதும் டம்ளர் நகர்ந்தது. டம்ளர் தானே நகர்வதாக நம்பிய ஜெரீன், அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும் அடைந்தார். இதுதான் ஜெரீனின் மூளையைத் தாக்கி, அவரின் சிந்தனையை திசை திருப்பியது. அவருக்கு நரம்புத் தளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது.

அர்ச். யூடா பற்றி ஜெரீன் கூறியதற்கெல்லாம் காரணம், உடல் பசியால் வாடிய அவளுக்கு ஏற்பட்ட விரகதாபமே! முதன் முதலாக கன்னி கழிந்கதிலிருந்து ஜெரீன் இரு வருடங்கள் மட்டுமே உடல் இன்பத்தை அனுபவித்திருக்கிறார். இளமையும், ஆரோக்கியமும் கொண்ட கட்டுக்கோப்பான உடலமைப்புள்ள ஜெரீனுக்கு, அவளது பாலுணர்வை அனுபவிக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதது பெரும் ஏமாற்றத்தை அளித்தது.

செய்கைமூலம் அனுபவிக்க முடியாவிட்டாலும், மாணசீகமாகவாவது தன்னை திருப்தி செய்துகொள்ள ஜெரீன் முனைந்தான். இதனாலே, தான் மதிப்பளித்து வணங்கி வந்த அர்ச். யூடாவையே வித்தியாசமான கண்ணோட்டத்தில் பார்த்துவிட்டான்.

அதித உடல் பசியால் கடவுளும் காதலனானார். இயற்கையின் நியதியை நீங்கள் உணராது. அவளுக்கு உடற் சுகத்தைக் கொடுக்காமல் தியானம், யோகாசனம் என இருந்தது மண்ணிக்க முடியாத தவறாகும்.”

“அர்ச். யூடா இரவில் வந்து அவளுக்கு காதல் இன்பம் அளித்தது; திருமண மோதிரத்தை வாங்கிச் சென்றது; தலையணைக்குக் கீழ் பணம் வைத்தது; குளியலறைச் சம்பவம் எல்லாம் ஜெரீனின் கற்பனையே! தனக்கு ஒரு காதலன் இருக்கிறான்; கணவன் தரத் தவறிய இன்பத்தை தன் காதலன் வழங்குகிறானென்று இப்படியான கற்பனைகளில் லயித்து, அதில் இன்பத்தை அடைந்தார் உங்கள் மனைவி.”

“காதணிகள், திருமண மோதிரம் மறைந்ததுக்கும், மார்பில் காயம் ஏற்பட்டதுக்கும் ஜெர்னே காரணம். அவள் நானாகச் செய்தவையே அவை. தனது கணவரிடம் இருந்து எதையெதை எதிர்பார்த்தாளோ, அவற்றையெல்லாம் தான் அடைவதாகக் கற்பனை செய்தாள். குளியலறைச் சம்பவமும் இதிலொன்று.”

ஒரு காதல் விவகாரம் முற்றி, ஓர் எல்லையைக் கடந்து விட்டால், காதலி கர்ப்பம் தரிப்பது இயற்கையே. இதையேதான் ஜெர்னும் கற்பனைசெய்தார். தனது கள்ளக் காதல் விவகாரம் வெளிவந்து விடப்போகிறது என்றும், தான் ஒன்பது மாதக் கர்ப்பிணி என்றும் கற்பனை செய்தார். அதன் விளைவுகளை எண்ணிக் கலங்கினார்.”

இப்படியாக ஜெர்னின் நடவடிக்கைகளுக்குரிய காரணங்களை விளக்கிய கோலூர், திரு. குணவர்தனாவிடம் மேலும் கூறினார்:

“ஜெர்னின் நோயை உடனடியாக நான் குணப்படுத்துகிறேன். ஆனால், அதற்கு நீங்களும் என்னுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். சம்மதமா?”

இப்படிக்கேட்டுவிட்டு, திரு. குணவர்தனாவின் முகத்தை நோக்கினார் கோலூர். அவர் சரியெனத் தலையை அசைத்ததும், கோலூர் தொடர்ந்தார்:

“இன்றிலிருந்து உங்கள் துறவறத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வையுங்கள். ஜெர்னிடம் ஓர் ஆண்மையுள்ள கணவனாக நடந்துகொள்ளுங்கள். ஒரு இளம் பெண்ணை இரண்டாம் தாரமாக்கிக்கொண்டுவிட்டு, அவளை ஏங்கவிடுவது முறையே அல்ல. உங்களுக்குப் பிள்ளைகள் வேண்டாமென்றால் குடும்பத் திட்ட நிலையத்தை அணுகி ஆலோசனை பெறுங்கள். தியானம் செய்வதைவிட அது பலனளிக்கும்.”

“ஜெர்ன் ஒழுக்கமான பெண்ணாக இருந்ததால்தான் தனது ஆசாபாசங்களைக் கற்பனையில் அனுபவித்தார்.

தனது மதிப்புக்குரிய அர்ச். யூடாவை நாயகனாக்கிக் கொண்டார். வேறொரு பெண்ணை இருந்திருந்தால், தனது ஆசையைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ள பிற ஆடவரை நாடியிருப்பார். இந்தவகையில், ஜெரீன் சிறந்த ஒரு பெண் என்பதை நிரூபித்துவிட்டார்.”

கோலூர் பேசி முடிந்ததும், திரு. குணவர்தன அவர் கூறிய ஆலோசனைகளின்படி நடப்பதாக உறுதி கூறினார். அதன்பின் திரு. குணவர்தனவைக் கீழே அனுப்பிவிட்டு ஜெரீனை மாடிக்கு அழைத்த கோலூர் மீண்டும் அவரை “ஹிப்னோட்டைஸ்” செய்தார்.

ஜெரீன் கண்ணயர்ந்ததும், கோலூர் அவளின் காதுகளில் ஓதினார்:

“இதோ அர்ச். யூடா வந்திருக்கிறேன். பெண்ணே! இதுதான் என் கடைசி விஷயம். உன்னிடம் விடைபெற்றுச் செல்லவே வந்தேன்.” கோலூர் குரலை மாற்றிக் கொண்டு பேசினார்.

ஜெரீனின் முகத்திலேற்பட்ட முகபாவங்களை வார்த்தைகளால் வருணிக்க முடியாது. பார்ப்பவர்களின் உள்ளத்தை கலங்க வைக்கக்கூடியவை. அர்ச். யூடா விடைபெறுவது அவளுக்கு அவ்வளவு தூரம் கவலையை ஏற்படுத்தியது.

கோலூர் தொடர்ந்து அர்ச்.யூடா போன்றே பேசினார்.

“நான் என் பிள்ளையை உன் வயிற்றிலிருந்து எடுத்துச் செல்லுகிறேன். இனிமேல் உன்னிடம் வரவே மாட்டேன். எனக்குப் பதிலாக உன் கணவரே தினசரி வருவார். அவர் உன்னை விரும்புவார்; காதலிப்பார். நீங்கள் இருவரும் பிள்ளைகளுடன் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்வீர்கள்!”

கோலூர் பேசி முடிந்த சில நிமிடங்களில் ஜெரீன் கண் விழித்தார்.

சிறிது நேரத்தில் குணவர்தனவும், ஜெரீனும் மலர்ந்த முகத்துடன், கோலூரின் இல்லத்தைவிட்டு வெளியேறினார்கள்.

ஒரு மாதம் கழிந்தது. ஒருநாள் ஜெரீன் தன் கணவருடன், திரு. கோலுரைப் பார்த்து நன்றி கூற வந்தாள்.

அவர்களின் கதையைப் பிரசுரிக்க கோலூர் அவ்விடம் அனுமதி கேட்டார். இத்தாலி, பிரான்ஸ், ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகளில் இக் கதையைக் கட்டாயம் பிரசுரிக்க வேண்டும். அங்கு மிக்க பயனுள்ளதாக அமையுமென்றார் கோலூர்.

“ஏன் அந்த நாடுகளில் மட்டும்?” என்று ஜெரீன் கேட்டாள்.

“நீங்கள் அந்த நாடுகளில் எங்காவது இருந்திருந்தால் புனித ஆவியின் அருள் பெற்ற சந்நியாசினியாக உங்களை ஆக்கியிருப்பார்கள்!” என்றார் கோலூர்.

இருவரும் சிரித்தனர். கோலூரும் சிரித்தார்.

2. நடுநிசியில் வந்த தீப்பந்தம்...!

இருநூறு ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள அந்தத் தென் னந் தோட்டம் உடரட்ட, பஹத்தரட்ட என்றழைக்கப்படும் மலைநாட்டுக்கும், பள்ளத்தாக்கிற்குமிடையில் அமைந் திருந்தது.

இந்தத் தோட்டத்தின் உரிமையாளரான திரு. டிக்கிரி சேனா இப்பகுதியில் ஒரு அரசனைப் போன்றே விளங்கினார்.

ஏழைகளின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காண்போர் என்கி றுர்களே, அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் திரு. டிக்கிரிசேனாவும், அவரது மனைவியும்.

சுமார் ஐம்பது குடும்பங்களுக்கு அவர்கள் இலவச மாகக் காணிகளை வழங்கி, அங்கு குடியேற்றி இருந் தார்கள்.

ஜேமிஸ், பீட்டர் என்ற வேலையாட்கள் மிகமிக விச வாசத்துடன் டிக்கிரிசேனாவின் வீட்டில் வேலை செய்தனர். அவர்களின் மனைவியரும் அதே வீட்டில்தான் வேலைசெய் தனர்.

காலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் அவர்கள் வேலைக்கு வந்து விடுவார்கள். மனைவிமார் மாலை ஆறு மணியளவில் வீடு

திரும்பிய பின்னரும், மிகுதி வேலைகளையெல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டு இரவு பத்து மணிக்கு மேல்தான் ஜேமிஸும் பீட்டரும் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்புவது வழக்கம்.

1951ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் ஒரு நாள் வேலை யாட்கள் இருவரும் வேலைகளை முடித்துவிட்டு வீடு திரும்பி விட்டனர். மணி இரவு பதினொன்றாகிவிட்டது. டிக்கிரி சேனாவும் குடும்பத்தினரும் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

ஐம்பது குடும்பங்கள் குடியேறியிருந்த அந்தக் கிராமப் பகுதியிலிருந்து திடீரெனப் பயங்கரமான அலறல் ஒசையொன்று இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு பயங்கரமாக ஒலித்தது.

இயற்கையில் பயந்த சுபாவமுள்ள திரு. டிக்கிரிசேனா எழுந்து, என்ன நடந்துவிட்டது என்பதைப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக ஜன்னல்களை இழுத்து மூடிவிட்டு போர்த்துக் கொண்டு தூங்குமுற்பட்டார்.

கண்டியிலிருந்து விடுமுறையைக் கழிக்க வந்திருந்த தனது இருபது வயது மகனையும் அழைத்து, அவனையும் ஜன்னல்களை மூடிக்கொண்டு தூங்கும்படி எச்சரித்தார்.

மிகுதி இரவு முழுவதும் டிக்கிரிசேனாவுக்கு நித்திரை வரவேயில்லை. கிராமத்தில் ஏதோ கொலை நடந்துவிட்டிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயமாக நம்பினார்.

பொழுது புலர்ந்தது. வழமைபோல் ஜேமிஸ், பீட்டர் ஆகியோரும், அவர்களது மனைவிமாரும் விடியற்காலையில் வேலைக்கு வந்தனர்.

அவர்கள் வழமைபோல் வேலையில் ஈடுபடுவதைவிடுத்து முதல்நாள் இரவு தாங்கள் கண்ட மர்மமான அக்கினிப் பிழம்பைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அந்த

அக்கினிப் பிழம்பு பிரதான ஒழுங்கை வழியாக அசைந்து கொண்டு சென்றதாகவும் அதிசயமாகப் பேசினர். திரு. டிக்கிரிசேன குடும்பத்தினர் எழும்பி வந்ததும் அக்கினிப் பிழம்பு அந்தரத்தில் மிதந்து சென்ற கதையை மிக நடுக்கத்துடன் நால்வரும் கூறினார்கள்.

அன்று முழுவதும் அக்கினிப் பிழம்பின் மர்மம் பற்றியே கதையாக இருந்தது.

அன்றிரவும் சரியாகப் பதினொரு மணிக்கு பிரதான ஒழுங்கையில் அக்கினிப் பிழம்பு அங்குமிங்குமாக மிதந்து கொண்டிருந்துவிட்டு மறைந்தது.

டிக்கிரிசேன உட்படப் பலரும் இதை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர்.

மூன்று தினங்களின் பின்பு இச்செய்தி பக்கத்துக் கிராமங்களுக்கெல்லாம் பரவி, அங்கிருந்த நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் இக்காட்சியைப் பார்க்க டிக்கிரிசேனாவின் வளவுக்குள் திரள ஆரம்பித்தனர்.

அன்றிலிருந்து அப்பகுதியில் இருந்தவர்கள் சூரிய அஸ்தமனத்திற்குப் பிறகு வெளியே தலைகாட்டுவதில்லை. பிள்ளைகளை ஏழுமணிக்கே படுக்கவைத்துவிடுவார்கள்.

வேலைக்குச் செல்லுபவர்கள் இருளுக்குமுன் வீடு திரும்பி விடுவார்கள். இரவு பத்து மணிக்குமேல் வீடு திரும்பும் பீட்டரும், ஜேமிஸும் கூட இப்போது இருட்டிற்கு முன்பே வீடு திரும்பலாயினர்.

காலையிலும் பொழுது நன்கு புலர்ந்த பின்னரே வளவுக்கு வேலைக்குச் செல்வார்கள்.

மர்ம 'அக்கினிப் பிழம்பு' பற்றி கிராமத்தவர்கள் பல விதமான கதைகளைச் சொன்னார்கள்.

‘கினிபிள்ளிய’ என்ற அக்கினிப் பேய்தான் யாரோ ஒரு வரை வஞ்சம் தீர்க்க இப்படி அலைகிறது என்றனர்.

அந்த ஒழுங்கையில் கொலைசெய்யப்பட்ட பண்டார என்பவரின் ஆவியே இப்படி உருவெடுத்து நடமாடுகிறது என்றார்கள் சிலர். இது ‘தேவதா எளிய’ என்ற தெய்வங்களின் ஒளி என்றும் வேறுசிலர் கூறினார்கள்.

அக்கினிப் பேயின் நடமாட்டத்தினால் டிக்கிரிசேனாவின் குடும்பத்திற்குப் பெரும் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. எவ்வளவு பணமும் சொத்தும் இருந்தாலும் சில நாட்களாக இரவில் வேலையாட்கள் இல்லாமையால் அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். ஜேமிஸின் உதவியின்றி டிக்கிரிசேனாவால் குளிக் கக்கூட முடியவில்லை.

இதனால் அந்த அக்கினிப் பேயை விரட்டினால்தான் தமக்கு நிம்மதி என அவர் நினைத்தார். பலரும் மாந்திரீகரை அழைத்து இதுபற்றி ஆலோசிக்கும்படி ஆலோசனை வழங்கினார்கள்.

டிக்கிரிசேனாவின் மகனைப் பார்க்க கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு இளைஞர் மட்டும் திரு. கோலூரை அணுகி இதற்கு முடிவுகாணுமாறு அறிவுரை வழங்கினார்.

இதன்பிறகுதான் திரு. டிக்கிரிசேனா கொழும்புக்கு விரைந்து திரு. கோலூரை சந்தித்து மேற்கூறிய முழுக் கதையையும் கூறினார்.

கதையைக் கேட்ட கோலூர் இம்மர்மத்தைத் துலக்கும் ஆவலுடன் டிக்கிரிசேனா சகிதம் அவரது வளவுக்குப் புறப்பட்டார்.

கடும் மழையினூடே அவர்கள் பயணம் செய்த கார் சரியாக பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு டிக்கிரிசேனாவின் வளவை சென்றடைந்தது.

நேரத்தோடு வீடு திரும்பிவிட வேண்டுமென்ற அவ சரத்தில் வேலையாட்கள் பதட்டத்துடன் வீட்டு வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

மாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் இரவு உணவை அனைவருக்கும் பரிமாறிவிட்டு பீட்டரும், ஜேம்ஸும் மனைவியருடன் தங்கள் வீடுகளுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டனர்.

கோலூர் சிறிது நேரம் அங்குமிங்குமாக உலாவிவிட்டு, நன்கு இருட்டிய பின்னர் வீட்டு முற்றத்திலே அமர்ந்து டிக்கிரி சேனாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

நேரம் ஒன்பது... பத்து... என கடந்துகொண்டிருந்தது. எப்போது அக்கினிப்பிழம்பு தோன்றும் என கோலூர் தனது கழுக்குக் கண்களைச் சுழலவிட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

மணி பதினொன்றடித்தது. கிராமப் பகுதியிலிருந்து ஊளையிடும் சத்தங்கள் இடைவிட்டு கேட்க ஆரம்பித்தன.

சத்தம் நின்றது. ஒரே அமைதி. தவளைகள் கத்தும் சத்தத்தைத் தவிர வேறு எந்த ஓசையும் கேட்கவில்லை.

“அதோ அதோ,- “கினிபிள்ளிய” என்று டிக்கிரிசேனா கிசுகிசுத்தார். அவர் காட்டிய திசையைக் கோலூர் பார்த்தார். தூரத்திலே அக்கினிப் பிழம்பு தெரிந்தது.

இருவரும் எழுந்து நின்றனர். இப்பொழுது அக்கினிப் பிழம்பு தெளிவாகத் தெரிய ஆரம்பித்தது. கிழக்கு நோக்கி மிதந்து சென்று கொண்டிருந்த பிழம்பு சுமார் இருநூறு யார் தூரம்சென்றதும்மீண்டும் மேற்குநோக்கிமிதந்துசெல்ல ஆரம்பித்தது சுமார் இரண்டடி உயரமும், ஒரு அடி அகலமும் கொண்டதாக அது இருந்தது.

இதை நன்கு அவதானித்த கோலூர், அக்கினிப் பிழம்பை நோக்கி நடக்கத் தீர்மானித்தார். டிக்கிரிசேனாவை அல்லது அவர்மகனைத் தன்னுடன் வரும்படி அழைத்தார். இருவருமே திகிலுடன் மறுத்துவிட்டனர். தனியேசெல்ல

முடிவுசெய்த கோலூர் கைத்தடியொன்றை எடுத்துக் கொண்டு அந்த மர்ம அக்கினிப் பிழம்பை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்.

அக்கினிப் பிழம்பு முன்னேக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. ஒழுங்கைக்குள் கோலூர் நுழைந்தவுடன் அக்கினிப் பிழம்பு மேலும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. பூயிலிருந்து ஆறடி உயரத்தில்தான் அது காணப்பட்டது. கோலூர் அந்தப் பிழம்பை நோக்கி முன்னேறலானார். அவர் எந்த வேகத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தாரோ அதே வேகத்தில் அக்கினிப் பிழம்பு அவரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது.

பத்து அடி தூரம்தான் இடைவெளி இருக்கும். கோலூர் அதேயிடத்தில் அசையாது நின்றார் அக்கினிப் பிழம்பு நிற்கவில்லை, அவரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. அப் பொழுதுதான் கோலூருக்கு ஒரு விஷயம் விளங்கியது. அந்த அக்கினிப் பேய்க்கு இரு கால்களிருப்பதை அவர் கண்டுவிட்டார். அவ்வளவுதான். “யார் நீ? அங்கேயே நில்!” என்று சத்தமிட்டார். அந்தச் சத்தம் அந்தப் பகுதியெங்கும் எதிரொலித்தது.

ஒரு வினாடிகூட இருக்காது. அக்கினிப் பிழம்பு கீழே விழுந்து சிதறியது. ஒரு மனித உருவம் ஓட ஆரம்பித்தது. கோலூரும் துரத்திக்கொண்டு ஓடினார். ஒரு தென்னந் தோட்டத்திற்குள் அந்த உருவமும் ஓடியது. கோலூரும் அதை விரட்டிக் கொண்டு ஓடினார்.

திடீரென ஒரு ஓசை கேட்டது. அதன் பிறகு ஓடிக்கொண்டிருந்த உருவத்தைக் காணவில்லை. கோலூர் ஓடிச் சென்று ஓசை எழுந்த இடத்தில் நின்றார். அருகிலிருந்த ஒரு குழிக்குள்ளிருந்து யாரோ வேதனையால் முணுமுணுப்பது கேட்டது. கோலூர் அங்கே சென்று உள்ளே எட்டிப்பார்த்தார். குழிக்குள்ளிருந்து எழுந்திருக்க ஒரு மனிதன் முயன்றுகொண்டிருந்தான். அவனை கோலூர் வெளியே தூக்கிவிட்டார்.

“துரை: என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். என்னைக் கொன்றுவிடாதீர்கள். நான்தான் ஜேமிஸ். மாலை உங்களுக்குச் சாப்பாடு பரிமாறியவன். என்னை விட்டுவிடுங்கள்” என்று அவன் கெஞ்சினான்.

அவனது முகத்தை உற்று நோக்கினார் கோலூர். அவன் கூறியது உண்மையென்று புரிந்தது.

“உன்னை நான் விடப்போவதில்லை, ஏன் அந்தக் காரியத்தைச் செய்தாய்? உண்மையைச் சொல்” என்று அதட்டினார்.

“துரை என் வீட்டுக்கு வாருங்கள். விபரம் கூறுகிறேன்” என்று பரிதாபமாகக் கெஞ்சினான் அவன்.

இதற்குச் சம்மதித்த கோலூர் அவன் காட்டிய பாதையில் அவன் பின்னால் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

ஒரு சிறு குடிசையை நெருங்கியதும் அதற்குள் அவன் நுழைந்தான். கோலூரும் உள்ளே சென்றார், முதலில் தனது மனைவியை அழைத்து அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அதன்பின் இருவரும் அமர்ந்தனர்.

“நீ சொல்ல வேண்டியவைகளை சீக்கிரம் சொல்” என்றார் கோலூர்.

அவன் பேச ஆரம்பித்தான். “ஐயா! என் பெயர் ஜேமிஸ். இந்த வளவு பிரபுதான் எங்கள் பரம்பரையையே வளர்த்தவர். எனது தந்தையும் இவர் வீட்டில்தான் வேலை செய்தார். நானும், எனது மனைவியும் இவர் வீட்டில்தான் வேலை செய்கிறோம். எனக்கு ஆறு மாதத்திற்கு முன்புதான் திருமணம் நடந்தது. எனது மனைவி மாலை ஆறு மணிக்கு வீடு திரும்பிவிடுவாள். நான் இரவு பத்து மணிக்கு மேல்தான் வேலைகளை முடித்துவிட்டு வீடு திரும்புவது வழக்கம். கடந்த விடுமுறையின் போது இங்கு வந்திருந்த பிரபுவின் மகன், நான் நேரம் சென்று வீட்டுக்கு வருவதைப் பயன்

படுத்தி என் வீட்டுக்கு வந்து என் மனைவியிடம் தவறாக நடந்துகொள்ள முயன்றிருக்கிறான். என் மனைவி இதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆனாலும் சின்ன பிரபு பலமுறை இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறார். இதை என் மனைவி என்னிடம் சொன்ன போது, எனக்கு என்ன செய்வ தென்றே புரியவில்லை. இவ்விஷயத்தை வெளியே சொல்ல வும் பயம். பெரிய இடத்து விஷயமானதால் எங்கள் எதிர் கால வாழ்க்கைக்கே ஆபத்து வந்துவிடுமோ என அஞ்சி னோம். இந்த சமயத்தில் வீடுமுறை முடிந்து சின்னபிரபு கண்டிக்கு சென்றுவிட்டார்.

இந்த முறை அவர் இங்கு வந்ததும் அவரை என் வீட் டுக்கு வராமல் தடுக்க இதுதான் வழியென எனக்குப்பட் டது! மேலும் எனக்கும் சீக்கிரம் வீடு திரும்பிவிடவும் இது வசதியைச் செய்தது. இதனாலேதான் ஒரு பாத்திரத்தில் உமியையும், தென்னை ஓலையையும் நிரப்பி பற்றவைத்து இரவில் இந்த நாடகத்தை ஆடினேன்.”

இப்படி ஒரே மூச்சில் கூறிமுடித்தான் ஜேமிஸ். மேலும் என் மனைவியின் கற்பைக் காப்பாற்றவே இதைச் செய் தேன்! யாரிடமும் இது பற்றிக் கூறிவிடாதீர்கள். எங்கள் உயிருக்கும் ஆபத்து வந்துவிடுமெனவும் கூறி, அவன் கோலூரிடம் கெஞ்சினான்.

கலங்கிய கண்களோடு காணப்பட்ட ஜேமிஸின் முது கில் தட்டிக்கொடுத்த கோலூர் இனிமேலும் இதைச் செய் யாதே என எச்சரித்துவிட்டு டிக்கிரிசேனாவின் வளவுக்குத் திரும்பினார்.

அங்கே நடுங்கியவண்ணம் அனைவரும் காத்திருந்தனர்.

கோலூரைக் கண்டதும் “என்ன நடந்தது?” என அவர்கள் ஆவலோடு கேட்டனர்.

“கினிப்பிள்ளியை விரட்டிவிட்டேன். இனி அது வராது” என்று மட்டும் கூறிய கோலூர், தனது அறையை

நோக்கிச் சென்றார். டிக்கிரிசேனா குடும்பத்தினர் ஆறுதல் பெருமூச்சுவிட்டனர்.

விடிந்ததும் டிக்கிரிசேனாவின் கார் கோலூரைச் சுமந்து கொண்டு கொழும்பு நோக்கி விரைந்தது.

கோலூர் மனிதர்களின் சாகஸத்தை நினைத்து இலே சாகத் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

3. மர்ம மாளிகையில் நடந்தவை...

1966ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 26ம் திகதி தனது அறையில் அமர்ந்து புத்தகமொன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார் திரு ஏபிரகாம் கோலூர். அமைதியைக் குலைப்பது போல் டெலிபோன் அலறியது. அந்த நாட்களில் திரு. கோலூர் பல சர்ச்சைக்குரிய விவாதங்களில் ஈடுபட்டிருந்ததால் தினசரி பலர் டெலிபோனில் அழைத்து அவரைத் தூற்றுவார்கள். அப்படித்தான் இந்த அழைப்பும் இருக்குமென எண்ணியபடி தொலைபேசி ரிசீவரை கையில் எடுத்தார்.

“ஹலோ... நான் மிஹ்ரா...பேசுகிறேன். உங்களை அவசரமாகச் சந்திக்கவேண்டும். எங்கள் வீட்டில் பல மர்மமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன” என்று மறு முனையிலிருந்து பேசியவர் படபடப்போடு கூறினார்.

“எப்படியான நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன?” என்று அமைதியுடன் கேட்டார் கோலூர்.

“திடீர் திடீரெனப் பணமும் நகைகளும் காணாமல் போகின்றன” என்று பதில் வந்தது.

இவர் பொலிசுக்கு போன் செய்வதை விட்டு நமக்கு ஏன் போன் செய்து தொல்லை கொடுக்கிறார் எனக் கோலூர்

நினைத்தபோது, மிஹ்ரா என்ற அந்த நபர் தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தார்:

“இது திருடர்களின் வேலை அல்ல. என்பது நிச்சயம். மனிதர்களுக்கு இத்திருட்டில் சம்பந்தமே இல்லை. இதனால்தான் உங்களின் உதவியைநாடுகிறேன்” என்று மூச்சு வாங்கப் பேசி முடித்தார்.

கோலூர் ஓரளவு புரிந்து கொண்டார். அவர் மேல் அனுதாபங் கொண்டு தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு கூறினார்.

சிறிது நேரத்தில் கோலூரின் இல்லமான “திருவல்லா” வுக்குள் காரொன்று வந்து நின்றது. அதிலிருந்து திரு. மிஹ்ராவும் அவரது மாமனாரும் இறங்கி வந்தனர். வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே மிஹ்ரா மிகுந்த பரபரப்புடன் காணப்பட்டார்.

“மிஸ்டர் கோலூர் உடனே என் வீட்டுக்கு வாருங்கள்... அங்கே என்ன நடக்கிறது என்பதை நீங்களே பாருங்கள்!” எனப் பரிதாபமாகக் கெஞ்சினார்.

“மிஸ்டர் மிஹ்ரா... அமைதியாக இருங்கள். இப்படி அமர்ந்து உங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்” என்று அவரை அமரும்படி சைகை செய்தார் கோலூர்.

கலவரமடைந்த முகத்துடன் காணப்பட்ட மிஹ்ரா, கோலூரின் வற்புறுத்தலால் ஆசனத்தில் அமர்ந்து தன் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தார்:

33 வயது நிரம்பிய மிஹ்ரா ஒரு பாகிஸ்தானியர். புறக் கோட்டையிலுள்ள பிரபல புடவைக்கடை ஒன்றின் அதிபர்.

ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன்பு மிஹ்ரா வீட்டில் பூட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த அலுமாரியில் இருந்து முந்தாறு ரூபா மர்மமாக மறைந்துவிட்டது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு ரூபா மூவாயிரம் காணாமற் போயிற்று.

இப்படி சில சம்பவங்கள் நடந்ததும் மிஹ்ரா, அச்சம் கொண்டு குறி சொல்லும் ஒருவனை அணுகி அவனிடம் தன் நிலையைக் கூறினார்.

பல பூஜைகள் நடத்தப்பட்டன. குறி சொல்ல வந்தவன் என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடித்துவிட்டான்.

மிஹ்ராவின் வியாபார எதிரிகள் பொறுமையால் பேய்களை ஏவி இட்படிப் பணத்தையும், நகைகளையும் மர்மமாக திருடுகிறார்கள் என்பதே அவனின் கண்டுபிடிப்பு. மிஹ்ராவுக்கு மந்திரம் செபித்து நூல் கட்டினால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் எனக்கூறி அவர் கைகளில் நூல் கட்டிவிட்டு சென்றான்.

இதன்பின் மூன்று மாதங்கள் எதுவுமே நடக்கவில்லை. நான்காவது மாதம், அலுமாரியிலிருந்து திரும்பவும் இருநாறு ரூபா மாயமாக மறைந்தது. சில தினங்கள் கழித்து சுமார் மூவாயிரம் ரூபா பெறுமதியான நகைகளைக் காணவில்லை என்று மிஹ்ராவின் மனைவி புலம்பினாள்.

நூல் கட்டி தனது பொருளையும், பணத்தையும் காக்க நினைத்த மிஹ்ராவின் நம்பிக்கை சிதறியது.

ஆனாலும் தனது வியாபார எதிரிகளின் பேயாட்டங்களைத் தடுக்க, ஏதாவது ஒரு நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும் என்று அவர் முயற்சித்தார்.

கடைசியில் அம்பலாங்கொடையைச் சேர்ந்த ஒருபிரபல மாந்திரீகரைக் கண்டுபிடித்தார். எதிரிகள் ஏவிய பேய்களை விரட்ட வேண்டும் என்று அவனிடம் வேண்டினார்.

இந்த மர்மச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருப்பது வியாபார எதிரிகள் ஏவிவிடும் பேய்கள் அல்ல. மிஹ்ராவின் குடும்பத்தில் மறைந்துபோன உறவினர் ஒருவரே ஆவியுருவில் வந்து இந்த அட்டகாசங்களைச் செய்கிறார் என்றார் அந்த மாந்திரீகர்.

இதைத் தொடர்ந்து பிரமாண்டமான 'தொவில்' நடனம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அந்த ஆவி ரகசியமாக வந்து

சாப்பிட்டுச் செல்வதற்கென ஒரு தனி அறையில் விதவிதமான உணவுப்பதார்த்தங்கள் செய்து வைக்கப்பட்டன. தொவில் நடனமும் முடிந்தது.

இதன் பின் மிஹ்ரா நிம்மதி அடைந்தார். ஆனாலும் அவர் உள்ளத்தில் ஒருவித சந்தேகம் குடிகொண்டது.

'வியாபார எதிரிகள் அல்லவா ஆவிகளை ஏவி விட்டிருப்பதாகக் குறி சொல்பவன் கூறினான். இந்த மாந்திரீகரோ உறவினரின் ஆவி செய்யும் வேலை என்கிறாரே, ஒருவேளை எதிரிகள் ஏவிவிட்ட ஆவிகள் தொடர்ந்து வந்து தொல்லை கொடுக்குமோ?' எனப் பீதி கொள்ள ஆரம்பித்தார்.

இச்சமயத்தில்தான் மற்றொரு அதிர்ச்சியும் சேர்ந்து அவரை நிலைகலங்கச்செய்தது.

இதுவரை நன்றாக இருந்த மிஹ்ராவின் இளம் மனைவி அடிக்கடி மயங்கிவிழ ஆரம்பித்தாள்.

திருமதி மிஹ்ராவின் நிலை இப்படி இருக்கும்போது, அந்த வீட்டில் மேலும் பல பயங்கரங்கள் இடம்பெற ஆரம்பித்தன. வீட்டின் மூலைகளில் எலும்புகள், தலைமயிர், எலுமிச்சம் பழங்கள், செப்புத் தகடுகள் போன்ற பொருட்கள் சிகரட் டின்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை மிஹ்ராகண்டார்.

மேலும் அவரது கோட், காற்சட்டைப் பொக்கட்டுகளில் காதல் கடிதங்கள் இருக்கவும் கண்டார்.

சில வாரங்களுக்குள் இப்படி பதினொரு காதல் கடிதங்கள் அவருக்குக் கிடைத்தன. இவற்றில் பத்துக் கடிதங்கள் ஆங்கிலத்திலும், ஒன்று தமிழிலும் எழுதப்பட்டிருந்தன.

இந்தக்கடிதங்களில் மிஹ்ராவை தன்னோடு இந்தியாவுக்கு ஓடிவந்துவிடும்படியே கூறப்பட்டிருந்தது.

ஒரு காதல் கடிதத்தின் விபரம் வருமாறு:

“டார்லிங் மிஹ்ரா,

“நீங்கள் பயப்படாதீர்கள். நான் உங்களுக்காக எதையும் செய்கிறேன்... ஜூன் மாதம் 14ம் திகதியை மறந்துவிடாதீர்கள்... நீங்கள் ஒவ்வொரு இரவும் வரவேண்டும்... உங்கள் மனைவியிடம் சொல்லிவிடாதீர்கள்...”

“நாம் விமானத்தில் பறந்துவிடுவோம்... டார்லிங் மிஹ்ரா, அன்பு முத்தங்கள். நீங்கள் நேற்றிரவு வந்ததால் எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி... கடிதத்தில் உங்கள் பெயரை எழுதாதீர்கள்... நீங்கள் பாடுவதை நான் விரும்புகிறேன்... நாளை இரவு வாருங்கள்...”

எல்லாக் கடிதங்களிலுமே “ஜூன் மாதம் 14ந் திகதி” என்ற வார்த்தைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த மர்மக் காதல் கடிதங்கள் மிஹ்ராவைக் குழப்பியடித்தன.

அடுத்து ஒரு முஸ்லிம் மாந்திரீகரை அழைத்தார் மிஹ்ரா. தனது வீட்டில் அடுத்தடுத்து நடந்துவரும் பயங்கரங்களை அவரிடம் கூறினார்.

அந்த மாந்திரீகரும் மந்திர நூல் கட்டுவதில் பிரபலமானவர். பல பூஜைகளின் பின்பு அந்த வீட்டிலிருந்த சகலருக்கும் அவர் மந்திர நூல் கட்டிவிட்டார்.

மிஹ்ரா தம்பதிகள், அவர்களின் இரு பிள்ளைகள், திருமதி மிஹ்ராவின் தாய், நான்கு சகோதரர்கள், நான்கு சகோதரிகள் ஆகியோரே அந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. திருமதி மிஹ்ரா மயங்கி விழுவது அதிகரித்தது. பேய் தனது மனைவியை முற்றாகப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டதாகவே மிஹ்ரா எண்ணிக் கலங்கினார்.

இதைக்கண்டு மிஹ்ராமேல் அனுதாபங்கொண்ட மிஹ்ராவின் நண்பர்களும், உறவினர்களும் நான்காவது முறை

யாக மாந்திரீகர் ஒருவரை ஏற்பாடு செய்து, தொடர்ந்து பல பூஜைகளை நடத்தினார்கள், பலன் கிட்டவில்லை.

அந்த மாந்திரீகர் விரைவில் அந்தக் குடும்பத்தில் ஒருவர் கனவு காண்பார் என்றும், அதில் இந்த விபரீத நடவடிக்கைகளுக்குக் காரணம் யார் என்பது புலப்படும் என்றும் தேரீவித்தார்.

இரு மாதங்கள் கடந்தன, எவருமே கனவு காணவில்லை. மூன்றாவது மாதத்தில் ஒரு நாள் மிஹ்ராவின் மாமியார் கனவு ஒன்று கண்டதாகக் கூறினார்:

“இரு முரடர்களும் ஒரு சிறுவனும் மிஹ்ராவின் வீட்டுக்குள் நுழைகின்றனர். அவர்களுக்கும் மிஹ்ராவுக்கும் பலத்த சண்டை நடக்கிறது. முடிவில் அவர்களைச் சமாளிக்க முடியாத மிஹ்ரா ஒதுங்கி தேவையானதையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போங்கள் என்று கூறிவிடுகின்றார்.” இது தான் அந்தக் கனவு. நான்காவது மாந்திரீகர் உடனடியாக அழைக்கப்பட்டார். கனவில் தோன்றியது யார் என அவரால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எலுமிச்சம் பழம் வெட்டும் பூஜையை நடத்திவிட்டு அவரும் சென்று விட்டார்.

மேலும் ஒரே மாதங்கள் கடந்தன. நிலைமை பயங்கரமாகிக்கொண்டு வந்தது.

திரு. மிஹ்ரா மாந்திரீகர்மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை இழந்தார். பதிலாக மைபார்க்கும் நிபுணரைத் தேடலானார். அவரும் தனி அறையொன்றைக் கேட்டார். ஆனால் அந்த அறையில் ஆவிகளுக்கு உணவு பரிமாறப்படவில்லை. மெழுகுவர்த்தி ஒன்றை ஏற்றி வைத்து மைபார்க்க முற்பட்டார். இதற்கு முன் தனக்கு உதவிக்கு ஒரு பையன் அல்லது பருவமடையாத சிறுமி தேவை எனக் கேட்டார். திருமதி மிஹ்ராவின் 12 வயது சகோதரி இவ்வேலைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார்.

மை பார்க்கும் நிபுணர் அந்தச் சிறுமியை எரியும் மெழுகு வர்த்தியையே உற்றுப் பார்க்கும்படி கூறினார். இரண்டு ஒளிகள் தெரியும் வரை பார்த்துக் கொண்டே இருக்கும்படியும் பணித்தார்.

சில நிமிடங்களில் இருவித ஒளிகள் தெரிவதாக சிறுமி கூறினாள். அடுத்து பத்துவித ஒளிகள் தெரியும் வரை பார்க்கும்படி உத்தரவிடப்பட்டது.

மேலும் சில நிமிடங்கள் கடந்தன. சிறுமி திடீரென கூவினாள், பலவித ஒளிப்பிழம்புகள் தெரிவதாக.

மைபார்க்கும் நிபுணர் அச் சிறுமியைப் பார்த்து, “இப் பொழுது இந்த ஒளிப்பிழம்பில் இறந்த உன் பாட்டனின் முகம் தெரியும்” என்று தெரிவித்தார். “ஆமாம்... தெரிகிறது... தெரிகிறது” என்றாள் சிறுமி.

“இப்பொழுது கேள்! உங்கள் வீட்டில் விபரீதங்களை ஏற்படுத்திய கள்வன் யார் என்று கேள்... உன் பாட்டன் பதில் சொல்லுவார்” என்று நிபுணர் கூற, “அதோ தெரிகிறது... இரண்டு முரடர்களும் ஒரு சிறுவனும் பலவந்தமாக வீட்டுக்குள் நுழைகிறார்கள்” என்று சிறுமி சத்தமிட்டுக் கூறினாள்.

மைபார்க்கும் நிபுணர் நிதானமடைந்தார்.

இந்த முரடர்கள் உங்கள் எதிரிகளால் ஏவிவிடப்பட்ட ஆவிகள். இந்த ஆவிகளை விரட்ட மிகப்பிரமாண்டமான பூஜை ஒன்று நடத்த வேண்டுமென்று மிஹ்ராவுக்கு ஆலோசனை வழங்கினார். பூஜை நடத்தி அசந்து போயிருந்த மிஹ்ரா இந்த முறையும் பூஜை நடத்த சம்மதித்தார்.

பூஜை நடந்தது அதிலும் தோல்வி.

இது வரை மாந்திரீகர்களுக்கு 16 ஆயிரம் ரூபாவை செலவு செய்து விட்டார். ஒன்றரை வருடங்கள் கடந்து விட்டன. பலன் கிட்டவே இல்லை.

அன்றைய தினம்தான் மிஹ்ராவின் வீட்டில் மகாபயங்கரமான நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது.

மிஹ்ரா தனது கடையில் வேலையாக இருந்தார். வீட்டிலிருந்து அவசர அழைப்பு வந்து அங்கு விரைந்தார்.

அங்கே—

திருமதி மிஹ்ராவின் ஆயிரக்கணக்கான ரூபா பெறுமதியான புடவைகள் வைத்திருந்த அலுமாரி தீப்பற்றி எரிவதைக் கண்டார்.

மனைவியிடம் கேட்ட போது, தான் குளியலறையிலிருந்து திரும்பிய போது அலுமாரியின் உள்ளிருந்து புகை கிளம்பியதாகவும் இதைத் தொடர்ந்து தீப்பற்றி எரிந்ததாகவும் தெரிவித்தார்.

வீட்டிலிருந்த அனைவருமே நிலைகலங்கிப் போய்விட்டனர். மிஹ்ரா இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் மயங்கி விழும் நிலையை அடைந்து விட்டார்.

மிஹ்ராவின் மாமாவும் அப்பொழுது அங்கிருந்தார்.

மாந்திரீகர்களை நம்பி ஏமாந்த மிஹ்ராவைக் கண்டித்து விட்டு திரு. ஆபிரகாம் கோலுருடன் தொடர்பு கொள்ளும்படி அவர் வலியுறுத்தினார்.

இதன் பிறகுதான் மிஹ்ரா திரு. கோலுருடன் தொடர்பு கொண்டார். இவ்வாறு மிஹ்ரா தன்னுடைய கதையைக் கூறினார்.

அவரின் கதையைக் கேட்ட கோலுருக்கு இந்த மர்மங்களை ஆராயும் ஆவல் ஏற்பட்டது. உடனே அவர்களுடன் அந்த மர்ம மாளிகைக்குப் புறப்பட்டார்.

கோலூர் மாளிகைக்குள் நுழைந்த போது அங்கு மயான அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. வேடிக்கை பார்க்க வந்திருந்தவர்களெல்லாம் அவரவர் வீடுகளுக்கு திரும்பி விட்டிருந்தனர்.

பகுத்தறிவாளருக்கே உரிய பாணியில் கோலூர் தனது ஆராய்ச்சியை ஆரம்பித்தார். முதலில் அந்த வீட்டிலிருந்த 15 வயதுக்கு மேற்பட்ட நால்வரையும் விசாரிக்கத் தீர்மானித்தார். இவர்களில் இருவர் திருமதி மிஹ்ராவின் தம்பிமார்கள், மூன்றாமவர் அவரின் தாயார், மற்றவர் திருமதி மிஹ்ரா.

தனி அறையொன்றில் அமர்ந்த கோலூர் தனித்தனியே நால்வரையும் அழைத்து சில கேள்விகளைக் கேட்டார், மேலும் தான் கூறுபவைகளை ஒரு தாளில் எழுதும்படி கட்டளையிட்டார்.

மிஹ்ராவுக்கு வந்த மர்ம காதல் கடிதங்களில் காணப்பட்ட வாக்கியங்களையே கோலூர் வாசித்து அவர்களை எழுதும்படி கூறினார்.

இது முடிந்ததும் மீண்டும் அவர்களை தனித்தனியே அழைத்து கடந்த காலங்களில் அந்த வீட்டில் நடந்த மர்மச் சம்பவங்கள் பற்றி அவரவர் அறிந்தவைகளை கூறும்படி திரு. கோலூர் கேட்டார். நால்வரும் தாங்கள் அறிந்தவைகளை கூறினர்.

இதன்பின் அவர்களையெல்லாம் அனுப்பிவிட்டு அந்த நால்வரும் எழுதிய கடிதங்களையும், மிஹ்ராவுக்கு வந்த காதல் கடிதங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார். மிக கவனமாக ஆராய்ந்த பின்பு கோலூரின் முகத்தில் மலர்ச்சி ஏற்பட்டது. கடைசியில் மூன்று கடிதங்களை கிழித்தெறிந்து விட்டு ஒருகடிதத்தை பத்திரமாக பாக்கெட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டார்.

மிஹ்ராவுக்கு எழுதப்பட்ட காதல் கடிதங்களில் 'AFTER' என்ற ஆங்கில சொல் "UFTER" என்றே எழுதப்பட்டிருந்தது. அதே போன்று இந்த நால்வரில் ஒருவர் எழுதிய கடிதத்திலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கடிதத்தைத்தான் கோலூர் பத்திரப் படுத்தினார்.

துப்பு கிடைத்து விட்டாலும் அதை வைத்துக் கொண்டு குற்றவாளியை தீர்மானித்து விடக்கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்த கோலூர் பகுத்தறிவாளன் என்ற முறையில் தர்க்க ரீதியாக ஆராய்ந்து, விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படையில் சான்றுகளை கண்டுபிடித்து, பின்புதான் அந்த வீட்டில் நடந்த சம்பவங்களுக்கு யார் பொறுப்பு என தீர்மானிப்பதென முடிவு செய்தார்.

ஆனாலும் சிறிது குறுக்கு வழியையும் கையாண்டால் தான் உடனடியாக பலன் கிடைக்கும் என கோலூரின் மனதுக்கு பட்டதால் தாம் சந்தேகம் கொண்டுள்ள நபர் யார் என்று தெரியப்படுத்தி பின்பு அந்த நபரை ஹிப்னோடைஸ் செய்து அவர் வாயிலாகவே உண்மைகளை அறியலாம் என்ற இறுதி முடிவுக்கு வந்தார்.

மிஹ்ராவுக்கு வந்த காதல் கடிதங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த "ஜுன் 14ம் திகதி... சாரி... நாம் விமானத்தில் பறப்போம்... நீங்கள் ஒவ்வொரு இரவும் வாருங்கள்" என்ற சொற்கள் இந்த மர்மத்தின் பின்னணியில் பல ரகசியங்கள் பொதிந்திருப்பதை கோலூருக்கு தெளிவுபடுத்தின.

கோலூர் மிஹ்ராவின் வீட்டுக்குச் சென்றபோது மணி ஒன்பது, ஆராய்ச்சிகள் முடிந்த போது நள்ளிரவு ஒரு மணி.

மிஹ்ராவையும் அவரது மாமனையும் ஒரு தனி அறைக்குள் அழைத்துச் சென்ற கோலூர், "மிஸ்டர் மிஹ்ரா... உங்கள் வீட்டில் ஒன்றரை வருடங்களாக நடந்து வந்த மர்ம நிகழ்ச்சிகளுக்கு காரணம் யார் என்பது தெரிந்து விட்டது" என்றார்.

"யார்...யார்... சொல்லுங்கோ சார்..." எனத் துடித்தார்கள் இருவரும்.

"மிஸ்டர் மிஹ்ரா! இங்கு நடந்த மர்மங்களுக்கெல்லாம் காரணம் உங்கள் மனைவிதான்" என்றார் கோலூர் உறுதியாக.

மிஹ்ரா அதிர்ச்சி அடைந்து போனார். “மிஸ்டர் கோலூர்” என்று ஆங்காரத்துடன் அழைத்தார். கண்களை உருட்டி கோலூரை முறைத்துப் பார்த்தார்.

“யாரிடம் கதை அளக்கிறீர்கள். எனது மனைவியைப் பற்றி நீங்கள் எதுவும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அவள் என் மீது உயிரையே வைத்திருக்கிறாள். அவள் எதற்காக இப்படிப் பட்ட இழிவான நடவடிக்கைகளில் இறங்க வேண்டும்? என்னை முட்டாள்தான் என்று நினைத்து விட்டீர்களா?” என்று ஆவேசமாகக் கத்தினார் மிஹ்ரா.

அழகும், சாந்தமும், அமைதியான பழக்க வழக்கங்களும் நிறைந்த இந்த இளம் மனைவி மீது குற்றஞ் சுமத்தியது மிஹ்ராவுக்கு ஆத்திரத்தை கொடுத்ததில் ஆச்சரியமில்லை. இது கோலூருக்குப் புரிந்தது. அவர் புன்சிரிப்பொன்றை உதிர்த்ததன்றி வேறு எதையும் பேசவில்லை.

மிஹ்ராவை பேசவிட்டு அவர் அமைதியாக இருந்தார். சிறிது நேரத்தில் மிஹ்ரா மௌனமானார். மௌனத்தை குலைப்பது போன்று அவர் மாமா பேச ஆரம்பித்தார்.

“முட்டாள்தான்... பல ஏமாற்றுக்காரர்களை நம்பி பல ஆயிரத்தை செலவு செய்தாய் இப்பொழுது ஒரு பெரிய மனிதர் கூறுவதை உன்னால் நம்ப முடியவில்லை சீ...சீ...” என்று மிஹ்ராவை அதட்டிவிட்டு கோலூரை பார்த்து “நீங்கள் எதைச் சொன்னாலும் செய்யத் தயார்” என்றார்

இரு தினங்களின் பின் திருமதி மிஹ்ராவை தனது இல்லத்துக்கு அழைத்து வரும்படி கூறிவிட்டு, அதுவரை அவர் மீது ஏற்பட்டுள்ள சந்தேகம் பற்றி எவரிடமும் கூற வேண்டாமென்றும் எச்சரித்து விட்டு கோலூர் புறப்பட்டார்.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் திரு. மிஹ்ரா, அவரது மாமன், திருமதி. மிஹ்ரா ஆகியோர் கோலூரின் இல்லத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனர். திரு. மிஹ்ராவையும் அவரது மாமனையும் கீழே

அமரச் செய்து விட்டு திருமதி கோலூரின் உதவியுடன் திருமதி மிஹ்ராவை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றார் கோலூர்.

கோலூர் ஹிப்னோடைஸ் செய்து திருமதி மிஹ்ராவிடம் கேள்விகளை கேட்க முனைந்தபோது திருமதி மிஹ்ரா பூரணமான ஒத்துழைப்பை அளித்தார்.

அவர் நித்திரையில் ஆழ்ந்ததும் கேள்விகளை கேட்க ஆரம்பித்தார் கோலூர்.

தனது வீட்டில் நடந்த அத்தனை மர்மச் செயல்களையும் செய்தது தானே என்று ஒப்புக்கொண்டார். காதல் கடிதம் எழுதியதும், எலும்புகளையும் தகடுகளையும் டின்களில் நிரப்பி வைத்ததும், பணத்தை திருடியதும், எல்லாமே தான் தான் என்பதையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஒரு நாள் தீக்குச்சியொன்றை பற்றவைத்து அலுமாரிக் குள் போட்டு பூட்டிவிட்டு அந்த அலுமாரியை தீக்கிரையாக்கியதும் தானே என்றும் சொன்னார்.

இப்படியே தனது மனதிலிருந்த சகல உண்மைகளையும் கூறிய பின்பு இனிமேல் அவர் அப்படி நடந்து கொள்ளக் கூடாது என கோலூர் திருமதி மிஹ்ராவின் உள்ளுணர்வுக்கு உணர்த்தினார். மேலும் பல ஆலோசனைகளையும் வழங்கினார்.

நித்திரையிலிருந்தபடியே அவர் முன்பு எழுதிய காதல் கடிதமொன்றை மீண்டும் எழுதச் செய்தார். திருமதி மிஹ்ரா எழுதிய கடிதத்தை பழைய காதல் கடிதத்துடன் ஒப்பிட்டு பார்த்தபோது எழுத்தில் பெரும் வித்தியாசமில்லாமல் இருந்தது.

ஹிப்னோடிஸ் முறையில் திருமதி மிஹ்ராவுக்கு வழங்க வேண்டிய ஆலோசனைகளை வழங்கிய பின்பு கோலூர் அவரை எழுப்ப முயன்றார்.

கோலூருக்கு பெரும் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது!

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று இப்படி எண்ணியபடி திருமதி மிஹ்ராவை எழுப்ப முயன்றபோது அவர் எழுந்திருக்கவில்லை.

கோலுருக்கு உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது!

ஹிப்னொடிஸ் செய்த பின்பு சம்பந்தப்பட்டவரைக் கண் விழிக்கச் செய்வதற்கு மூன்று முறை எண்ணினால் போதும். ஆனால் பலமுறை எண்ணியும் திருமதி மிஹ்ரா விழிக்கவே இல்லை. கோலுரின் பல வருடகால வாழ்வில் இப்படியொரு அனுபவம் ஏற்பட்டதே இல்லை.

கோலுரின் மனைவியும் பயந்து விட்டார். அவர் திருமதி மிஹ்ராவின் உடலை குலுக்கினார். குலுக்கி விட்டு திருமதி கோலூர் அமைதியாக, "தூங்கி எழும்பும் பொழுது எழும்பட்டும்" என கூறிவிட்டு கீழே இறங்கிச் சென்றார்.

திரு. மிஹ்ராவிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டு மேலும் பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டார் கோலூர். இதன் பிறகு திருமதி மிஹ்ராவின் நடவடிக்கைகளுக்கான முழுக் காரணமும் அவருக்குப் புரிந்து விட்டது.

இரண்டு மணி நேரம் கடந்தது. திருமதி மிஹ்ரா கண் விழித்தார். கடந்த ஒன்றரை வருட காலம் அவரது மனம் ஓய்வு இன்றி வேலை செய்ததால் தான் அவர் தனது ஹிப்னொடிஸ் கட்டுப்பாட்டையும் மீறித் தூங்கினார் என்பது கோலுருக்கு புரிந்தது.

இதன் பிறகு இனிமேல் எந்த விபரீதமும் நடக்காது என அந்த தம்பதிகளுக்கு தைரியம் கூறிய கோலூர் மிஹ்ரா தம்பதியரை வழியனுப்பி வைத்தார்.

கோலுருக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு அந்த மூவரும் புறப்பட்டனர்.

சகல வசதிகளையும் எல்லாவற்றுக்கு மேலாக கண்வனின் அளவிலா அன்பையும் பெற்ற திருமதி மிஹ்ரா என் இப்

படியெல்லாம் விபரீதமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார் என்பது அனைவருக்கும் பெரும் ஆச்சரியத்தை அளிக்கலாம்.

அதற்கான காரணங்களை இதோ கோலூரே கூறுகிறார்:

திருமதி மிஹ்ராவின் பெரிய குடும்பம் திரு. மிஹ்ரா வின் ஆதரவில்தான் வாழ்ந்தது. திருமதி மிஹ்ராவின் தாயா ரையும் எட்டு சகோதர சகோதரிகளையும் அவர்தான் காப்பாற்றி வந்தார்.

இதனால் சில சமயங்களில் தன் கணவருடைய பணத் தையே திருடவேண்டிய நிலை உருவாகியது. இதைத் திரு. மிஹ்ரா பெரிதுபடுத்தி மாந்திரீகர்களை அழைத்து மந்திர வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்ததும் குற்றம் செய்த திருமதி மிஹ்ராவுக்கு மனப் பயத்தையும், நரம்புத் தளர்ச்சியையும் கொடுத்தது. இதன் காரணமாகத்தான் அவர் அடிக்கடி மயங்கி விழ ஆரம்பித்தார்.

இது இப்படி இருக்கும்போதுதான் வட இந்தியாவி லிருந்து நடனக் கோஷ்டி ஒன்று கொழும்பில் நடந்த கார்ணி வல் ஒன்றில் நடன நிகழ்ச்சிகளை நடாத்த வந்திருந்தது.

இக்குழுவில் "சாரி" என்ற அழகி பிரபலமாக விளங்கி ளள்.

வர்த்தகரான திரு. மிஹ்ராவுக்கும் இந்நடனக் குழுவின ருக்கும் அறிமுகம் ஏற்பட்டது.

ஒரு நாள் சாரியை, மிஹ்ரா இரவு விருந்துக்கு அழைத் திருந்தார். அன்று வீட்டில் உணவு தயாரிக்க வசதியில்லாத காரணத்தினால் சாரியை ஒரு பிரபல ஹோட்டலுக்கு அழைத் துச் சென்று உபசரித்தார்.

இரவு வெகுநேரம் கழித்து சாரியை அவர் இருப்பிடத் தில் விட்டு விட்டு வீடு திரும்பினார்.

அன்று சாரியும் மிஹ்ராவும் கலகலப்பாக நெருங்கிப் பழகிக் கொண்டது, திருமதி மிஹ்ராவுக்கு பலவித கற்பனைகளை உருவாக்க இடமளித்தது.

இது நடந்து சில தினங்கள் கடந்தன. அன்று ஜூன் மாதம் 14ம் திகதி. சாரி தனது குழுவினருடன் விமான மூலம் பயணமாணள்.

'சாரி' இந்தியா திரும்பியது திருமதி மிஹ்ராவுக்குத் தெரியும்.

இதன் பின் திரு. மிஹ்ரா வியாபார வேலைகள் காரணமாக இரவில் வெகுநேரம் கழித்தே வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்.

இது திருமதி மிஹ்ராவுக்கு மனச் சங்கடத்தைக் கொடுத்தாலும் அவள் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மனதுக்குள் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

'சாரி' இந்தியாவிலிருந்து மீண்டும் இங்கு வந்து எங்கோ வாழுகிறாள். அதனாலே தன் கணவர் அவனைச் சந்தித்துவிட்டு இரவில் நேரம் கழித்து வீடு வருகிறார் எனக் கற்பனை செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

தன் கணவனின் அன்பைப் பெறவேண்டுமானால், தான் சாரியாக மாறவேண்டும் என்ற வினோதமான எண்ணம் திருமதி மிஹ்ராவுக்கு ஏற்படலாயிற்று.

இது அவளுக்கு ஒரு விதமான மன நோயை உண்டாக்கியது. இதன் பின்பு, தான் சாரியாக மாறிவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு சாரியைப் போன்றே காதல் கடிதம் எழுதி மிஹ்ராவின் காற்சட்டை, கோட், சட்டை, ஆகியவற்றில் அவருக்குத் தெரியாமல் திணித்தாள்.

சில சமயங்களில் திருமதி மிஹ்ரா, திருமதி மிஹ்ரா வாகவே இருப்பதாகவும் நினைத்துக் கொள்வாள்.

அப்படியான நேரங்களில் சாரியை நினைத்துக் குழுறுவாள்.

சாரியாக மாறிவிட்டதை நினைக்கும்போது திருமதி மிஹ்ராவை நினைத்து வேதனையும், பொருமையும், ஆத்திர

மும் கொள்வாள். இப்படி திருமதி மிஹ்ரா மீது ஆத்திரம் கொண்டதான் ஒரு நாள் குளிக்கப் போகுமுன் தனது அலுமாரிக்கே தீ வைத்தாள்.

மிஹ்ராவுக்கு வந்த காதல் கடிதத்தில் ஜூன் 14ம் திகதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது ஏன் என்பது வாசகர்களுக்கு இப்போது விளங்கும்.

திருமதி மிஹ்ரா எழுதிய காதல் கடிதங்கள் அவளுடைய கையெழுத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட எழுத்துக்களால் உருவாகியிருந்ததால்தான் திரு. மிஹ்ராவுக்கு மனைவி மீது எவ்வித சந்தேகமும் ஏற்படவில்லை. மேலும் அவர் தன் மனைவி மீது எல்லையில்லா அன்பு வைத்திருந்தார்.

திருமதி மிஹ்ராவும் கணவன் மீது வைத்திருந்த அன்புக்கும் குறைவில்லை.

தனிமையில் அவள் இருக்கும் போது எப்போதோ ஒரு முறை தன் கணவருடன் வீட்டுக்கு வந்த நடன மங்கை சாரியைப் பற்றிப் பல தவறான கற்பனைகளைச் செய்து மனநோயால் பாதிக்கப்பட்டாள்.

இதைப் பற்றி எவருமே கொஞ்சமும் அறிந்துகொள்ள முடியாதிருந்ததால்தான் மந்திரம், மை பார்த்தல், பேய் விரட்டுதல் என சுமார் 16 ஆயிரம் ரூபாவை மிஹ்ரா வீணே செலவிட்டார்.

அத்துடன் தீப்பிடித்து எரிந்து சாம்பலான அலுமாரிக்குள் சுமார் 35 ஆயிரம் ரூபா பெறுமதியான காஞ்சிபுரம், பனூரிஸ் பட்டு சேலைகளும் நாசமாகின. திருமதி மிஹ்ரா சாரியாக மாறிவிட்டதாக எண்ணிக்கொள்ளும்போது திரு. மிஹ்ராவை அவள் மனைவியிடமிருந்து பிரித்துச் செல்ல வேண்டும் என்று திட்டமிடுவாள். இதனால்தான் அவள் எழுதிய கடிதங்களில் இருவரும் பிளேனில் பறந்துவிடுவோம் என்றாள்.

ஒரு கடிதம் தமிழிலும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

இது எப்படி என்று திருமதி மிஹ்ராவை நான் கேட்டபோது, தாம் ஒரு வருடம் கம்பனையில் தமிழ் படித்ததாகவும் இதனாலேயே தமிழில் எழுத முடிந்தது என்றும் விளக்கம் தந்தார்.

எலும்புகளும், செப்புத் தகடுகளும் வீட்டுக்குள் வந்தது எப்படி?

மாந்திரீகர்கள் பயன்படுத்திய இப்பொருட்களை வீட்டுக்கருகில் வீசியெறிந்தார்கள். அதையே திருமதி மிஹ்ரா எவருக்கும் தெரியாமல் பொறுக்கி வந்து டிஸ்களில் அடைத்து வீட்டின் பல இடங்களில் வைத்தார்.

கணவன் மீது கொண்ட சந்தேகமே திருமதி மிஹ்ராவின் விபரீதமான போக்கிற்கு அத்திவாரமிட்டது. இதைத் தொடர்ந்து மாந்திரீகர்கள் நடத்திய நாடகங்கள் மேலும் அவளைக் குழப்பியடித்தன.

தக்க தருணத்தில் நான் இக்குடும்பத்தில் நடப்பவைகளை ஆராயத் தலையிட்டிருக்காவிட்டால் திருமதி மிஹ்ரா பைத்தியமாகவே மாறிவிட்டிருப்பாள்.

திரு. மிஹ்ரா தம்பதியினர் இன்று மகிழ்ச்சியோடு வாழுகின்றார்கள்.

பகுத்தறிவாளன் என்ற முறையில் நான் வழங்கிய ஆலோசனைகளை அவர்கள் ஏற்று நடந்ததால்தான் இன்று மூட நம்பிக்கைகளை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டு மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதக்கிறார்கள்.

இப்படி விளக்கமளித்தார் திரு. கோலூர்.

4. பழிவாங்க வந்த கணவனின் ஆவி...

இரண்டாவது உலக யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்த காலம்.

காலி மாவட்டத்திலுள்ள அக்மீமனை என்னும் கிராமத்தில் லீலாவதி என்று ஒரு இளமங்கை வசித்து வந்தாள். அக் கிராம மக்களிடையே அவள் சிறந்த அழகியெனத் திகழ்ந்தாள்.

மற்றவர்களைப் போலின்றி லீலாவதியின் கையில் எப் பொழுதுமே பணம் இருக்கும்.

ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் கிராமத்திற்குப் புடவை விற்கவரும் மீராலெப்பை விஜாபாரி முதலில் லீலாவதியைப் பார்த்துப் புடவையை விற்றுவிட்டுத்தான் வேறு இடங்களுக்குச் செல்வார். லெப்பைக்கு உதவியாகப் புடவை வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வரும் சரத் என்ற இளைஞனுக்கும் லீலாவதிமேல் ஒரு கண்.

லீலாவதியின் தந்தை அப்புறாமி காலி நகரிலிருந்த மளிகைக் கடையொன்றில் விற்பனையாளராகக் கடமை யாற்றி வந்தார்.

அதிகாலையிலேயே வேலைக்குச் சென்றுவிடும் அவர் இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தான் வீடு திரும்புவார்.

24 வயது நிரம்பிய லீலாவதியும் அவளது ஒன்றுவிட்ட பத்துவயது சகோதரி சிறியாவதியும் மட்டுமே அந்த வீட்டில் வசித்தனர்.

லீலாவதி பிறந்த ஒரு சில வருடங்களில் அவளின் தாய் இறந்தாள். அப்புறாமி மறுமணம் செய்தார். சிறியாவதி பிறந்ததும் இரண்டாவது மனைவியும் இறந்து விட்டாள்.

இதனால் வீட்டுப் பொறுப்பு முழுவதும் லீலாவதிமேல் சுமத்தப்பட்டது. சிறியாவதியையும் தாயைப்போல் இருந்து வளர்த்து வந்தாள் லீலாவதி.

இச்சமயத்தில்தான் அப்புறாமியுடன் கடையில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த சோமபாலா என்ற இளைஞனுக்கும் லீலாவதிக்கும் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

திருமணமும் இனிது நடந்தது.

புதுமண ஜோடிகள் இன்ப வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தனர்.

திருமணம் முடிந்து சரியாக நாற்பதாவது நாள் இராணுவத் தலைமைக் காரியாலயத்திலிருந்து சோமபாலாவுக்கு ஒரு அழைப்பு வந்தது.

ஏற்கனவே இராணுவத்தில் சேர சோமபாலா மனுச் செய்திருந்தார். அதன் பலன் இந்த அழைப்பு.

இராணுவத்தில் சேருவது என்ற முடிவுடன் சோமபாலா புறப்பட்டார்.

கண்ணீர் மல்க கணவனை வழியனுப்பி வைத்தாள் லீலாவதி.

நான்கு மாதங்கள் தியத்தலாவையில் பயிற்சி பெற்ற சோமபாலா, ஐம்பது இராணுவ வீரர்களில் ஒருவராக யுத்தத்தில் போரிட மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

கணவனின் பிரிவால் கவலையுற்றிருந்த லீலாவதி அவள் எழுதும் கடிதங்களைக் கொண்டும், இராணுவ உடையுடன் உள்ள கணவனின் புகைப்படங்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்தும் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள்.

லெப்பை, சரத் உட்பட அயலவர்களுக்கும் இப்படங்களைக் காட்டி, லீலாவதி மகிழ்ச்சியடைவாள்.

தனிமையாக வீட்டிலிருக்கும் நேரங்களில் லீலாவதி நேரத்தை வீணாக்குவதில்லை. ரேந்தை பின்னி, லெப்பைக்கே விற்றுப் பணமாக்குவாள்.

அப்புறாமி இல்லாத நேரங்களில் அவள் வீட்டுக்கு வரும் ஆண்கள் லெப்பையும், சரத்தும் மட்டுமே.

தங்கை சிறியாவதி பாடசாலைக்குச் சென்றபின் கணவனிடமிருந்துவரும் கடிதத்தை மிகவும் சிரமப்பட்டு படித்து முடித்துவிடுவாள் லீலாவதி. ஆனால் பதில் எழுத மட்டும் அவளுக்கு முடியாது.

இதனால் இன்னொருவரின் உதவியை நாடவேண்டிய நிலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

இருமுறை சரத்தின் உதவியால் கடிதம் எழுதினாள்.

சிலகாலம் சென்ற பின்பு கணவனிடமிருந்து கடிதம் வருவது குறைந்தது. காலப் போக்கில் முற்றாக நின்றுவிட்டது.

ஆனால் மணி ஓடர் மூலம் பணம் வருவது மட்டும் நிற்கவில்லை.

லீலாவதியின் மகிழ்ச்சி படிப்படியாக மறைந்துகொண்டிருந்தது! லெப்பைக்கும் லீலாவதியால் இப்பொழுது லாபம் கிட்டவில்லை. மாறாக அவளது மனக்குறைகளைக் கேட்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கியமேற்பட்டது.

லாபமில்லாத இடத்தில் வேலையில்லையென்று லெப்பை அங்கு வருவதை நிறுத்திக்கொண்டார்.

ஆனால் சரத் மாலை நேரங்களில் வந்து போவான். சரத்தின் உதவியுடன் கடைசியாக ஒரு முறை லீலாவதி கடிதம் எழுதினாள். அதற்கும் பதில் வரவேயில்லை.

இதைத் தொடர்ந்து சரத், லீலாவதிக்கு ஆறுதல்கூற முற்பட்டான்.

“எவ்வளவோ நல்ல குணமுள்ள இளைஞர்கள் கூட இராணுவத்தில் சேர்ந்து கெட்டுவிடுகிறார்கள். உன் கணவனும் அங்கு வேறு எவளாவது ஒருத்தியைப் பிடித்திருப்பான், அதுதான் உன்னை மறந்துவிட்டான்” என சரத் லீலாவதிக்கு அடிக்கடி கூறுவான்.

லீலாவதியும் கண்ணீர் மல்க அவன் கூறும் கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பாள்.

நாட்கள் நகர, நகர சரத்— லீலாவதி உறவில் நெருக்கம் ஏற்படலாயிற்று.

சரத்திடம் தன் கவலைக்கு மருந்து தேடலானால் லீலாவதி.

மாலை ஆறு மணிக்கு லீலாவதி வீடு வரும் சரத் இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தான் அங்கேயிருந்து செல்வான். அதுவரை லீலாவும், சரத்தும் கணவன்- மனைவிபோல் நடந்து கொள்வார்கள்.

லீலாவதிக்கு சோமபாலாவின் நினைவுகள் மறைந்து, சரத்தைப் பற்றிய சிந்தனைகளை ஆட்கொள்ளலாயின.

நாட்கள் நகர்ந்தன.

சரத்தின் வருகை குறைய ஆரம்பித்தது. முடிவில் அவன் ஊரைவிட்டே போய்விட்டான்.

காலையில் சென்று இரவு வீடுதிரும்பும் அப்புறாமிக்கு இந்த நாட்கங்கள் தெரிய வெகு நாட்களாயின. தெரிந்த போது வெள்ளம் தலைக்குமேல் போய்விட்டது.

லீலாவதி கர்ப்பிணியாகிவிட்டாள்.

1946ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் லீலாவதி ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

அப்புறாமி, பேரனின் ஜாதகத்தைப் பார்த்தார். பெரும் கல்வியும், செல்வமும் பெற்று பணக்காரப் பெண்ணை மணஞ் செய்து ஒரு தலைவனாக வரக்கூடிய அறிஞரிகள் இருப்பதாக ஜாதகம் கூறியது. ஆனால் முதல் ஐந்து வருடங்கள் சனி ஆட்சி செலுத்துவதால் மிகக் கவனமாக இருக்கவேண்டுமென்றும் எச்சரிக்கப்பட்டது.

அப்புறாமியின் ஆலோசனையின் பேரில் லீலாவதி தன் மகனை மிகமிகக் கவனமாகவும், பாசத்துடனும் வளர்த்து வந்தாள்.

1946ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் பதினொராம் திகதி லீலாவதிக்குத் தந்தியொன்று வந்தது. அதில், கணவன் சோமபாலா போரில் மாண்டுவிட்டதாகக் கூறப்பட்டிருந்தது.

லீலாவதி அழுது புலம்பினாள்.

அப்புறாமிக்கும், சோமபாலாவின் உறவினர்களுக்கும் தகவல் பறந்தது.

எல்லோரும் கூடி லீலாவதிக்கு ஆறுதல் கூறினர்.

அன்று மாலை நாலு மணி இருக்கும். அழுது புலம்பிய தால் அசந்துபோயிருந்த லீலாவதி திடீரெனக் கைகளை

உயர்த்தியபடி எழுந்தாள். அவளின் உடல் விறைத்தது. கண்கள் நாலா திசையிலும் சுழன்றன.

ஒரு பயங்கரமான ஓலம் அவளிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

ஆணின் குரல் போன்று அவளின் குரல் மாறியிருந்தது.

“உனக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கிறேன். என் மனைவியை ஏமாற்றிவிட்டாய். உன்னையும், உன் பிள்ளையையும் கொல்லப்போகிறேன். நான் மனித இரத்தத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். பலரை சுட்டுத்தள்ளியிருக்கிறேன். சரத்தையும், அவன் பிள்ளையையும் பழிவாங்கிய பின்பே நான் இங்கிருந்து போவேன்.”

இப்படிக்கத்தியபடியே ஆடினாள் பின்பு மயங்கி விழுந்தாள். மயக்கம் சுமார் பதினைந்து நிமிட நேரம் நீடித்தது.

அங்கு குழுமியிருந்தோர் இது சோமபாலாவின் ஆவிதான் என உறுதிப்படுத்தினர்.

லீலாவதி பேசியபோது, உச்சரிப்பும், குரலும் சோமபாலாவைப் போலவே இருந்தன.

அங்கிருந்த உறவினர்கள் லீலாவதியின் மகனைப் பாதுகாக்கும்படி எச்சரித்தனர். சோமபாலாவின் ஆவி இப்பிள்ளையைக் கொலைசெய்யக்கூடுமென அச்சம் தெரிவித்தனர்.

அவர்கள் எச்சரித்தது போன்றே, லீலாவதியைச் சோமபாலாவின் ஆவி பிடித்துக்கொண்ட போதெல்லாம் பிள்ளையைக் கொலைசெய்ய முயற்சித்தது.

இதனால் பிள்ளையை உறவினர் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட முயன்றனர். ஆனால் லீலாவதி இடம்கொடுக்கவில்லை.

அவள் சுய உணர்வுடன் இருந்தபோது, மகன் மேல் அளவில்லாது பாசத்துடன் நடந்து கொண்டாள்.

சோமபாலாவின் ஆவி புகுந்து கொண்ட போது, “இந்தப் பிள்ளை எனக்கு எதிரி” எனப் பிள்ளையைக் கொல்ல முயற்சித்தாள்.

தினமும் இரவு உணவுக்குப் பின்பு, லீலாவதி பேய் ஆட்டம் ஆடுவது சகஜமாகிவிட்டது.

ஆவி பிடித்தவுடன், “லெப்ட்... ரைட்...” என்று கத்தியபடி வீட்டைச் சுற்றி வீறுநடை போடுவாள்.

சரத்தை எப்படியாவது கொன்றுவிடுவேன் எனப் பேய்க்கூச்சலிடுவாள்.

இதன் காரணமாக இரவு நேரங்களில் லீலாவதியின் மகளை அப்புறாமியே கவனித்துக் கொள்வார். தன்னுடன் நித்திரைகொள்ள வைத்துக்கொள்வார்.

இந்த நிலை இப்படியே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. காலப் போக்கில் லீலாவதியின் நிலைமையில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை.

அப்புறாமி ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். மாந்திரீகர்களை அழைத்து வந்து, லீலாவதியிடம் குடிகொண்டிருக்கும் ஆவியை விரட்ட எண்ணினார். அந்த முடிவுக்கு ஏற்ப ஜிந்தோட்டைப் பகுதியிலிருந்து பல பிரபல மாந்திரீகர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர்.

பிரமாண்டமான முறையில் பேய்விரட்டும் ‘தொளில்’ நடனம் நடைபெற்றது.

நள்ளிரவு தாண்டிவிட்டது!

மேளங்களின் ஓசை அப்பகுதியையே ஆட்டங் காண வைத்தது. மாந்திரீகர்களும் ஆவேசமுடன் பேயாட்டம் ஆடிக்கொண்டிருந்தனர்.

லீலாவதியும் எழுந்து ஆட ஆரம்பித்தாள்.

நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் நித்திரை விழித்து இக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தலைமை மாந்திரீகர் திடீரென லீலாவதியின் நெற்றியில் கையை வைத்து ஜெபித்தார். அடுத்துக் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

“நான்தான் சோமபாலா. நான் கப்பலில் காலிக்கு வந்தேன். என் மனைவியைப் பார்க்க வந்தேன். சரத் என் மனைவியை வஞ்சித்துவிட்டான்- என் மனைவி அவனுக்குப் பிறந்த பிள்ளையை வைத்திருக்கக் கூடாது. சரத், அவன் மகன் இருவரையும் நான் கொல்ல வேண்டும். இரு உயிர்களை நீங்கள் பலி கொடுத்தால்தான் நான் இங்கிருந்து போவேன்.”

“நான் தோட்டத்திலிருக்கும் பலாமரத்தில் ஏறிக் கொள்கிறேன். அந்த மரத்திலுள்ள ஒரு கிளையைக் குலுக்கி நான் ஏறிக்கொண்டதைக் காட்டுகிறேன்.”

இவ்வாறு மாந்திரீகரின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் அளித்தாள் லீலாவதி.

சிறிது நேரத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்த லீலாவதி மயங்கி விழுந்துவிட்டாள்.

இரு சேவல்கள் சோமபாலாவின் ஆவிக்குப் பலி கொடுக்கப்பட்டன.

அந்த ஆவி பலாமரத்தில் ஏறிக்கொண்டதா என்பதைப் பார்க்க மாந்திரீகர் சென்றார். கூட்டமும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தது.

இரவு ஒரு மணியாகிவிட்டது. மாந்திரீகர் பலாமரத்தின் கிளையொன்று குலுங்குவதாகக் கூறினார். ஆனால் அதை வேறு எவரும் பார்க்கவில்லை.

சோமபாலா யுத்தத்தில் இறந்தபோது மதாசாரப்படி அடக்கம் செய்யப்படவில்லை, அதனால்தான் அவரது ஆவி

மனைளியைத்தேடி வந்துவிட்டதெனத் தலைமை மாந்திரீகர் தீர்ப்பு வழங்கினார்.

இதன் பின் இரு வாரங்கள் லீலாவதி நன்றாக இருந்தாள்.

ஒரு நாள் ஆனி குடியேறிய பலா மரத்திலிருந்த பலாக் காய் ஒன்றைக் கூறி சமைத்துச் சாப்பிட்டதனால் மீண்டும் சோமபாலாவின் ஆவி லீலாவதியைப் பிடித்துக் கொண்டது.

இதன் பிறகு பழையபடியே லீலாவதி நடந்துகொள்ள ஆரம்பித்தாள்.

தன் மகளுக்கு ஏற்பட்ட நிலையைக் கண்டு, கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருந்த அப்புஹாமி, தனது முதலாளியான திரு. தர்மதாசாவிடம் ஒருநாள் இதுபற்றிக் கூறி, இதற்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் விமோசனம் தேடும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

இச்சமயம் காலி ரிச்மண்ட் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த திரு. ஏபிரகாம் கோலூரை நெருங்கிய திரு. தர்மதாசா லீலாவதியின் கதையைக் கூறினார். அப்புஹாமியை அழைத்து கோலூர் சகல விஷயங்களையும் தெரிந்துகொண்டார்.

அப்புஹாமிக்கு ஆறுதல் கூறிய அவர், லீலாவதியைத் தன்னால் குணப்படுத்த முடியும் என்று நம்பிக்கை தெரிவித்தார்.

லீலாவதியை எந்தப் பேயும் பிடிக்கவில்லை. அவளைப் பிடித்திருப்பது 'குளசொலேலியா' என்ற மனநோயே என்பதைத் தெளிவாக விளக்கினார்.

கணவன் ஊரில் இல்லாத சமயம். மாற்றான் சரத்தோடு உறவுகொண்டு விட்டது லீலாவதியின் உள்ளத்தை

உருக்கிக்கொண்டே இருந்தது சரத், அவனைக் கைவிட்டுச் சென்றதும் அவனை எப்படியாவது பழி வாங்கிவிடவேண்டுமென்ற வைராக்கியமும் அவளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்த சமயத்தில்தான் தன் கணவன் போரில் இறந்துவிட்ட செய்தியும் அவளுக்குக் கிட்டியது இச்செய்தி கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்து மயங்கிவிழுந்த லீலாவதி, பலவீனத்தாலும் மனதிலேற்பட்டிருந்த குழப்பங்களாலும் 'குளசொலேலியா' என்ற நோயினால் பீடிக்கப்பட்டாள்.

குளசொலேலியாவினால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் ஒரு வரைப் போல் பேசுவதோ, நடப்பதோ, சேஷ்டைகள் செய்வதோ மிகச் சலபம். அநேகர் பிரமை பிடித்தவர்கள் போலும், "பேய் பிடித்துக் கொண்டது" என்கிறார்களே அப்படியும் இருப்பார்கள். லீலாவதியும் இந்நிலைக்குத்தான் ஆளானாள்.

இவ்வாறு அப்புஹாமிக்கு விளக்கிய கோவூர் இதைப் போன்று தாம் பலரைக் குணப்படுத்தியிருப்பதாகவும் கூறினார்.

அப்புஹாமி கூறிய கதையில் ஒரு சம்பவத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார் கோவூர்.

"நள்ளிரவில் பலா மரத்தில் ஆவி ஏறியதாக மாந்திரீகர் சொல்லியிருக்கிறார். பலா மரத்தில் ஆவி ஏறியதை மாந்திரீகர் உணர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த இருட்டு நேரத்திலே பலாமரக்கிளை குலுங்கியதை கண்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறாரே அதுதான் மிக அபத்தமானதாகும். அவர் அதைப் பார்த்திருப்பாரானால் அங்கு குழுமியிருந்த மற்றவர்களும் பார்த்திருக்கலாமே! பேய் விரட்டப்பட்டு விட்டதென்ற நம்பிக்கை லீலாவதிக்கு ஏற்பட்டதினால் தான் சில தினங்கள் குணமடைந்திருக்கிறார். ஆனால் அதே பலாமரத்தின் காயைச் சமைத்து சாப்பிட்டுவிட்டு பின்பு பேய் ஞாபகம் வந்துவிடவே மீண்டும் அவருக்குப் பயமும்

பீதியும் பீடித்து மனநோயை ஏற்படுத்திவிட்டது. மொத்தத்தில் லீலாவதி தான் செய்த தவறுகளை எண்ணி எண்ணியே இந்த நிலைக்கு ஆளாகியிருக்கிறாள்.

இப்படியான பல விஷயங்களை அப்புறாமிக்கு அவர் எடுத்துச் சொன்னதுடன் லீலாவதியை அழைத்துவரும் படியும் கூறினார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட தினத்தில் லீலாவதி கோலூரிடம் அழைத்துவரப்பட்டாள்.

அவரை 'ஹிப்னோடைஸ்' செய்த கோலூர், லீலாவதியின் உள்ளுணர்வுகளுக்கு பல விஷயங்களை விளக்கி இனிமேல் எதற்குமே பயப்படாமல் வாழும்படி தைரியம் கூறி சிகிச்சை அளித்தார்.

இது முடிந்தவுடன் இனிமேல் லீலாவதியைத் தனிமையில் இருக்கவிடும்படி அப்புறாமிக்கு அறிவுரை சொன்னார். இதன் பின்பு தகப்பனும் மகளும் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

சில மாதங்களின் பின்பு ஒருநாள் கோலூர் தனது நண்பர் பியதாசாவுடன் அக்மீமனைக்குச் சென்றார். அங்கு லீலாவதி குணமடைந்துவிட்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

1947ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் கோலூர் காலி ரிச் மண்ட் கல்லூரியைவிட்டு, கல்கிசை சென். தோமஸ் கல்லூரிக்கு வந்தார்.

அதே ஆண்டில் மார்ச் மாதம் காலி நண்பர் தர்மதாசா விடமிருந்து வந்த கடிதமொன்று கோலூரை பெரும் ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கியது.

"போரில் இறந்துவிட்டதாகக் கூறப்பட்ட லீலாவதியின் கணவர் சோம்பாலா உயிருடன் மனைவியிடம் வந்து விட்டார்" என்பதுதான் அக்கடிதம் கூறிய தகவல்.

எதிரிகளால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்த தாகவும், போர் முடிந்து விடுதலை செய்யப்பட்ட பின்பு சோமபாலா இலங்கை திரும்பியுள்ளதாகவும் திரு. தர்ம தாசா தன் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இந்தக் கடிதம் கோலுருக்கு ஒருவகையில் மகிழ்ச்சியையும் இன்னொருபுறம் வேதனையையும் கொடுத்தது.

பிரிந்தவர் கூடியதை அறிந்துகொண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தார், ஆனால் அதே சமயம் உயிருடன் இருப்பவனின் ஆவியே உலவுகிறது என்று கூறும் மாந்திரீகர்களும், அதை நம்பும் மக்களும் இருக்கிறார்களே என்று எண்ணி வருத்தமும் அடைந்தார்.

5. அம்பிகைக்கு நடந்ததென்ன...?

கோயில் குருக்கள் சர்மாவின் ஒரே மகள் அந்த யுவதி. "அம்பிகை" அவளது பெயர்.

15 வயது நிரம்பியிருந்தாலும், வயதுக்கேற்ற வளர்ச்சியை அவள் பெற்றிருக்கவில்லை. ஒட்டி உலர்ந்த மெலிந்த உடலுடன் அவள் இருந்தாள்.

அம்பிகையின் வாழ்வில் அடிக்கடி இடம்பெற்றுவந்த ஒரு நிகழ்ச்சிதான் அவளின் வளர்ச்சி குன்றியதற்குக் காரணமென சர்மா நம்பினார்.

மட்டக்களப்புப் பகுதியிலுள்ள கல்லாறு என்ற இடத்தில் வசித்து வந்த சர்மா, தனது மகளைக் குணப்படுத்த எத்தனையெத்தனையோ வைத்தியர்களின் உதவியை நாடினார். ஆனால் பலன் கிட்டவில்லை.

அம்பிகை திடீரெனச் சய நினைவை இழந்துவிடுவாள். நீண்டநேரம் மெளனமாக இருப்பாள். திடீரெனப் பயங்கரமாக அலறுவாள். ஏதோ தாக்க வரும் கொடிய மிருகத்திடமிருந்து தப்பி ஓடுவதுபோல் திகிலடைந்து ஓடுவாள். வீட்டிலுள்ள பொருட்களை வாரி வீதியிலே வீசுவாள்.

அம்பிகையின் அட்டகாசங்களுக்கு அளவேயில்லை.

அம்பிகைக்கு மூளைக் கோளாறு என்றார்கள் சிலர். பேய்பிடித்து விட்டது என்றார்கள் வேறு பலர். குடும்பத்துக்கு வேண்டாத எவரோ குனியம் செய்து விட்டார்கள். அதனால் தான் இந்த இளம் பெண்ணுக்கு இந்தக்கதி ஏற்பட்டுவிட்டது என மற்றும் சிலர் உறுதியாகக் கூறினார்கள்.

நொந்துபோயிருந்த சர்மா, துடியாய்த் துடித்தார். ஆயிரக் கணக்கில் பணம் செலவு செய்தும் எந்தப் பலனுமே கிட்டவில்லை என்று புலம்பினார்.

வைத்தியர்களும், மாந்திரீகர்களும், சர்மாவின் பணத்தைக் கரைக்கும் பல்வேறு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டபடியிருந்தனர்.

ஆனால் அம்பிகையின் நிலையில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. வெள்ளிக்கிழமைகளில் அம்பிகை சுய நினைவிழப்பது அதிகமாகியது.

ஆனந்த சர்மா, அம்பிகையின் அண்ணன். ஆசிரியர் தொழில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இவர் கோலுரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். எல்லா முயற்சிகளிலும் வெற்று காணாமல்போன அவரும், அவரது தந்தையும், அம்பிகையுடன் கோலுரைக் காணவந்தனர்.

கோலுரைச் சந்தித்த சர்மா, அம்பிகையின் நிலையை விளக்கிக் கூறினார். இது பேய்க் கோளாறுகவே இருக்க வேண்டுமென்று தாம் இன்னும் நம்புவதாகவே அவர் கோலுரிடம் சொன்னார்.

சர்மாவிடம் சகலவற்றையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட பின்பு, அம்பிகையைத் தனியே அழைத்துச் சென்று ஹிப்ளொடைஸ் செய்தார் கோலூர்.

அம்பிகையின் உள்ளூணர்வுகளைக் குழந்தைப் பருவத்துக்குத் திசை திருப்பிய கோலூர், அம்பிகையின் குழந்தைப் பருவ அனுபவங்கள் பற்றிப் பல கேள்விகளைக் கேட்டார்.

அம்பிகையும், குழந்தைப் பருவத்தில் தனக்கு ஞாபக சக்தி வந்த நாளிலிருந்து நடந்தவைகளை ஒன்றும் விடாமல் கூறினாள். கோலூரும் மிகக் கவனமாக, அம்பிகை பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்தார். அம்பிகை பேசி முடிந்ததும் கோலூருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

அம்பிகையை எழுப்பினார். அவளின் உள்ளுணர்வுகள் கூறிய விஷயமொன்றினால்தான் அம்பிகை இக் கதிக்கு ஆளாகியிருக்கிறாளென்று கோலூர் நம்பினார்.

அம்பிகை சிறு வயதாக இருந்தபோது, ஒருநாள் அவளைப் பாயில் படுக்க வைத்துவிட்டு, அம்பிகையின் தாய் வேறு வேலையைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்திருக்கிறார். அப்போது எங்கேயோ இருந்து வந்த விரியன் பாம்பு ஒன்று அவளருகில் ஊர்ந்து சென்றது. இதைப் பார்த்த குழந்தை, பயத்தால் விரிட்டெழுந்தது. சிலர் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்து பாம்பை அடித்துக் கொன்றனர். ஆனாலும், இந் நிகழ்ச்சியால் அம்பிகை நன்றாகவே பயந்து விட்டாள்.

கோலூர் ஹிப்னோடைஸ் செய்தபோது, அம்பிகையின் உள்ளுணர்வு கூறியது இதுதான்: இதைத் தொடர்ந்து கோலூர் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கையில், புடோலங்காயைக் கண்டவுடன் அம்பிகைக்குச் சித்தப்பிரமை ஏற்படுவதாகவும் அவளின் உள்ளுணர்வு கூறியது.

இதன் பின்பு சர்மாவிடமும் இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கோலூர் கேட்டார். அவரும் இப்படிச் சம்பவம் ஒன்று நடந்தது உண்மையென்று ஒப்புக்கொண்டார்.

பாம்புக்குப் பயந்த அந்த நிகழ்ச்சி, பிஞ்சு வயதிலேயே அம்பிகையின் உள்ளத்தில் பதிந்துவிட்டதால், விரியன் பாம்பைபோன்ற கோடுகளுடைய புடோலங்காயைக் கண்டதும், அம்பிகையின் மூளை நரம்புகள் பாதிக்கப்படுகின்றன. இதனால் சித்தப்பிரமை ஏற்படுகிறதென்று கோலூர், சர்மாவுக்கு அம்பிகையின் நோய்பற்றி விளக்கினார்.

அம்பிகையை மீண்டும் ஹிப்னோடைஸ் முறையில் மயக்கி; அவளின் உள்ளுணர்வுகளுக்கு உண்மையை விளக்கினார் கோலூர். புடோலங்காய் பாம்பல்ல என்பதை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார். இந்த வகையில் அம்பி

கைக்கு சிசிச்சையளித்து முடிந்த பின்னர், சர்மா மக
னூடன் வெளியேறினார்.

மாதங்கள் சில கடந்தன. அம்பிகை பூரண சுகம்
அடைந்து விட்டதாக சர்மா எழுதியிருந்தார். ஆனாலும்
புடோலங்காய்தான் இவ்வளவு பிரச்சினைகளும் உருவாகக்
காரணமென்பதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள் என்று
குறிப்பிட்டிருந்தார்.

பிஞ்சு உள்ளத்திலேற்பட்ட பீதியால், அம்பிகைக்குப்
புடோலங்காய் பாம்பாகக் காட்சியளித்ததில் ஆச்சரியப்
படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதே கோலூரின் வாதம்.

ஒருநாள் அம்பிகையே கோலூருக்குக் கடிதம் எழுதி
யிருந்தாள். அந்தக் கடிதத்தைக் கண்டபின்பு தமது கூற்று
சரியானதே என்ற மகிழ்ச்சி கோலூருக்கு ஏற்பட்டது.

அம்பிகை, கோலூருக்கு எழுதியிருந்த கடிதம்
இதுதான்:

கல்லாறு,

30-4-67

ஐயா,

—அம்பிகை எழுதுவது:

நான் நற்சுகமாக உள்ளேன். எனது வருத்தத்தை நீங்
கள் சுகப்படுத்திவிட்டீர்கள். அந்த நன்றியை நாங்கள்
மறக்க மாட்டோம்.

என்னை நீங்கள் இந்த வருத்தத்திலிருந்து காப்பாற்றிய
தைப் பற்றிப் பத்திரிகைகள்மூலம் இதை மற்றவர்களும்
அறிய வாய்ப்பளியுங்கள்.

எனது வியாதி பூரண குணமடைந்தது போன்று மற்ற
வர்களும் குணமடைய வேண்டுமென வேண்டுகிறேன்.

மீண்டும் உங்களுக்கு என் மனமார்த்த நன்றியைத்
தெரிவிக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

—அம்பிகை.

6. சகோதரிகளைப் பிடித்த ஆவி...

1968ம் ஆண்டு ஜனவரி 1ம் திகதி. கோலூரின் நெருங்கிய நண்பர்கள் சிலர் அவரைச் சந்திக்க வந்தனர்.

கல்கிசை குவரி வீதியைச் சேர்ந்த ஒரு மீனவ குடும்பத் திற்கு சமீப காலமாக நேர்ந்திருக்கும் பெரும் துர்ப்பாக்கியமான நிலைமை பற்றிக் கூறி, ஆலோசனையைப் பெறவே வந்ததாக அவர்கள், கோலூரிடம் கூறினர்.

நல்ல வசதியுடன் வாழ்ந்த மீனவக் குடும்பம் அது. திட ரென அந்த வீட்டில், இரு பெண்களுக்குப் பேய்க் கோளாறு போன்று எதுவோ ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒருவர் 19 வயதுப் பருவப்பெண். மற்றவர் திருமணமான அவரது மூத்த சகோதரி.

இவர்களின் தந்தை, தனது பிள்ளைகளைக் குணப்படுத்துவதற்கெனத் தம்மிடமிருந்த பணத்தையெல்லாம் விரயமாக்கியதுடன் பெரும் கடன்காரராகவுமாகிவிட்டார்.

அவர் பணத்தைச் செலவு செய்ததெல்லாம் மாந்திரீகர்களுக்கும், அவர்களது 'தொவில்' நடனங்களுக்கும் தான். இதைப் பார்த்து, அந்த மீனவர் மீது அனுதரபம் கொண்டு தான் கோலூரின் நண்பர்கள், அவரின் ஆலோசனையைப் பெற வந்திருந்தனர்.

அவர்கள் கூறியதை மிகக் கவனமாகக்கேட்ட கோலூர், அந்த இரு பெண்களையும், பெற்றோரையும், சிங்கள மொழியில் அவர்களுக்கு விபரங்களை எடுத்துக் கூறக்கூடிய மொழிபெயர்ப்பாளரையும் அழைத்துவரும்படி கூறினர்.

குறிப்பிட்ட தினத்தன்று அந்த நண்பர்கள், அவ்விரு பெண்களையும், அவர்களது பெற்றோரையும், மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்ற சென். தோமஸ் கல்லூரி ஆசிரியரோடுவரையும் அழைத்து வந்தனர்.

வீட்டுக்குள் நுழையும் பொழுதே இரு பெண்களும் மூளைக்கோளாறுடையவர்கள் போன்று விழித்தபடி, உடலெல்லாம் நடுநடுங்கிக்கொண்டிருந்தனர். பெற்றோர் அவர்களைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்தபடி அழைத்து வந்தனர்.

அனைவரையும் அமரச் செய்த கோலூர், இரு பெண்களின் தந்தையையும், மொழிபெயர்ப்பாளரையும் அழைத்துக்கொண்டு மேல்மாடிக்குச் சென்றார். தந்தையிடம் பல கேள்விகளைத் தொடுத்தார்.

அவர் தனது குடும்பத்தின் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தார்.

நல்ல வசதியுடன் வாழ்ந்தது அவரது குடும்பம். சில மாதங்களுக்கு முன்பு அவரது பருவப் பெண்களில் ஒருவரான 'ஹரியட்' என்பவளுக்குத் திடீர் சுகவீனமேற்பட்டது. ஹரியட்டை பல நாட்டி வைத்தியர்களிடமும் அழைத்துச் சென்று வைத்தியம் செய்வித்தார்.

இப்படியே நாட்கள் பல நகர்ந்தன. ஹரியட்டின் உடல்நிலை நாளுக்குநாள் மோசமாகிக்கொண்டே வந்தது. அப்பகுதி மக்கள் ஹரியட்டை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு செல்லும்படி வற்புறுத்தினர்.

அண்டை வீட்டுக்காரர்களின் நச்சரிப்புத் தாங்காது, ஹரியட்டை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தனர்.

ஹரியட்டின் உடலில் ஓடும் இரத்தம் முழுவதும் நஞ்சு கலந்திருந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவர் ஏற்பு வலியால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். டாக்டர்கள் எவ்வளவோ முயற்சித்தும் ஹரியட்டைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. ஆஸ்பத்

திரியில் அனுமதிக்கப்பட்ட சில தினங்களில் ஹரியட் மரணமானாள்.

வீட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட ஹரியட்டின் சடலம் கல்சைசை பொது மயானத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

ஹரியட் இறந்து ஒன்பது தினங்கள் கழிந்தன. அன்று ஹரியட்டின் மூத்த சகோதரியின் ஒன்றரை வயதுக் குழந்தை சந்திரகுப்த விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, கீழே விழுந்துவிட்டான். அடிபட்டதில் தொடை எலும்பில் முறிவு ஏற்பட்டது. ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட குழந்தைக்கு வைத்தியம் செய்து இரவு ஏழரை மணியளவில் வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்தனர்.

குப்பி விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் அனைவரும் கவலையுடன் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

அப்பொழுது அங்கே அமர்ந்திருந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்த ஹரியட்டின் பாட்டி (தந்தையின் தாய்), ஹரியட் இறந்து இன்று ஒன்பது நாட்களாகிறது. ஒன்பதாவது நாள் வழங்க வேண்டிய அன்னதானத்தை வழங்கத் தவறிய தாலேயே ஹரியட்டின் ஆவி, இன்று இந்தக் குழந்தைக்கு இந்தக் கதியை ஏற்படுத்திவிட்டதென்று கூறிக்கொண்டே இருந்தாள்.

இப்படியே பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு எல்லோரும் படுக்கைக்குச் சென்றுவிட்டனர்.

ஹரியட்டின் திருமணமான மூத்த சகோதரியும், அவளின் இரண்டாவது சகோதரி சோமாவதியும் ஒரு அறையிலும், மற்றவர்கள் இன்னொரு அறையிலும் படுத்திருந்தனர்.

நள்ளிரவு நேரம்! எங்கும் அமைதி குடிகொண்டிருந்த சமயம்!

திடீரென ஒரு பயங்கர அலறல் சத்தம் கேட்டது. இந்தச் சத்தம் சோமாவதி படுத்திருந்த அறையிலிருந்து கேட்கவே, மற்றவர்களெல்லோரும் அங்கே ஓடினார்கள்.

அங்கே...!

பயங்கரமாக விழித்தபடி உடலெல்லாம் நடுங்க, கைகளை மேலே உயர்த்தியபடி சோமாவதி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

உள்ளே நுழைந்தவர்களைக் கண்டதும் சோமாவதி பேச ஆரம்பித்தாள்: “நான்தான் ஹரியட்! இங்கு உலாவிக்கொண்டிருக்கும் என் ஆவியைப்பற்றி நீங்கள் யாருமே கவலைப்படவில்லை. இந்தக் குடும்பத்திலிருந்து இன்னொரு உயிரையும் வாங்கிக்கொண்டுதான் நான் போவேன். இன்றிலிருந்து ஒன்பது தினங்களில் நீங்கள் என் பெயரில் அன்னதானம் கொடுக்க வேண்டும். பத்தாவது நாள் ‘பன்’ ஓதும் நிகழ்ச்சியும் நடக்க வேண்டும். அதன்பிறகுதான் நான் இந்த வீட்டைவிட்டுப் போவேன்” எனக் கத்தினாள்.

சோமாவதியின் இந்தப் பேச்சு எல்லோரையும் வெடவெடக்க வைத்துவிட்டது. ‘இன்னொரு உயிரை வாங்கிக்கொண்டுதான் போவேன்’ என்ற வார்த்தைகள் அனைவரையும் உலுக்கிவிட்டது.

உடனே மாந்திரீகர் வரவழைக்கப்பட்டார். அவர், சோமாவதியைப் பார்த்துவிட்டு, ஹரியட்டின் ஆவிதான் பிடித்திருக்கிறதென்று உறுதிப்படுத்தினார்.

அடுத்து பெரும் செலவில் ‘தொவில்’ நடனம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. சோமாவதி ஆவேசமுடன் ஆடினாள்.

“ஹரியட், நீ சோமாவதியை விட்டுப் போகிறாயா?” என்று மாந்திரீகர் கேட்டபடியே இருந்தார்.

பொழுது விடியும் நேரம் சோமாவதி பேச ஆரம்பித்தாள். “நான் போகிறேன். ஆனால் எனக்காக ஒரு சேவலைப் பலியிடவேண்டும்” என்றாள்.

இதன்படி ஒரு சேவல் பலியிடப்பட்டது. சோமாவதி பழைய சோமாவதியாக மாறினாள்.

ஆனால், எதிர்பாராத விதமாக மற்றொரு நிகழ்ச்சி நடந்துவிட்டது.

சோமாவதி குணமான அதே சமயத்தில், திருமணமான சோமாவதியின் அக்கா, ஹரியட்டின் ஆவியால் பீடிக்கப்பட்டதுபோன்று ஆட ஆரம்பித்தாள்.

சோமாவதி கூறிய அதே வார்த்தைகளை அவளும் பேச ஆரம்பித்தாள்.

அந்தக் குடும்பத்தில் மீண்டும் அழகுரல் ஒலித்தது.

மீண்டும் 'தொவில்' நடனம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இம்முறை சோமாவதியின் சகோதரிக்காகச் செய்யப்பட்டது. ஆனால் தொவில் நடனம் முடிந்ததும், மாந்திரீகரின் முயற்சி தோல்வி கண்டது.

இதைவிட மற்றொரு அதிர்ச்சி தரும் சம்பவமும் நடந்தது.

சோமாவதி மீண்டும் ஹரியட்டின் ஆவியாக மாறி பிதற்ற ஆரம்பித்தாள்.

ஒரே வீட்டில் இரு பெண்களும் பேய் பீடித்தவர்களானார்கள்.

இதிலிருந்து பல தொவில் நடனங்களும், மாந்திரீகர்களின் மந்திர நிகழ்ச்சிகளும் நடந்தன பணம் செலவானதுதான் கண்ட பலன்.

கலங்கிய கண்களுடன் அந்தத் தந்தை, தன் கதையைக் கூறி முடித்தார்!

சந்திரகுப்தாவின் பாட்டி, அன்றிரவு, ஹரியட்டுக்கு ஒன்பதாவது நாள் அன்னதானம் கொடுக்காததனால்தான் சந்திரகுப்தாவுக்கு கால் முறிந்தது என்று கூறியதனால்தான் இந்த விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்று கோவூர் நம்பினார்.

"ஹரியட்டின் ஆவியால்தான் குழந்தைக்கு இக் கதி ஏற்பட்டதென்று அந்தக் கிழவி சொன்ன வார்த்தைகளைக்

கேட்ட சோமாவதி, அதே நினைவுடன் படுத்திருக்கிறாள். பலவீனமான இதயம் கொண்ட சோமாவதியின் மூளை இதலைப் பாதிக்கப்பட்டு விட்டது. இதன் காரணமாகவே சோமாவதி நள்ளிரவில் எழுந்து அட்டகாசம் செய்திருக்கிறாள்." கோலுருக்கு இப்படி நம்பிக்கை ஏற்பட்டதால் உடனே சோமாவதியை மேல் மாடிக்கு அழைத்துவரும்படி கூறினார்.

அவர் மாடிக்கு வந்ததும், ஹிப்னோடைஸ் செய்து பல கேள்விகளைக் கேட்டார். சோமாவதியின் பதில்கள் கோலுரின் சந்தேகத்தை ஊர்ஜிதம் செய்தன.

இதையடுத்து ஹிப்னோடிஸ் முறையில் [சோமாவதிக்கு தைரியம் கூறினார் கோலுர். "ஹரியட் இனி உன்னிடம் வர மாட்டாள்.—கல்கிசைப் பக்கமே வரமாட்டாள்" எனச் சோமாவதியின் உள்ளுணர்வுகளுக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

கோலுர், சோமாவதியை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பியபோது, மலர்ந்த முகத்துடனும், நாணத்துடனும் எழுந்து நேராகக் கீழே இறங்கிச் சென்றாள்.

சோமாவதி கீழே வந்ததும், நடுங்கியபடி அமர்ந்திருந்த அவளது அக்கா எழுந்தாள். அவளது நடுக்கம் நின்றது. முகம் மாறியது. மலர்ந்த முகமாகக் காட்சியளித்தாள்.

சோமாவதியைப் பின்தொடர்ந்து கீழே வந்த கோலுர் இதையெல்லாம் அவதானித்த பின்னர், சோமாவதியின் அக்காவை அழைத்தார். அவரையும் மேலே அழைத்துச் சென்று ஹிப்னோடைஸ் செய்து, சோமாவதிக்குப் போன்றே அறிவுரைகளையும், ஆலோசனைகளையும் வழங்கினார்.

மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்த சோமாவதியின் சகோதரியுடன் கீழே வந்த கோலுர், அங்கிருந்த அனைவரிடமும் இனிமேல் இச் சகோதரிகளுக்கு எதுவுமே ஏற்படாதெனக் கூறிவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தார்.

“இன்று இந்த நாட்டில் இத்தச் சகோதரிகளைப் போன்று எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். உண்மையான கோளாறை அறிந்து வைத்தியம் செய்யாமல், மந்திரம் தந்திரம் என்று ஆயிரக்கணக்கான ரூபாவை விரயமாக்குகிறார்கள். பொறுப்பற்ற பலரின் போக்காலும், பேச்சாலும் இன்று எத்தனையோ பேர், ஆவி, பேய், பிசாசு என்று வீணை கலங்குகிறார்கள். இச் சகோதரிகளைப் போன்று வீணை கஷ்டங்களுக்கு ஆளாவதும் இதனால்தான். கிராமங்களில் வாழும் மக்கள்தான் இன்று இப்படியான அவதிக் குள்ளாகி வருகிறார்கள்.”

இப்படி ஒரு குட்டிப் பிரசங்கம் செய்த கோலூர், அனைவரையும் வழியனுப்பி வைத்தார்.

7. தேவதூதர்கள் அழைத்துச் சென்றனரா?

1942ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் கேரளாவில் வசித்த கோலூரின் தாயார் இறந்துவிட்டார்.

இச்சோகச் செய்தியைத் தாங்கிய தந்தி பத்துத்தினங்களின் பின்பே கோலூருக்குக் கிடைத்தது.

ஜப்பானியரின் குண்டு வீச்சினால் இலங்கை- இந்திய தந்திப் போக்குவரத்துகள் முற்றாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்த தன் காரணமாகவே தந்தி தாமதமாக வந்தது.

தாயார் இறந்து பத்துத் தினங்கள் கடந்துவிட்டதால் உடனடியாகக் கேரளா போய்ப் பயனில்லையென்று முடிவு செய்த கோலூர் அடுத்து வரும் விடுமுறைக்குப் போகலா மென்று தீர்மானித்தார்.

அதன்படி விடுமுறையும் வந்தது. கோலூர் கேரளாவுக்கு பயணமாடார்.

தாயார் வாழ்ந்த வீட்டுக்கு சென்றதும் அங்கு கோலூரின் மூத்த சகோதரரும், மற்றும் உறவினர்களும் அவரது தாயாரின் கடைசிகால வாழ்வு பற்றிக் கதைகதையாகக் கூறினர்.

இந்தக் கதைகளில் ஒன்று, கோலூரின் கவனத்தை மிகவும் கவர்ந்தது.

தாயார் இறந்து அவர் அடக்கம் செய்யப்பட்ட சில மணி நேரத்தில் தனது அண்ணன் மகளான 'ஆன்' கோலூர் 'திருவல்லூர்' கிராமத்தில் வசித்த சகலரையும் தன் விசித்திரப் பேச்சால் கவர்ந்தாள்.

‘ஆன்’ வானத்தை நோக்கியபோதெல்லாம் அங்கே கோலூரின் தாயாரின் பூதவுடல் தனக்குத் தெரிவதாகக் கூறினான்.

பூதவுடல் வைக்கப்பட்டிருந்த கட்டிலைச் சுற்றிலும் இறக்கைகளைக் கொண்ட தேவதைகள் நிற்பதாகவும் ஆன் தெரிவித்தான்.

தாயாரின் தலைப்பக்கமாக ஒரு வெள்ளிச் சிலுவையும், கால் பக்கம் மற்றொரு வெள்ளிச் சிலுவையும் வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் சொன்னான்.

இதனால் ஆன் அந்தக் கிராம மக்களின் மத்தியில் தெய்வீகம் நிரம்பிய ஓர் புனிதமான பெண்ணைக் கருதப்பட்டான்.

கோலூரின் தாயைத் தேவதைகள் சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் காட்சியையே ‘ஆன்’ காணுகிறான் என்று நம்பிய உறவினர்கள், இந்தக் காட்சியைக் காணும் தெய்வீகச் சக்தியைப் பெற்ற ‘ஆன்’, புனிதமான பெண் என்றே வணங்கலாயினர்.

ஓவ்வொரு மாலையும் மத பக்தியுடைய ஆண்களும், பெண்களும் கோலூரின் அண்ணன் வீட்டில் கூடி தேவாரம் இசைப்பதும், பூஜைகள் நடத்துவதுமாக இருக்கலாயினர்.

இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் ஆன் வானத்தைப் பார்த்து தனது பாட்டி சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படும் காட்சிகளை வருணிப்பான். அனைவரும் பயபக்தியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இதுதான் கோலூரின் கவனத்தை ஈர்த்த கதை.

தினசரி ஆனின் நடவடிக்கைகளை கோலூரும் அவதானித்தார். அவரிடம் கூறப்பட்டது போன்றே ஆன் நடந்து கொண்டான்.

விடுமுறை காலம் முடிந்தது கோலூர் இலங்கை திரும்பும் நாள் நெருங்கியது. அவருடைய விஞ்ஞான ரீதியான வாதங்களைச் செவிமடுக்கும் அண்ணனை நெருங்கி, 'ஆன்' செய்வதெல்லாம் ஒருவித மனநோயின் தாக்குதலால்தான் என்று விளக்கினார் கோலூர்.

'ஆனை' இப்பொழுதே தகுந்த முறையில் கவனித்துச் சிகிச்சையளிக்காவிட்டால், காலப் போக்கில் அவள் ஒரு பைத்தியமாக மாறிவிடுவாளென்றும் எச்சரித்தார்.

அவரது அண்ணன் தீவிர மதப்பற்றுடையவராக இருந்தாலும் மகள் மீது கொண்ட பாசம் அவரைச் சற்று சிந்திக்க வைத்தது.

இதைச் சாதகமாகக் கொண்டு ஆனைத் தன்னுடன் இலங்கைக்குக் கூட்டிச் செல்லப் போவதாகத் தெரிவித்தார் கோலூர்.

ஆறு மாதங்களில் 'ஆனை' ஊருக்கு அனுப்புவதாகக் கூறிவிட்டு ஆனுடன் இலங்கை வந்தார்.

முதலில் வைத்திய அதிகாரிகளைக் கொண்டு 'ஆனை'ப் பரிசோதித்தார்.

'பரதையராய்ட் கிளான்ஸ்' என்ற ஒரு வித தொண்டைக் கோளாறே ஆனுக்கு இந்த மனநோயியாதியை ஏற்படுத்தியது என்பதை வைத்திய பரிசோதனைகள் நிரூபித்தன.

தனது பாட்டியின் ஆவியையும், தேவதைகளையும் 'ஆன்' பார்ப்பதாகக் கற்பனை செய்ய வைத்தது இந்தத் தொண்டைக் கோளாறே.

இதற்கு இரு காரணங்களைக் கூறலாம்! ஒன்று மேற்கூறிய உடற்கூற்றுக் கோளாறாகும். மற்றது பிள்ளைகளைக் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத மடமைகளை நம்பச் செய்து மூளையற்றவர்களாக வளர்ப்பதும் ஆகும். ஆனின் பாட்டாரான திரு. கோலூர் மலபார்

சிரியன் தேவாலயத்தில் விகார்ஜெனரலாக இருந்தார். அவர் ஒரு சிறந்த அறிஞராகவுமிருந்தார்.

மேலும் கோலூர் குடும்பத்தில் திரு. ஏபிரகாம் கோலூரையும், காலஞ்சென்ற அவரது தம்பி டாக்டர் பஹென் கோலூரையும் தவிர அனைவருமே தீவிர கிறிஸ்தவர்கள்.

இப்படிப்பட்ட குடும்பத்தில் பிறந்த கோலூரின் தாயாரும் விகார் ஜெனரலின் மனைவி என்ற முறையில் மிகமிகப் புனிதமானவராக மதிக்கப்பட்டார்.

இதனால் இவர் இறந்தவுடன் சிரியன் கிறிஸ்தவர்கள் அவரைத் தெய்வீகம் கொண்ட புனிதமானவர் என்ற நம்பிக்கையில் இறுதிக்கிரியைகளைச் செய்தனர்.

இது இப்படியிருக்க, நல்லவர்கள் தேவதைகளால் சொர்க்கத்துக்குக் கொண்டுசெல்லப்படுவார்கள் என்றும், தீயவர்கள் சாத்தான்களால் நரகத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்படுவார்கள் என்றும் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் போதிக் கப்படுவது வழக்கம்.

ஆனுக்கும் குழந்தைப்பிராயம் முதல் இதுவே போதிக் கப்பட்டிருந்தது.

புனிதமான தனது பாட்டி தேவதைகளால் சொர்க்கத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவார் என்ற தீவிரமான நம்பிக்கையும். கல்சியம் குறைவு காரணமாக ஏற்பட்டிருந்த பரதையோட்கிளான்ஸும் ஆனுக்கு இக்காட்சிகளைத் தோற்றுவித்தன.

இந்த உண்மைகளைக் கோலூர் உணர்ந்த பின்பு ஆனுக்கு கல்சியம் மருந்து ஊசிகளைச் செலுத்திவந்தார்.

இருவார கல்சிய சிகிச்சைக்குப் பின்பு ஆன் வானத்தை நோக்கும்போது எந்த ஆவியுமே தென்படவில்லை,

சில வாரங்களின் பின் 'ஆன்' கோளா திரும்பினார்.

இன்று அவர் ஒரு ஆரோக்கியமான பெண்ணாக வாழ்கிறார். ஆரோக்கியமான இரு மகன்களுக்குத் தாயாகவும் இருக்கிறார்.

8. பித்தமயக்கமா? ஆருடமா...?

கமலா குணபாலி அனுராதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள ஆலங்குமை என்ற கிராமத்தின் விதானையாகிய எம். ஹெட்டி ஆராச்சியின் ஒரே மகள்!

கமலாவை உயிருக்குயிராக நேசித்து யாதொரு குறையுமின்றி வளர்த்து வந்தனர் ஹெட்டி ஆராச்சி தம்பதியினர்.

திருமதி ஹெட்டி ஆராச்சி ஒரு பாடசாலை ஆசிரியை. இதே பாடசாலையில்தான் கமலாவும் கல்வியின்று வந்தாள்.

ஒரு நாள் கமலா பள்ளியில் உடற்பயிற்சி செய்து கொண்டிருக்கையில் மயங்கி விழுந்து விட்டாள். ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு, அங்கே அவளைப் பரிசோதித்த டாக்டர் கமலாவின் உடலில் எந்தக் கோளாறும் இல்லை என கூறி வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்.

ஒரு மாதம் கழிந்தபோது ஒரு நாள் கமலா வயலுக்குச் சென்று திரும்புகையில் இன்னொரு முறை மயங்கி விழுந்தார்.

இதன் பிறகு பெற்றோர் தனியாக எங்குமே அவளை அனுப்புவதில்லை.

பாடசாலைக்குத் துணையுடன் சென்று வந்தாள்- இரண்டு வாரங்கள் கடந்தன, மீண்டும் ஒரு நாள் கமலா மயங்கி விழுந்தாள்.

கமலாவுக்குப் பேய் பிடித்துள்ளது என கிராம மக்கள் கிசமுசுக்க ஆரம்பித்தனர்.

பீதியடைந்த ஹெட்டி ஆராச்சி தம்பதியினர் கமலா பாடசாலைக்குப் போவதை தடுத்தனர்.

பல ஆயுர்வேத வைத்தியர்கள் சிகிச்சையளித்தனர். மாந்திரீசர்கள் நூல் கட்டினர், தொவில் நடனம் நடத்தினர்.

ஆனாலும் எந்தப் பலனும் கிட்டவில்லை. கடைசியாக வியன்னாவைச் சேர்ந்த மனோவைத்தியரிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள்.

அவர் அவளைப் பரிசோதித்து விட்டு சில மாத்திரைகளை யும் கொடுத்து நாகபாம்பின் விஷம் கலந்த 'கோப்ரா வெனம்' என்ற ஊசி மருந்தையும் செலுத்தினார்.

இந்த மருந்துகளினாலும் எந்தப் பலனும் கிட்டவில்லை.

இதன் பிறகு புத்தளத்திலுள்ள பஹலகம முருகன் தேவாலயத்திற்கு கமலாவை அழைத்துச் சென்றனர் அவள் குடும்பத்தினர்.

அங்கிருந்த கபுரால கமலாவின் நோய்தீர மூன்று பூஜைகள் நடத்தப்பட வேண்டும் எனக் கூறினார்.

கமலாவின் உயரத்தில் ஒரு தங்கச் சங்கிலி செய்து தர வேண்டுமென கபுரால கேட்டுக்கொண்டார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கமலா பருவமடைந்து 18 வயதையும் எட்டிவிட்டாள்.

கபுரால கூறியது போல் கமலாவின் உயரத்தில் ஆயிரக் கணக்கான ரூபா செலவில் தங்கச் சங்கிலி செய்து கொண்டு சென்றனர்.

மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து பூஜை நடந்தது. தங்கச் சங்கிலியைத் தவிர்த்து முதல் நாள் 137 ரூபா, இரண்டாம் நாள் 147 ரூபா, மூன்றாம் நாள் 167 ரூபா என செலவாகியது.

இரண்டாம் நாள் பூஜையின் போது கமலா ஆவேசமுடன் ஆடினாள். நான் தான் வள்ளி எனக் கோசமிட்டாள்.

'இந்தக் கோவில் கேட்பாரற்றுக் கிடக்கிறது. இனிமேல் இங்கு நான் வரமாட்டேன். நான் கமலாவுடன் அனுராத புரத்திற்கே போகிறேன்' என வள்ளிபோல் பேசினாள்.

ஹெட்டி ஆராச்சி குடும்பத்தினர் கமலாவுடன் ஊர் திரும்பினர்.

சில தினங்கள் கழித்து கமலாவின் பாட்டி கமலாவுடன் பஹலகம முருகன் ஆலயத்துக்குச் சென்றார். இம்முறை கபுரால ஆவேசங்கொண்டு ஆடினார். பெண்குரலில் பேசினார்.

'இந்த ஆள் (கமலாவைக் காட்டி) ஆணை இருந்தால் இங்கேயே கொன்றிருப்பேன். பெண்ணை இருப்பதால் விட்டுவிடுகிறேன். மேலும் இவளது உடலில் குடிபுகுந்து இவளோடு வருகிறேன்' என்று கூறியபடி கபுரால ஆடினார்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்து முடிந்ததும் பாட்டியும், பேத்தியும் ஊர் திரும்பினர்.

புத்தளத்தினிருந்து வீடு திரும்பிய அன்றிரவு கமலா புத்தளம் தேவாலயத்தில் ஆடியது போன்றே ஆவேசமுடன் ஆட ஆரம்பித்தாள்.

'நான்தான் வள்ளி, இனி இங்குதான் இருப்பேன். எனக்கு வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஒரு கோவில் அமையுங்கள்' என ஹெட்டி ஆராச்சிக்கு உத்தரவிட்டாள்.

இதன்படி வீட்டுத் தோட்டத்தில் சிறு கோவில் அமைக்கப்பட்டது. ஒரு அறையும் வராந்தாவும் கொண்டதாக அது இருந்தது.

உள் அறையில் தெய்வங்களின் படங்கள் வைக்கப்பட்டன. ஒரு பெரிய குத்துவிளக்கும் இரவு பகலாக எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வள்ளியின் உத்தரவுப்படி ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் சனிக்கிழமையும் பூஜைகள் நடத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. மேளக்காரர்கள் இத்தினங்களில் வரவழைக்கப்பட்டனர்.

இரவு 8 மணிக்கு ஆரம்பமாகும் பூஜை அதிகாலை 6 மணி வரை நடக்கும். இதற்கிடையில் இரு சிறு இடைவேளைகள் விடப்படும்.

கமலா புத்தளம் தேவாலயத்திலிருந்து எடுத்து வந்த பித்தளையில் செய்த பாம்பு உருவமொன்று இக்கோவிலின் உள்ளறையில் வைக்கப்பட்டது.

புதன், சனிக்கிழமைகளில் இரவு உணவுக்குப் பின் கமலா உடுத்திக்கொண்டு கோவிலுக்குச் செல்வாள்.

மேளங்கள் முழங்க ஆரம்பிக்கும். கமலா ஆவேசமாக ஆடத் தொடங்குவாள்.

இப்படிச் சில நாட்கள் கழிந்ததும் கமலா ஆவேசமாக ஆடும்போது மற்றவர்கள் பற்றிக் குறி சொல்ல ஆரம்பித்தாள். நோயாளரைச் சுகப்படுத்தவும் முற்பட்டாள்.

ஏழை - பணக்காரர் என்ற வித்தியாசமின்றி அனைவரையும் இக் கோவில் கவர ஆரம்பித்தது.

கூட்டம் நாளுக்கு நாள் பெருகியது.

நோயாளர் வந்ததும் கமலா அவர்களின் தலையில் கையை வைத்து குத்துவிளக்கிலிருந்து சிறிது எண்ணெயை எடுத்து தலையில் தேய்த்துவிடுவாள்.

கூட்டம் அதிகரிக்க ஆரம்பித்ததும் நோயாளர் ஒவ்வொருவராக கோவிலுக்குள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

கூட்டம் அதிகரிக்கவே, திரு. ஹெட்டி ஆராச்சி தலைக்கு இரண்டு ரூபா என கட்டணம் அறவிட ஆரம்பித்தார். இரண்டு ரூபாவை பதினான்கு வெற்றிலைகளுக்குள் சுற்றிக் கொடுக்கவேண்டும்.

ஒரு பொதுத் தேர்தலின் போது பல அபேட்சகர்கள் கூட கமலாவின் ஆலோசனையைப் பெறச் சென்றனர்.

கமலாவுக்கு வயது 29 நடந்துகொண்டிருந்தது. 1964ம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்திற்குப் பின்பு அவள் குறி சொல்லுவதைத் திடீரென நிறுத்திவிட்டாள்.

சிங்களப் பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த திரு. ஏபிரஹாம் கோலூரின் கட்டுரைகளை கமலா வாசிக்க ஆரம்பித்ததிலிருந்தே அவளிடம் இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டது. கோலூரின் பகுத்தறிவுக் கட்டுரைகள் கமலாவின் சிந்தனையைத் திசை திருப்பிவிடவே, அவள் குறிசொல்வதை நிறுத்திவிட்டாள்.

ஆனாலும் பெளர்ணமி தினங்களில் பன்சலைக்கு சென்று 'சில்' எடுக்க அவள் தவறுவதில்லை. காலப்போக்கில் வள்ளியைப்போல் பேசுவதையும் நிறுத்திவிட்டாள். இதன் பிறகு சிறுவயதில் ஏற்பட்டது போன்றே அவளுக்கு அடிக்கடி மயக்கம் ஏற்படலாயிற்று.

கமலாவின் கதை ஒரு பாடசாலை ஆசிரியை மூலம் பகுத்தறிவாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த திரு. ஈ. சி. எஸ். பெர்னாண்டோ என்பவருக்குத் தெரிய வந்தது.

1964ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 26ம் திகதி திரு. பெர்னாண்டோவும், அவருக்கு கமலாவைப் பற்றிக் கூறிய

திருமதி சோமதிலகா என்ற ஆசிரியையும், அவரது கணவரும் திரு. கோலூரைச் சந்தித்து, கமலாவின் நிலையை எடுத்துக் கூறினார்கள். அடுத்தநாள் கமலாவைத் தன்னிடம் கூட்டிவருமாறு கோலூர் கூறினார்.

27ம் திகதி கமலாவுடன் அவரது தந்தை, தாய், பாட்டி, சோமதிலகா தம்பதிகள், ஆங்கில ஆசிரியை ஒருவர் ஆகியோர் வந்திருந்தனர். ஹெட்டியாராச்சியின் தாயும் கமலாவின் பாட்டியுமான 65 வயதுப் பெண்மணி, கமலாவின் கதையைக் கோலூருக்கு விபரமாக எடுத்துக் கூறினாள்.

அனைத்தையும் விபரமாகக் கேட்டுக்கொண்ட கோலூர், 28ம் திகதி திரும்பவும் கமலாவை அழைத்துவரும்படி கூறி அவர்களை அனுப்பிவைத்தார்.

மறுநாள் 28ம் திகதி மீண்டும் அவர்கள் வந்தனர். அந்த ஆங்கில ஆசிரியை மொழிபெயர்ப்பாளராக இருக்க, கோலூர், கமலாவிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டு பதில்களை அறிந்துகொண்டார்.

ஏழாம் வகுப்புவரை தான் படித்ததாகவும், மேலும் படிக்க ஆசை இருந்தும் அது நிறைவேறவில்லையென்றும் கமலா கூறினாள். தனக்கு மாதவிடாய் ஒழுங்காகப் போவதில்லையென்றும், அச்சமயங்களில் வயிற்றுவலி அதிகமாக இருப்பதாகவும் சொன்னாள்.

இந்தச் சிறு பேட்டியின் பிறகு, கமலாவை ஹிப் ஹெடைஸ் செய்த கோலூர், பல விபரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டார். இதன்பின் கமலாவின் உள்ளணர்வுகளுக்குப் போதிக்க வேண்டியவற்றைப் போதித்தார். ஆலோசனைகளையும் வழங்கினார்.

ஹிப் ஹெடைஸ் செய்து முடிந்தபின்பு கண்விழித்த கமலா, தனது உடலில் ஏதோ மாற்றம் தெரிவதுபோல் இருக்கிறது என்றாள்.

கமலாவுக்கு மயக்கம் ஏற்படுவதற்கு காரணம் பித்தமே எனக் கூறிய கோலூர், ஒரு டாக்டரிடம் மருந்து வாங்கி அருந்தும்படி கூறி அவர்களை அனுப்பி வைத்தார்.

ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு, கமலாவை அழைத்துவந்த நண்பர் பெர்னாண்டோ, கோலூரைச் சந்தித்து, கமலா நன்றாக இருப்பதாகவும், இப்பொழுது ஒரு குறையுமே இல்லை என்றும் கூறிவிட்டு, ஆனால்.... என்று இழுத்தார்.

“என்ன ஆனால்.....? சொல்லுங்கள்” என்றார் கோலூர்.

“கமலாவுக்கு குணமாகியது அவர் தந்தைக்குத் தான் கவலையைக் கொடுத்திருக்கிறது” என்றார் பெர்னாண்டோ.

“என்ன மிஸ்டர் பெர்னாண்டோ... புதுமையாக இருக்கிறது. மகளுக்குக் குணமானது தந்தைக்குக் கவலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறதா?” வியப்புடன் கேட்டார் கோலூர்.

“ஆமாம் மிஸ்டர் கோலூர்... கமலாவுக்கு குணமானதால், குறிசொல்லுவதிலிருந்து கோவிலுக்குப் போவது வரை எல்லாவற்றையுமே நிறுத்திவிட்டாள். இதனால் ஹெட்டியாராச்சியின் சம்பாத்தியம் முற்றாக நின்றுவிட்டது. அதுதான் அவருக்குக் கவலை” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் பெர்னாண்டோ.

மிஸ்டர் பெர்னாண்டோ, கமலாவுக்கு மயக்கம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணமே பித்தம்தான். பத்து வயதில் அவள் மயங்கி விழுந்ததும் இதனால்தான்.

ஆனால் கிராமத்தவர்களின் பேய்கள் பற்றிய பேச்சும், புத்தளம் தேவாலயத்தில் நடந்த சம்பவங்களும் கமலாவை ‘கிரிப்ததேசியா (Cryptesihesia)’ என்ற நோய் பீடிக்க வழி செய்தன.

இது ஒரு மன நோயாகும். தான் நினைப்பது நடந்து விடுவதுபோன்றதொரு பிரமையை உண்டுபண்ணுவது இந் நோயின் தனித் தன்மை.

கமலாவுக்கு பல வருட காலமாக இந்த நோய்தான் பீடித்திருந்தது. என்னுடைய கதைகளை, கட்டுரைகளை

வாசிக்க ஆரம்பித்த பின்புதான் கமலாவின் சிந்தனை வேறு திசை திரும்பியது.

மூட நம்பிக்கைகளுக்குத் தாம் அடிமைப்பட்டுவிட்டதை உணர்ந்து சிறிது சிறிதாக அவற்றைக் கைவிட ஆரம்பித்தார்.

ஆனால் கமலாவின் சித்தப்பிரமை அவளின் தந்தைக்குப் பெரும் பணத்தைத் தேடிக்கொடுக்க ஆரம்பித்தது.

இதனால் அவர் தன் மகளைச் சுகப்படுத்த முயற்சிக்கவே இல்லை.

கிராமத்து மக்களின் மூட நம்பிக்கைகளும், பயமுறுத்தல்களும் இன்று கமலாவைப்போன்ற எத்தனை எத்தனையோ இளம் பெண்களின் வாழ்வைப் பாழாக்கி வருகிறது.

இதனால் மாந்திரீகர், கபூரால் என்ற பெயரில் உலவும் போலிகள்தான் பணம் சம்பாதிக்கின்றனர். மற்றவர்களின் வாழ்வு பாழாகிறதே என்பதை இந்தப் போலிகள் பண ஆசை காரணமாகச் சிந்திக்கத் தவறிவிடுகின்றனர். இதனால்தான் சில பைத்தியங்கள்கூட, சில சமயங்களில் லட்சாதிபதிகளாகக்கூடிய விபத்து ஏற்படுகிறது.

கோலூர் இந்த விபரங்களைக் கூறி முடித்ததும், திரு. பெர்னாண்டோ அவரிடம் விடைபெற்றார்.

திரு. பெர்னாண்டோவின் மனதில் பெரும் மகிழ்ச்சி குடி கொண்டிருந்தது. நல்வாழ்வை இழக்கவிருந்த ஒரு இளம் பெண்ணுக்கு கோலூர்மூலம் வாழ வழிவகுத்துக் கொடுத்து விட்டோமே என்ற பெருமையும், மனநிறைவும் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

9. இறந்த மனைவியருடன் பேசியவர்கள்...!

“ஆவிகள் விஸ்கி, சோடா குடிக்கும்.”

“ஆவிகளுக்குப் பாலுணர்வு உண்டு.”

“ஆவி உலகில் உணவு, நீர், மது அனைத்தும் உண்டு.”

“மிருகங்களுக்கு ஆவியாக மாறும் சக்தியில்லை.”

“ஆவிகள் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசும்.”

திரு. கோவூர் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் திருமதி தோமஸின் ஆவி இப்படித்தான் பதில் கூறியது.

ஆனால் திருமதி தோமஸின் ஆவியை கோவூர் கண்களால் பார்க்கவில்லை.

அவரது கணவர் திரு. தோமஸ் மூலமாகத்தான் இந்தப் பதில்கள் கோவூருக்குக் கிடைத்தன.

கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதிபதியாக இருந்த திரு. ராஜபக்ஸ் என்பவர் தனது மனைவியின் ஆவியுடன் பேசியதாகவும், பல கேள்விகளைக் கேட்டதாகவும் அந்த இளம் மனைவி வாழ்ந்த போது கூறாத பல முக்கிய விஷயங்களை ஆவியின் உருவில் தன்னிடம் கூறியதாகவும் கோவூரிடம் கூறியதை அடுத்தே கோவூர் தோமஸின் மனைவியின் ஆவியுடன் பேசவேண்டிய குழ்நிலை உருவாகியது.

யாழ்ப்பாணம் கொன்வன்ட் வீதியில் திரு. ராஜபக்ஸ் வசித்து வந்தார். அதே வீதியில்தான் கோவூரும் வசித்து வந்தார். கோவூர் அப்போது யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி

யில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். கோஷ்டம், ராஜபக்ஸவும் நெருங்கிய நண்பர்கள்.

ஒரு நாள், திரு. ராஜபக்ஸவின் இளம் மனைவி திடீரெனக் காலமானார்.

கணவன் மனைவியென்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்று உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டுவது போல் அந்நியோன்னியமாக வாழ்ந்தவர்கள் ராஜபக்ஸ தம்பதிகள். திரு. ராஜபக்ஸ தன் மனைவி மீது அசைக்க முடியாத பாசத்தை வைத்திருந்தார்.

இவ்வளவு அன்புடன் வாழ்ந்த தன் மனைவி திடீரென இறந்தது. திரு. ராஜபக்ஸவை நிலைகுலையச் செய்தது. மனைவியின் பிரிவு காரணமாக வாழ்க்கையில் எவ்விதப் பிடிப்புமின்றி வாழ முற்பட்டார். திடீரென தன் மனைவி உயிருடன் இருப்பது போன்றே அவருக்குத் தோன்றும். சில சமயங்களில் தனது மனைவியின் ஆவியாவது தன்னை வந்து சந்திக்காதா என்ற ஆசை அவருக்கு உதிக்கும். இந்த நப்பாசை அவரிடம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. இதனால் ஆவிகள் பற்றி அறிந்து கொள்ள அவர் பெரிதும் ஆர்வம் கொண்டார். இந்த ஆர்வம் நாட்கள் செல்ல அதிகரித்தது. யாழ்ப்பாணம் பொது வாசிகசாலையில் இருந்த 'ஆவிகள்' சம்பந்தமான சகல புத்தகங்களை யும் வாசிக்க ஆரம்பித்தார். குறிப்பாக "லண்டன் ஆவிகள் ஆராய்ச்சிக் கழகம்" வெளிபிட்ட புத்தகங்களை அவர் வாசிக்கத் தவறுவதில்லை.

திருவாளர்கள்: மயர்ஸ், சோல், சிஜ்விக்க, பொட்மோர், ஒலிவர் லொட்ஜ், அலெக்சாண்டர் கெனன், கொனன் டொயல், ஹரி பிறைஸ் போன்றவர்கள் ஆவிகள் உலவுகின்றன என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களின் புத்தகங்களை யெல்லாம் வாசித்த திரு. ராஜபக்ஸ, தனது நம்பிக்கையை மேலும் வலுப்படுத்திக்கொண்டார்.

இந்த நிலையில் 1941ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 5ந் திகதி காலை திரு. ராஜபக்ல, மூச்சுவாங்க கோலூரின் இல் லத்துக்கு ஓடிவந்தார். "ஏபிரஹாம்... ஏபிரஹாம்" என்று கூவியபடி ஓடிவந்த அவரின் முகத்தில் குதூகலமும், அதே நேரத்தில் கலவரமும் குடிகொண்டிருந்தன.

"ஏபிரஹாம்... கடைசியில் என் மனைவியைச் சந்தித்து விட்டேன்" என்று கூவியபடி கோலூரின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தவர், பலமுறை அதையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

திரு. ராஜபக்லவின் பேச்சு, கோலூரைப் பெரும் ஆச்சரியத்துக்கும், அதிர்ச்சிக்கும் ஆளாக்கியது. இச் சமயத்தில் திரு. ராஜபக்ல பொறுப்புள்ள ஒரு நீதிபதிபோல் அல்லாமல், ஒரு சிறு குழந்தைபோலவே தோன்றினார்.

"ஏபிரஹாம்! என் மனைவி என்னிடம் ஒரு மணிநேரம் பேசினாள். தனது மரணத்துக்கு முன்பு சொல்லத் தவறிய பல விஷயங்களைச் சொன்னாள். இன்னொருமுறைகூட அவளைச் சந்திக்கப்போகிறேன். 'அப்பொயின்மென்ட்' வைத்து விட்டு வந்தேன்." இப்படி பரபரப்புடன் கூறினார் ராஜபக்ல.

"என்னையும் அப்போது அழைத்துச் செல்லுகிறீர்களா?" என்று கோலூர் அவரிடம் கேட்டார்.

"இல்லை. இல்லை ஏபிரஹாம், அடுத்தமுறை அவளிடம் நான் பல இரகசியங்களைக் கேட்கப் போகிறேன். என்னுடன் அப்போது யாரும் இருக்கக் கூடாது" என்று கெஞ்சுவது போல் பதிலளித்தார் திரு. ராஜபக்ல.

இதைக் கூறி முடித்ததும் அவரின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. மிகவும் களைப்படைந்தும் காணப்பட்டார்.

இருவரும் கோப்பியை அருந்தினர். இதன்பின் ராஜபக்ல சிறிது தெளிவு பெற்றிருந்தார்.

சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது. திரு. ராஜபக்ஸவே பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“ஏபிரஹாம்... எனது நண்பர் தோமஸின் உதவியால் தான் எனது மனைவியுடன் பேசினேன். திரு. தோமஸ்தான் ‘மீடியமாக’ இருந்து என்னுடன் என் அன்பு மனைவி பேச வழி செய்து கொடுத்தார்.”

இப்படிச் கூறிய திரு. ராஜபக்ஸ், தாம் தோமஸை சந்தித்த கதையையும், தன் மனைவியுடன் பேசியதையும் விபரமாக விளக்கினார்.

இதையெல்லாம் புன்சிரிப்பை உதிர்த்தபடியே கேட்டுக்கொண்டிருந்த கோலூர், திரு. ராஜபக்ஸவுக்கு ‘மீடியமாக’ இருந்த திரு. தோமஸின் விலாசத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். திரு. ராஜபக்ஸ் விடைபெற்றுச் சென்ற சிறிது நேரத்தில் தம் கைபடவே தோமஸுக்கு கடிதம் எழுதினார் கோலூர்.

ஒருவாரம் கடந்தது. தோமஸிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் வரவில்லை.

ஒருநாள் காலை திடீரெனக் கோலூரின் இல்லத்துக்குள் நுழைந்தார் தோமஸ்.

இச் சமயம் கோலூர், வரவேற்பறையில் அமர்ந்து புத்தகம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். வீட்டுக்குள் நுழைந்து கோலூரைப் பார்த்ததுதான் தாமதம், “அதோ உங்கள் தலைக்குப் பின்னால் தெய்வீகமான ஒரு மஞ்சள் சக்கரம் சுழலுவதைக் காண்கிறேன்” என்றார் தோமஸ்.

தோமஸை வரவேற்ற கோலூர், அவரை அமரச் செய்தார். தெய்வீக சக்கரம் பற்றிக் கூறியபடியே அமர்ந்த தோமஸ், தொடர்ந்து தம்மைப்பற்றிய விபரங்களைச் சொல்ல முற்பட்டார்.

திரு. தோமஸ் தீவிர மதப் பற்றுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவ குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தீவிரமான மத நம்பிக்கையுடன் பெற்றோரால் வளர்க்கப்பட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிரபல கிறிஸ்தவ கல்லூரியில் கல்வி பயின்றார். கிறிஸ்தவ இயக்கமொன்றினால் சிறந்த மாணவனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

இளம் பிராயத்தை எட்டியதும் திரு. தோமஸ் மதகுரு வாகிவிட விரும்பினார். ஆனால் அவரின் மற்றொரு சகோதரர் மதகுருவாகிவிடவே, திரு. தோமஸ் குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்டார்.

மனைவியோடு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த போதுதான் 1926ம் ஆண்டு அவரது மனைவி திடீரென இறந்தாள்.

மனைவி இறந்துவிட்டாலும், அவளின் நினைவு அகலவே இல்லை. காலப்போக்கில் இரண்டாவது திருமணமும் செய்தார். அப்பொழுதும் முதல் மனைவியின் நினைவுதான் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தது.

தோமஸும் ஆவிகள் பற்றி நம்பிக்கை கொண்டவர். ஆவிகள் பற்றிய நூற்றுக்கணக்கான நூல்களைப் படித்திருந்தார். தனது முதல் மனைவியின் ஆவியும் வாழ்வதாக நம்பினார்.

1934ம் ஆண்டு தான், தனது மனைவியின் ஆவியுடன் முதல் முறையாகத் தொடர்பு கொண்டதாகத் தெரிவித்தார். அதன்பிறகு அடிக்கடி அந்த ஆவியுடன் தொடர்பு கொள்ளலானார்.

இச் சமயம் லண்டனில் ஆவிகளைப் படமெடுக்கும்பல அற்புத நிபுணர்கள் இருந்தனர். அங்கு தன் மாமனாரினதும், மனைவியினதும் அடையாளங்களை எழுதி, அவர்களுடைய ஆவிகளின் படங்களை வரவழைத்தார்.

மாமனாரின் படத்தில் தோமஸுக்கு சந்தேகம் இருந்தது. ஆனாலும், மனைவியினுடைய ஆவியின் படம் சரியாகவே இருந்ததாக நம்பினார்.

நினைத்தபொழுதெல்லாம் தன் மனைவியின் ஆவியைச் சந்தித்துப் பேசும் சக்தி அவருக்கு ஏற்பட்டது.

தனது மகளின் திருமணத்தைக்கூட ஆவியைச் சந்தித்துப் பேசிய பின்னரே ஏற்பாடு செய்தார்.

தனது மனைவியோடு மட்டுமன்றி வேறுசில ஆவிகளுடன் பேச 'மீடியமாக' அவரே இருந்தார். இதில் ஒன்றுதான் திரு. ராஜபகஸ், தனது மனைவியின் ஆவியுடன் பேச 'மீடியமாக' இருந்தது.

இப்படி தன் கதையைச் சொல்லிமுடித்த தோமஸ், லண்டனிலிருந்து வரவழைத்த ஆவிகளின் படங்களையும் காட்டினார்.

படங்களில், மாமனரின் ஆவி குட்டுடன் தொப்பி அணிந்திருந்தது — மனைவியின் ஆவி வெள்ளைக் கவுண் அணிந்திருந்தது.

தோமஸ் பேசி முடித்தபின்னர், அவர் காட்டிய ஆவியின் படங்களை ஆராய்ந்த கோலூர், "உங்கள் மனைவியின் ஆவியுடன் இப்பொழுது தொடர்பு கொள்ள முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

"முடியும்! ஒரு தனி அறைக்குள் அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்றார் தோமஸ்.

உடனே தோமஸுடன் எழுந்த கோலூர், அவரைத் தனது வாசிகசாலைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். அங்கு சென்றதும் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து, "ஜன்னல்களை எல்லாம் மூடுங்கள்" என்றார் தோமஸ்.

ஜன்னல் அனைத்தும் மூடப்பட்டன. தனக்கு நேரெதிராக இருந்த சுவரை உற்று நோக்கினார் தோமஸ். சில வினாடிகள் கழிந்தன.

"அதோ! அதோ!! அவள் நிற்கிறாள். என்னைப் பார்க்கிறாள்" என்று கூறினார் தோமஸ்.

அவர் காண்பித்த திசையைக் கோலூர் நோக்கிய போது, அங்கே தனது தந்தையின் படம் தொங்குவதைக் கண்டு, அதனருகில் நெருங்கி அதைத் தொட்டுப் பார்க்க முயன்றார்.

“தொடாதீர்கள்... தொடாதீர்கள்” என்று குரல் எழுப்பிய தோமஸ், “ஆவிகளைப் புனிதமில்லாத மனிதர்கள் தொடக்கூடாது” என்று அதட்டி எச்சரித்தார்.

சற்று பின்வாங்கிய கோலூர், “இதோ... இந்தப் படம் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டார்.

“அங்கே சுவருமில்லை; படமுமில்லை. நீல நிறமான ஆகாயம் தெரிகிறது. வெள்ளை உடை உடுத்தி என் அழகிய மனைவி நிற்கிறாள்” என்ற பதில் வந்தது. அடுத்த வினாடி, “என் மனைவியின் ஆவி, கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கத் தயாராகிவிட்டது” என்று கூவினார்.

உடனே கோலூர் கேள்விகளைக் கேட்டார்.

கோலூர் கேட்ட சில கேள்விகளுக்குத்தான், “ஆவிகள் விஸ்கி, சோடா குடிக்கும்—ஆவிகளுக்குப் பாலுணர்வு உண்டு” என்பன போன்ற பதில்களை தோமஸ் மூலமாக அவர் மனைவியின் ஆவி கூறியது.

இந்தச் சுவையான பதில்கள் அனைத்தும் தோமஸின் வாயிலாகத்தான் வந்தன.

கோலூர் மேலும் கேட்ட சில கேள்விகளுக்கு கிடைத்த பதில்கள்:

- ★ கிறிஸ்தவ மதம்தான் உண்மையானது.
- ★ மறுபிறவி என்பதே இல்லை.
- ★ தோமஸ் இறந்தவுடன், நான் ஒரு ஆவியை மணந்து கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபடப் போகிறேன்.

★ வேறு சில கிரகங்களிலும் மனிதர்கள் வாழ
கின்றனர்.

கோவூரின் கேள்விகள் முடிந்த சிறிது நேரத்தில்
தோமஸ் சுய நினைவுக்கு வந்தார். இதனையடுத்து இரு
வருமே அந்த அறையை விட்டு வெளி அறைக்கு வந்தனர்.

ஆவியுடன் பேசுவதற்கு முன்னும், பேசும்போதும்,
பேசிய பின்னும் தோமஸுக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள்
பற்றிக் கேட்டார் கோவூர்.

“மனைவியுடன் தொடர்புகொள்ள நினைத்து, சிந்
தனையை அதில் மட்டும் செலுத்தி வெறித்துப் பார்க்க
ஆரம்பிப்பேன். அப்பொழுது நான் நோக்குமிடத்தில்
வர்ணஜாலம் மிக்க புதுமையான ஒரு ஒளி பிரகாசிக்கும்.
ஆவி அங்கே தோன்றும். அந்த ஆவியுடன் பேச, அதன்
முழு உருவமும் தெரியவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆவ்
யுடன் பேசி முடிந்ததும் மிகக் களைப்பாகவே இருக்கும்.
தண்ணீர் தாகமெடுக்கும். உடனே நித்திரை வரும்.”

இப்படித் தனது அனுபவங்களைக் கூறிய தோமஸ்,
கண்களை மூடியவாறு ஓய்வெடுத்தார்.

தோமஸின் நடவடிக்கைகளையும், அவரது கதையையும்
அனுபவங்களையும் நன்கு கண்டு, கேட்டு அறிந்தபின்னர்
திரு. ராஜபகஸ், திரு. தோமஸ் போன்றவர்கள் எவ்வாறு
ஆவியுடன் பேசுகிறார்கள் என்பது கோவூருக்கு விளங்கியது.

“ராஜபகஸ், தோமஸ் இருவருமே தங்கள் மனைவிமார்
மீது தீராத ஆசை வைத்திருந்தனர். ஆனால் இருவருமே
இளம் வயதிலேயே மணவியரை இழந்துவிட்டனர். அவர்கள்
மீது கொண்டிருந்த அளவுக்குமீறிய அன்பாகப்பட்டது
தங்கள் மனைவியர் ஆவிகளாகவாவது வந்து தங்களுடன்
பேசமாட்டார்களா என்ற நப்பாசை பிறந்தது.”

“இதற்கு உறுதுணையாக ஆவிகள் பற்றிய புத்தகங்கள்
அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டின.”

“தோமஸ் தீவிரமான மதப்பற்றுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவராதலால், அவர் தெய்வீகமென்பது உண்மையெனத் தீவிரமாக நம்பினார்.”

“எந்தவொரு பொருளையுமே நீங்கள் உற்றுநோக்கியபடி இருந்தால் அந்த இடத்தில் உங்கள் கண்களுக்கு அழர்வமான ஒளி தென்படும்.”

“அதற்குமேல் எதையும் நீங்கள் கற்பனை செய்தால் நீங்கள் நினைப்பதே, உங்கள் கண்முன் நிற்பது போன்று தெரியும்.”

“தோமஸுக்கு, தாடிவளர்த்த எனது தந்தையின் படம் அவரது மனைவியாகக் காட்சியளித்ததும் இப்படித்தான்.”

“மனிதரின் கண்களுக்கும், மூளை நரம்புகளுக்கும் எப்பொழுதுமே ஒரு தொடர்பு உண்டு. கண்கள் பார்ப்பதை மூளை சிந்திக்கும். அதுவும் அந்தக் கண்களுக்குத் தெரிய நீங்கள் பார்க்கும் பொருள்களின்மீது ஒளி விழவேண்டும்.”

“இப்படித்தான் தோமஸ் தனது மனைவியைக் கற்பனையில் கண்டார்.”

“புளியைச் சாப்பிடுவதாக நினைத்துக் கொண்டால், உங்கள் வாயும், முகமும் உங்களை அறியாமலே சுருங்கிப் பல வித முக பாவங்களையும் ஏற்படுத்தும்.”

“இதே போன்றுதான் தோமஸ் தனது இறந்த மனைவியை நினைத்துக்கொண்டு, எனது கேள்விகளுக்கு மனைவியின் ஆவிபோன்று பதிலளித்தார். அந்த ஆவி, எனது கேள்விகளுக்கு அளித்த பதில்களை ஆராய்ந்தால் பல உண்மைகள் புலப்படும்.”

“தோமஸ் ஒரு தீவிர கிறிஸ்தவ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரென்பதால்தான், கிறிஸ்தவ மதம் உண்மையானதென்றும், மிருகங்களுக்கு ஆவியாக உலவும் சக்தி இல்லையென்றும் சொன்னார்.”

“அவர் ஒரு இந்துவாக இருந்திருந்தால் இந்து மதம் தான் சிறந்ததென்றும், மிருகங்களுக்கும் ஆவியாகும் சக்தி கிடைக்குமென்றும் கூறியிருப்பார்.”

“இதிலிருந்து, இவை மதப்பற்றால் கூறப்பட்ட பதில்கள் என்பது தெளிவாகிறது.”

“ஆவிகளின் உலகில் உணவு, நீர், மது உண்டென்றால் உணவு உண்ண முடியுமானால் அது பூவுலகப் பிறவியாகத்தான் இருக்கவேண்டுமே தவிர ஆவியாக இருக்கமுடியாது.”

“ஆவிகளுக்குப் பாலுணர்வும், உடலமைப்பும் உண்டென்று கூறியதை அவதானிக்கும்போது, மனிதன் அடக்கம் அல்லது தகனம் செய்யப்பட்டதும் அவனது உடல் அழிந்துவிடுகிறது. பிறகு எப்படி உடலமைப்பும், பாலுணர்வும் இருக்க முடியும்?”

“அதிகமான கிறிஸ்தவர்கள் அக் காலத்தில் பேசியது ஆங்கிலம். அதனால்தான் ஆவிகளின் மொழி ஆங்கிலமென்றும், உடை சூட், கவுண் என்றும் பதில் கூறப்பட்டது.”

“இந்தப் பதில்களெல்லாம் கிறிஸ்தவ மதத்தின் நம்பிக்கையே ”

“ஆவியுலகில் விஸ்கியும், சோடாவும் உண்டென்றால் கசிப்பும் இருக்க வேண்டுமே? தோமஸ் கிறிஸ்தவர்களின் அன்றைய முக்கிய மதுபானமான விஸ்கியைத்தான் ரூபமாகக்கொண்டு அந்தப் பதிலைக் கூறியிருக்கிறார்.”

“தோமஸ் எனக்குக் காட்டிய அவரின் மாமனார், மனைவி ஆகியோரின் ஆவிகளின் புகைப்படங்கள் எப்படி, எடுக்கப்பட்டன என்பது பெரும் கேள்வியாக எழலாம்!”

“லண்டனில் இப்படியொரு ஏமாற்றும் கோஷ்டியே பிழைப்பு நடத்தியது. சில காலத்தின்பின்பு இக் கோஷ்டி பொலிசாரால் பிடிக்கப்பட்டு பல உண்மைகள் வெளியாகின.”

“இக் கோஷ்டியின் தலைவர்கள் எனக்கருதப்பட்ட திரு. பிரப்பலோ, மேஜர் ரம்ளிங் ரோஸ் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டனர்.”

“ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால், வேட்டி, சட்டை அணிந்து வாழ்ந்த தோமஸின் தந்தையின் ஆவி, சூட்டும் தொப்பியும் அணிந்திருந்ததுதான்.”

“தோமஸுக்கு ‘மோனோ மேனியாக்’ என்ற ஒருவித மனோ வியாதியே பீடித்திருந்தது.”

“மதத்தின்மீது கொண்ட நம்பிக்கையால், அவர் ஆவிகள் பற்றிய மூட நம்பிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். ஆவிகள் பற்றிய புத்தகங்களும் அவருக்கு நம்பிக்கையூட்டின.”

“லண்டன் ‘ஆவிகள் ஆராய்ச்சிச் சங்கம்’ அன்று வெளியிட்ட புத்தகங்களும் அவரது நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தின.”

“இன்று இதே சங்கம் வெளியிட்டுள்ள திருவாளர்கள்: அந்தனி புளூ, கடனர், சைமன்ஸ், எட்வர்ட் ரூஷ், ஹென்ஸல், ஸ்பென்ஸர் பிரவுண் ஆகியோரின் புத்தகங்களை இவர் படித்திருந்தால் இப்படியான மூட நம்பிக்கைகளுக்கு இடமே கொடுத்திருக்க மாட்டார்.”

“தோமஸின் மூட நம்பிக்கைகளுக்கு ஒரு பொறுப்புள்ள நீதிபதியும் அடிமைப்பட்டிருக்க மாட்டார்.”

“என்னைப் பார்த்தவுடன் எனது தலைக்குப் பின்னால் தெய்வீக சக்கரம் சுழல்கிறதென்று அவர் கூறியதிலிருந்து அவர் ஒரு ‘மோனோ மேனியாக்’ என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்ட பின்பே, அவரை ஆராய்ந்து இந்த உண்மைகளை அறிந்தேன்.”

இப்படி விளக்கமளித்த கோலூர், பின்பு ஹிப்னோடிஸ முறையில் தோமஸ், ராஜபக்ஸ ஆகியோரின் உள் ளுணர்வுகளுக்கு இந்த மூட நம்பிக்கைகள் பற்றி எடுத்துக் கூறி, அவர்கள் இருவரும் இந்த மனோவியாதியிலிருந்து விடுபட வழி செய்தார்.

10. பல மொழி தெரிந்த டாக்டர்.....!

1967ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 20ம் திகதி.
கோலூருக்கு அன்று ஓய்வு தினமாக அமைந்திருந்தது.

அன்று காலை தொலைபேசி அலறியது. மறுமுனையில்
இருந்து டாக்டர் ஜயசேகரா என்பவர் பேசினார்.

அவரை இதற்குமுன் அறிமுகமில்லையாதலால், அவரை
தம்மை முதலில் அறிமுகம் செய்துகொண்டு பேசினார்.

ஒரு நாளைக்கு கோலூரைச் சந்தித்துப் பேச விரும்புவ
தாகவும் கூறினார். கோலூரும் டயறியைப் பார்த்து தனக்கு
ஓய்வானதொரு தினத்தைக் குறிப்பிட்டார்.

அவர் பேச்சிலிருந்து அவர் ஒரு சிறந்த டாக்டராக
இருக்க வேண்டுமென்பது புரிந்தது.

கொழும்பு கோட்டைப் பகுதியிலும், களனியிலும் அவ
ருக்கு இரு டிஸ்பென்ஸரிகள் சொந்தமாக இருப்பதாகவும்
சொன்னார்.

சில தினங்கள் கடந்தன. கோலூர் கூறிய தினத்தில்
டாக்டர் ஜயசேகரா அவரைச் சந்திக்க வந்தார். கோலூரின்
வீட்டின் கீழ் மாடியில் இருவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்
டிருந்தார்கள்.

டாக்டர் தனது வைத்தியத்துறை அனுபவங்கள் பற்
றிக் கூறிக்கொண்டிருந்தார். கோலூர் அவரிடம் பல கேள்வி
களைக் கேட்டார். நவீன வைத்தியத்துறைபற்றி அவர் கேட்
டவைகளுக்கெல்லாம் மிகச் சரளமாகப் பதிலளித்தார்.

எம்.பி.பி.எஸ். பட்டம் பெற்றிருந்த அந்த டாக்டர் ஒரு சிறந்த வைத்திய நிபுணராக விளங்குவாரென்பதில் கோலுருக்கு எந்தச் சந்தேகமும் இருக்கவில்லை.

இப்படியே வைத்தியத்துறைபற்றி சுமார் முப்பது நிமிடங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென டாக்டர் ஜயசேகரா மௌனமானார். ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருப்பவரைப்போல் காணப்பட்டார்.

சில விநாடிகளில், “மிஸ்டர் கோலூர், உங்களிடம்...” என்று ஒருவித பீடிகையோடு பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“சொல்லுங்கள் டாக்டர்! என்ன விஷயம்...?”

“என்னை நன்றாகக் கவனித்தீர்களா மிஸ்டர் கோலூர், இவ்வளவு நேரம் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தேனே. என்னிடம் ஏதாவது வித்தியாசம் தெரிந்ததா? நான் சாதாரண மனிதர்களில் சற்று மாறுபட்டவனாகக் காணப்படுகிறேனா? நான் வித்தியாசமான மனிதனாகத் தெரிகிறேனா?” இப்படி அடுத்தடுத்து அவர் கேள்விகளைத் தொடுத்தார்.

கோலுருக்கு டாக்டரின் பேச்சு சற்று அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. இவ்வளவு திறமைகளையும், நல்ல வைத்திய அறிவையும், வசதியையும் படைத்த இவர், இப்படிப் பேசுகிறாரே என்ற வியப்பும் ஏற்பட்டது.

“எந்த வித்தியாசத்தையும் நான் உங்களிடம் காணவில்லையே. நீங்கள் சிறந்த டாக்டர் என்பதுதான் எனக்குப் புரிந்தது” என்றார் கோலூர்.

“இல்லை மிஸ்டர் கோலூர். நான் மற்றவர்களிலும் பார்க்க வித்தியாசப்பட்டவன். இது எனக்கே தெரிகிறது. என்பேச்சு, பழக்க வழக்கம் சாதாரண மனிதனுக்கு உள்ளது போன்று இல்லை” என்றார்.

வைத்தகண் வாங்காமல் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் கோலூர்.

மீண்டும் டாக்டரே பேச்சை ஆரம்பித்தார்:

“மிஸ்டர் கோலூர், நான் எம். பி. பி. எஸ். பட்டம் பெற்றவுடன் இந்தியாவில், பெங்களூரில் பிரபல கார்டி யோலஜி நிபுணரான டாக்டர் ராவ் என்பவரிடம் இரண்டு வருடங்கள் பயிற்சி பெற்றேன்.

நான் பெங்களூரில் தங்கியிருந்த இரு வருட காலத்தில் எனக்கு யோகாசனத்தில் ஆர்வம் பிறந்தது.

ஒரு பிரபல யோகாசன நிபுணரிடம் ஓய்வு நேரங்களில் யோகாசனமும் பயில ஆரம்பித்தேன். யோகாசனத்தில் நல்ல பயிற்சி ஏற்பட்டதும், தியானம் புரியவும் ஆரம்பித்தேன். நான் மிக நன்றாகத் தியானம் புரிகிறேன் என்பது எனக்குத் தெரிந்தது.

இந்தச் சமயத்தில்தான் எனக்கு எதிர்பாராத ஒருவித அபாரசக்தி ஏற்பட்டது. தியானம் புரிய ஆரம்பித்ததன் பலன்தான், இந்தச் சக்தி எனக்குப் பிறக்கக் காரணம் என்றும் நான் நம்பினேன்.

சிங்களமும், ஆங்கிலமும் தான் நான் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த மொழிகள். ஆனால் எந்தவொரு மொழியையும் பேசும் சக்தியும், அதுவும் எந்த மொழியிலும் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தக்கூடிய சக்தியும் ஏற்பட்டது. இது விருந்து நான் மற்றவர்களை விடச் சற்று மாறுபட்ட மனிதன் என்பது எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட அபிப்பிராயம்.”

இவ்வாறு டாக்டர் ஜயசேகரா கூறி முடித்தார்.

அவரது பேச்சைக் கோலூரால் நம்பமுடியவில்லை, ஆனாலும் அவர் அவ்வளவு திடமாகக் கூறியதில் ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது என்பது விளங்கியது.

“இப்பொழுதும் உங்களுக்கு எந்த மொழியையும் பேச முடியுமா?” என்றார் கோலூர்.

“முடியும். இப்பொழுதே பேசிக்காண்பிக்கிறேன்”-இது டாக்டரின் பதில்.

“அப்படியானால் அரபு மொழியில் ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்துங்கள்!”- கோலூர் கூறி வாய்முடவில்லை. கடகட வென அரபு மொழியில் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார் டாக்டர்.

ஐந்து நிமிடங்கள் கழிந்துவிட்டன. அவரது அரபு மொழிச் சொற்பொழிவு நிற்பதாக இல்லை.

கோலூர், “போதும் போதும்” என்று பலமுறை சப்த மிட்டபிறகே டாக்டர் பேச்சை நிறுத்தினார்.

அடுத்து, “இந்தியில் பேசுங்கள் பார்ப்போம்” என்றார் கோலூர்.

அதுவும் அப்படித்தான். இந்தியில் வேகமாகப் பேசினார், மிகக் கஷ்டப்பட்டுத்தான் அவரின் இந்திச் சொற்பொழிவையும் நிறுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

மீண்டும் சிறிதுநேரம் மௌனம் நிலவியது.

“டாக்டர், மலையாளத்தில் பேசுகிறீர்களா?” என்று கேட்டார் கோலூர்.

எந்தவித தங்குதடையின்றி மலையாளத்திலும் ஐந்து நிமிடங்களுக்குமேல் பேசினார்.

அவரது மலையாளச் சொற்பொழிவு முடிந்ததும், “மிஸ்டர் கோலூர், இப்பொழுது சொல்லுங்கள் என்னேப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“டாக்டர், உங்களுக்கு நிச்சயமாக மூளைக் கோளாறு இருக்கிறது” என்று பதிலளித்தார் கோலூர்.

அவர் திக்பிரமை பிடித்தவர்போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இந்தப் பதில் அவருக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

“ஆமாம் டாக்டர்! நீங்கள் வைத்தியத்துறையைப் பொறுத்தவரை சிறந்த டாக்டர். ஆனால் சாதாரண மனி

தன் என்ற ரீதியில் உங்களுக்கு மனநோய் பிடித்திருக்கிறது." என்று கோலூர் மிகத் திடமாகக் கூறினார்.

"டாக்டர்! நீங்கள் அரபு, இந்தி ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பேசினீர்கள். நானும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அந்த இரு மொழியுமே எனக்குப் புரியாது. ஆனால் மலையாளம் எனது தாய்மொழி. அதனால்தான் மலையாளத்தில் பேசச் சொன்னேன். நீங்களும் பேசினீர்கள்."

"ஐந்து நிமிடங்கள் நீங்கள் பேசிய மலையாளத்தில் ஒரு மலையாளச் சொல் கூட இருக்கவில்லை."

"நீங்கள் பேசிய அரபும், இந்தியும் இப்படித்தான் இருந்திருக்கும். உங்களுக்கு 'செனோகுளோசிஸ்' (Zenoglossis) என்ற வியாதி பிடித்திருக்கிறது என்று கோலூர் தெளிவுபடுத்தினார்."

இதன்பிறகு அந்த டாக்டருக்கு ஹிப்னாஸிஸ் செய்து அவரது வியாதியையும் குணப்படுத்தினார்.

அந்த டாக்டருக்கு அப்படி என்னதான் கோளாறு ஏற்பட்டிருந்தது என்று யோசிக்கிறீர்களா?

பெங்களூரில் அவர் டாக்டர் ராவிடம் பயிற்சிபெற்ற காலத்தில் தியானம் செய்து வந்தாரல்லவா? உண்மையிலேயே அவர் எந்தத் தியானமும் செய்யவில்லை. தியானத்தில் ஈடுபடுவதாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

மேலும், தியானம் செய்வதால் தமக்குச் சகல மொழிகளிலும் பேசும் சக்தி கிட்டுமென்று அபார நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். இதையடுத்து ஒரு மொழியில் தாம் பேசுவதாக நினைத்துக்கொண்டு எதையெதையோ உளறவும் ஆரம்பித்தார்.

இந்தியாவில் பல மொழிகள் பேசப்படுவதால் ஒவ்வொரு மொழியிலும் சில சில வார்த்தைகளைக் கற்றுக் கொண்டார். இவற்றைக் கொண்டுதான் அவர் பல மொழிகளையும் பேச ஆரம்பித்தார்.

கேட்போரும், மொழி புரியாவிட்டாலும் தெய்வீக சக்தி அவரிடம் குடிகொண்டிருப்பதாகக் கூற ஆரம்பித்தனர்.

இந்தப் பாராட்டுகளும், புகழ்மாலையும் அவரை இவ் விஷயத்தில் மேலும் தீவிரப்படுத்தியது.

தம்மிடம் ஒரு தெய்வீக சக்தி இருப்பதாக ஒரு மூட நம்பிக்கையும் அவரைப் பற்றிக்கொண்டது.

இலங்கை திரும்பியதும், அவரின் செய்கைகளைப் பார்த்தவர்கள், அவரைத் தெய்வமென்றே கொண்டாட ஆரம்பித்தனர்.

இதனால் அவர் மேலும் மேலும் இந்த நம்பிக்கையை வலுப்படுத்திக்கொண்டார்.

ஆனாலும், அவர் வைத்தியத் தொழிலில் ஈடுபடும் போது விஞ்ஞான ரீதியிலான சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டிருந்த தால் இந்த 'செனோகுளோஸிஸ்' அவரது தொழிலைப் பாதிக்கவில்லை.

இருந்தும் ஏதோ ஒரு உள்ளுணர்வு அவரை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதனால்தான் அவர் கோலூரை நாடித் தம்மைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கேட்டிருக்கிறார்.

இந்த 'செனோகுளோஸிஸ்' என்பது ஒருவித மன நோயே. தெரியாத மொழிகளைப் பேசுவதாக நினைப்பதும், மனம் போன போக்கில் பிதற்றுவதும், சமய விடயங்களில் தாம் பெரும் ஞானி என நினைத்துக்கொண்டு பல இயற்கைக்கு மாறான செயல்களைச் செய்வதும், இந்த 'செனோகுளோஸிஸ்' நோயால் பீடிக்கப்பட்டவர்களே.

பலர் தம்மிடம் பேய் குடிகொண்டிருப்பதாகவும், தெய்வம் குடிகொண்டிருப்பதாகவும் நினைப்பதற்கு இந்த மன நோயே காரணமாகும்.

வைத்தியத்துறையில் சிறந்து விளக்கிய ஒரு டாக்டரே இந்த நோய்க்கு அடிமையானாரென்றால் சாதாரணமானவர்களைப்பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா?

இந்தமாதிரி மனநோயால் தாக்கப்படுவதற்கு முதல் காரணம் மூட நம்பிக்கைகளேதான்.

இந்த டாக்டர் பல மொழிகள் பேசுவதாக நினைத்துக் கொண்டிருந்ததற்கு மேற் கூறியவைகளே காரணமென விளக்கினார் கோலூர்.

11. பின்னால் துரத்திவந்த கர்ப்பிணியின் பேய்...!

காவி ரிச்மண்ட் கல்லூரியில் கோலூர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த காலம்.

1946ம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக நுழைவுக்காகப் பயின்று கொண்டிருந்த சில மாணவர்களுக்கு சனிக்கிழமைகளில் விசேட வகுப்புகளை நடத்திக் கொண்டிருந்தார் கோலூர்.

மே மாதத்தில் ஒரு சனிக்கிழமை வகுப்பு முடிந்து மாணவர்கள் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஜயசிங்கா என்ற மாணவன் கோலூரிடம் வந்தான்.

‘என்ன விஷயம்’ என்று கேட்டார்.

தன் தந்தை ஒரு அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர் என்றும், அவரிடம் கடமை புரியும் ஒரு பியோன் ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு இறந்துபோன கர்ப்பிணியான ஒரு மீனவப் பெண்ணின் ஆவியால் பீடிக்கப்பட்டு அந்தப் பெண்ணைப்போன்றே பிதற்றிக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினான்.

தன் வீட்டுக்கு இரு வீடுகள் தள்ளியே அந்த பியோனின் வீடு இருப்பதாகவும் அவன் சொன்னான்.

மேலும் விசாரித்தபோது அந்த பியோனின் பெயர் பீட்டர் என்றும், சமீபத்தில் திருமணமாகித் தேன் நிலவுக்குச் சென்று திரும்பியவன் என்றும் தெரிய வந்தது. மூன்று வாரங்களாக அவனது நிலைமை மோசமாகிவிட்டதென்றும் கூறப்பட்டது.

மறு நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை, ஜயசிங்காவையும் அழைத்துக்கொண்டு பீட்டரின் வீட்டுக்குச் சென்றார் கோலூர்.

அப்போது காலை பத்தரை மணி இருக்கும். காலி-
கொழும்பு ரோட்டில் ஒரு ஒழுங்கையில் ஜயசிங்காவின்
வீடும் பீட்டரின் வீடும் அமைந்திருந்தது.

இந்த ஒழுங்கையை ஒட்டித்தான் 'தடல்ல' சுடுகாடும்
இருந்தது.

'தடல்ல' சுடுகாடு என்றாலே அப்பகுதி மக்கள் நடுங்கு
வார்கள். அங்கு பேய்கள் உலவுவதாக மக்கள் நம்பினர்.

அந்தச் சுடுகாட்டையும் ஜயசிங்காவின் வீட்டையும்
கடந்து பீட்டரின் வீட்டை அடைந்தனர்.

வீட்டு வராந்தாவில் ஒரு ஸ்டூலில் பீட்டர் அமர்ந்திருந்
தான்.

கோலூர் அருகில் சென்ற பொழுதுகூட பீட்டர் அவரை
அவதானிக்கவில்லை. ஒருவித வெறித்தபார்வையை எங்கோ
செலுத்திய வண்ணம் இருந்தான்.

அருகில் சென்ற கோலூர் எத்தனையோ கேள்விகளைக்
கேட்டார். ஆனால் பீட்டர் லட்சியம் செய்ததாகவே தெரிய
வில்லை.

அடுத்து ஜயசிங்காவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க பீட்ட
ரின் இளம் மனைவி வெளியே வந்தாள்.

அவளிடம் நடந்தது என்னவென்று கோலூர் கேட்டார்.

அவளும் நடந்த கதையைக் கூறினாள்.

ஏப்ரல் மாதம் 19ம் திகதி இரவு 8-30 மணி இருக்கும்.
வீட்டில் மண்ணெண்ணெய் தீர்ந்து விட்டது. விளக்குகள்
அணைந்துவிடக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது. சமயலறை
யில் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த பீட்டரின் இளம் மனைவி கண
வளை அழைத்து நிலைமையைக் கூறினாள்.

கடையில் போய் ஒருபோத்தல் மண்ணெண்ணெய்
வாங்கி வரும்படியும் வற்புறுத்த ஆரம்பித்தாள்.

பீட்டருக்கு முதலில் தயக்கமாகத்தான் இருந்தது. அவனுக்கு 'தடல்ல' சுடுகாடு பற்றிய பயம் நினைவுக்கு வந்திருக்கவேண்டும். அவனின் மனைவி ஊருக்குப் புதியவளென்பதால் 'தடல்ல' சுடுகாட்டைப்பற்றி எதுவும் விசேடமாக அறிந்திருக்கவில்லை. தனது பய உணர்ச்சியை மனைவிக்குக் காட்டிக் கொள்ளவும்பீட்டர் விரும்பவில்லை. தென்னை ஓலைகளைக் கொண்டு பந்தமொன்றைக் கட்டிக்கொண்டு கடைக்குப் புறப்பட்டான்.

வீட்டைவிட்டுப் புறப்படும் போதே சத்தமிட்டுப் பாடிய வாறே அவன் கடைக்குச் சென்றான். பேய்களை விரட்டவே அவன் அப்படிப் பாடிக்கொண்டு சென்றான்.

கடைக்குப்போய் திரும்பும் பொழுதுதான் விஷயம் விபரீதமாகிவிட்டது. அவன் கையிலிருந்த தென்னை ஓலைப் பந்தம் எரிந்து சாம்பலாகித் தீர்ந்துவிட்டது.

சிறிது நிலவொளி இருந்ததால், பீட்டர் இருட்டில் வேகமாக வீட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அந்த ஒழுங்கை முழுவதும் காய்ந்த இலைச் சருகுகள் நிறைந்திருந்தன. அவன் நடக்க ஆரம்பித்ததும் சருகுகள் சர சரக்கத் தொடங்கின.

திடீரெனப் பீட்டரின் பின்புறமிருந்து சருகுகள் சர சரக்கும் ஓசை கேட்டது.

பீட்டர் நெஞ்சு படபடக்க நின்றான். அந்த ஓசையும் நின்றது. மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அங்கே—!

இறந்துபோன ஒரு கர்ப்பிணி மீனவப் பெண்ணின் ஆவி நின்றுகொண்டிருந்தது.

பீட்டர் வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தான். அந்தப் பேயும் வேகமாகப் பீட்டரைத் துரத்த ஆரம்பித்தது.

பீட்டர் ஓடினான். அந்தப் பெண் பேயும் பின்னூல் ஓடிச் சென்றது.

பீட்டர் வேகமாக ஓடி தனது கால்பவுண்டை அடைந்ததும் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே தன்னைத் துரத்திவந்த பெண் பேயைக் காணவில்லை.

பெருமூச்சு வாங்க பயத்துடன் நடுங்கியபடி ஓடியவன் தனது வீட்டு வராந்தாவில் மயங்கி விழுந்துவிட்டான்.

மயக்கம் தெளிவிக்கப்பட்டதும் நடந்தவற்றைக் கூறி பீட்டர் பிதற்ற ஆரம்பித்தான். இறந்துபோன கர்ப்பிணியைப் பெண்ணைப்போல் அவன் பேச ஆரம்பித்து விட்டான்.

அவனது மனைவி தனது மாமனருக்குத் தகவல் அனுப்பினாள்.

பெரியவர்கள் வந்ததும் பல மாந்திரீகர்களை அழைத்தனர். பல தொவில்கள் நடத்தப்பட்டன.

ஒரு நாள் தொவிலின்போது பீட்டரின் உருவில் அந்தப் பெண்ணின் ஆவி பேசியது:

‘எனது கணவர் நான் இறந்ததும் இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொண்டார். அந்தப் புது மனைவி என் பிள்ளைகளை நன்றாகக் கவனிக்கிறாள் என்பதைப் பார்க்கவே வந்தேன்’

எந்தத் தொவில்நடன்மும் பலனளிக்கவில்லை. மூன்று வாரமாக பீட்டர் மோசமான நிலையில் இருந்தான்.

பீட்டரின் மனைவி கதையைக் கூறி முடிக்கும் பொழுது பகல் 12 மணியாகிவிட்டது. ஜயசிங்காவின் தம்பி வந்து கோலூரையும் ஜயசிங்காவையும் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்தார்.

சிறிது நேரம் கழித்து மீண்டும் வருவதாகப் பீட்டரின் மனைவியிடம் கூறிவிட்டு அவர்கள் ஜயசிங்கவின் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

ஐயசிங்காவின் தாய் உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தார். ஐயசிங்கா, அவனுடைய தந்தை, கோலூர் ஆகியோர் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

ஐயசிங்காவின் பெற்றோர் பீட்டரின் நிலையைப் பற்றிக் கேட்டனர்.

இந்த நிலையில் எந்த முடிவுக்குமே வரமுடியாது என்று கூறிய கோலூர், பீட்டரின் மனைவி கூறியதை அப்படியே கூறினார்.

கோலூர் கதையை முடிக்கவில்லை.

ஐயசிங்காவின் தாய் திடீரெனச் சத்தமிட்டார்.

‘எனக்கு இப்பொழுது தெரிகிறது. நம்ம வில்லிதான்’ என்று பலமுறை கத்தினார்.

‘வில்லியா?’ வியப்புடன் விழித்தார் கோலூர்.

‘ஆமாம், நம்ம வில்லிதான்’ என்று கூறிய அந்த அம்மாள், ‘நீங்கள் கூறும் திகதியில் இரவில் ஓடிவந்தது எங்கள் வீட்டு வேலைக்காரப் பெண் வில்லிதான்’ என்றார்.

கோலூருக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. உடனே சாப்பிடுவதை நிறுத்திவிட்டு, ‘கூப்பிடுங்கள் அந்த வில்லியை’ என்றார்.

சமையலறையிலிருந்து வில்லி அழைக்கப்பட்டார்.

சுமார் இருபது வயது மதிக்கத்தக்க அழகான தோற்றமுடைய வில்லி வந்தார்.

வில்லியை உற்று நோக்கியபடி கோலூர் கேள்விகளை கேட்க ஆரம்பித்தார்.

வில்லியும் ஏப்ரல் மாதம் 19ம் திகதி நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

‘ஐயா, எனது ஊர் மாத்தறை. சிங்கள புதுவருடத்தை முன்னிட்டு ஏப்ரல் மாதம் 11ம் திகதி வீடுசென்றேன்.

ஏப்ரல் மாதம் 19ம் திகதிதான் காலிக்குத் திரும்பினேன். வழமையாக அங்கு பிற்பகல் புறப்பட்டால் மாலை 5 மணிக்கு இங்கு வந்து விடலாம். அதேபோன்றுதான் இந்த முறையும் நான் புறப்பட்டு வந்தேன்.

ஆனால் வரும் வழியில் நான் வந்த பஸ் பழுதாகி பல இடங்களில் நிறுத்தப்பட்டது. இதனால் இரவு 7-30 மணிக் குப் பின்னர்தான் தடல்லையை வந்து அடைந்தேன்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய எனக்கு அந்த சுடுகாட்டு வழி யாகப் போகப் பயமாக இருந்தது. இதே நேரத்தில் எந்த ஆணையும் நம்பி எனது நிலையைக் கூறவும் நான் விரும்ப வில்லை.

இதனால் அந்த ஒழுங்கை ஆரம்பமாகும் இடத்தில் நிற்கும் புன்னை மரத்தின் கீழ் சத்தமில்லாமல் நின்று கொண்டு யாராவது அந்த வழியாகப் போகமாட்டார்களா? அவர்கள் பின்னாலேயே போய்விடலாமே என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்படி சுமார் அரை மணி நேரம் கழிந்திருக்கும். பீட்டர் கடைக்குப் போவதைப் பார்த்தேன். அவர் திரும்பும் வரை அமைதியாக இருந்தேன். வெளிச்சத்துடன் சென்ற பீட்டர் இருட்டில் திரும்பினார்.

அவரை முன்னால் விட்டு நான் சிறிது இடைவெளிக்குப் பின் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன்.

அந்த இருட்டு வேளையில் பீட்டரை நெருங்கிச் சென்றால் என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டு அந்த இருட்டு வேளையில் என்னிடம் தப்பாக நடந்து கொள்ளுவாரோ என்ற பீதியில்தான் சிறிது இடைவெளி விட்டு அவர் பின்னாலேயே சென்றேன்.

கி.ம.ரெனப் பீட்டர் நின்றார். நான் பயத்துடன் நின்றேன்.

அவர் ஓட ஆரம்பித்தார்.

நானும் அவர் பின்னாலேயே ஓடி எங்கள் வீட்டுக்குள் வந்து விட்டேன்.

பீட்டர் நேராக ஓடிவிட்டார்.

என்னை எஜமானி அம்மா தனியாக வந்ததற்காக ஏசுனர்கள்.

நான் பீட்டரை பின்தொடர்ந்து வந்த கதையை அவரிடம் சொன்ன பிறகு சமாதானம் அடைந்தார்.

இப்படி வில்லி தன் கதையைச் சொல்லி முடித்தாள்.

தன் மானத்துக்குப் பயந்து வில்லி ஒரு ஆணை நெருங்கி வர விரும்பாது புத்திசாலித் தனமாகப் பீட்டருக்குச் சிறிது தூரத்தில் வந்ததால் கோழை மனம் கொண்ட பீட்டர் இந்தப் பரிதாபத்திற்கு ஆளாகியிருப்பது கோலுருக்கு தெளிவாகியது.

சருகுகளின் ஓசையைக் கேட்டதும் பீட்டர் திரும்பிப் பார்த்திருக்கிறான். அங்கே ஒரு பெண் நிற்பது தெரிந்தது. மீனவப் பெண்ணின் ஆவியைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டு இருட்டில் சென்ற பீட்டர், பின்னால் நின்ற பெண்ணைக் கண்டதும் அது மீனவப் பெண்ணின் ஆவியென்று நினைத்து விட்டான். அவனது மூளை பாதிக்கப் பட்டுவிட்டது.

பயத்தால் வேகமாக நடந்தான் பீட்டர். அவன் பின்னாலேயே போய்விட எண்ணி வில்லியும் வேகமாக நடந்தான். அடுத்து பீட்டர் ஓடினான். வில்லியும் பின்னால் ஓடினான்.

இங்குதான் ஒரு முக்கிய விஷயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்.

வில்லியின் வீடு முன்னால் இருந்ததால் வில்லி தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டான்.

தனது வீட்டு காம்ப்வுண்டுக்குள் நுழைந்த பீட்டர் திரும்பிப் பார்த்தபோது பின்னால் வந்த ஆவியைக் காணவில்லை. அதனால் அதிர்ச்சியடைந்து விட்டான்.

இந்த அதிர்ச்சியால் வராந்தாவை நெருங்கியதும் மயங்கி விழுந்து விட்டான்.

ஒரு சில விநாடிகளில் இவ்வளவு விஷயங்களும் கோலுருக்குப் புரிந்துவிட்டன.

அதிர்ச்சியால் பீட்டரை 'குளோசொலேலியா' (Glossolalia) என்ற மனநோய் பற்றிக்கொண்டது.

இந்த வியாதி பிடித்தவர்கள் தாங்கள் நினைத்ததைப் போன்றே பேசுவார்கள், நடப்பார்கள்.

இதனால்தான் பீட்டர் அந்த மீனவப் பெண்ணைப் போன்றே பேசவும், பிதற்றவும் ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

இதுவும் கோலுருக்குப் புரிந்தது.

அடுத்து, வில்லியையும், குடும்பத்தினரையும் பீட்டரின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார் கோலூர்.

வில்லியை முழுக்கதையையும் பீட்டரின் மனைவியிடம் கூறவைத்தார்.

பின்பு தடல்ல சுடுகாடு பயங்கரப் பேய் உலாவும் இடம் இல்லையென்பதை விளக்கினார்.

இதன் பிறகு பீட்டருக்கு ஹிப்னாடிஸ முறையில் சிகிச்சை அளித்தார். அவனும் குணமடைந்தான்.

அன்று பயங்கரமென்று வர்ணிக்கப்பட்ட தடல்ல சுடுகாடு இன்று ஒரு விளையாட்டு மைதானம் போன்று ஆகிவிட்டது.

12. “அகோர பத்ரகாளி..!”

1973ம் ஆண்டு மே மாதத்தில் ஒரு நாள் பெல்மதுளை யிலிருக்கும் தோமஸ் என்ற இளைஞரிடமிருந்து டாக்டர் கோலுருக்கு கடிதமொன்று வந்தது.

மித்திரன் வார மலரில் “கோலூர் பேசுகிறார்” என்ற தலைப்பில் வெளியாகும் உண்மைக் கதைகளை தாம் படித்ததாகவும் தனது சகோதரியின் பிரச்சினை சம்பந்தமாக சந்திக்க விரும்புவதாகவும் எழுதி இருந்தார்.

கடிதம் கிடைத்தபோது கோலூர் இருதய நோயால் பாதிக்கப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

சுகமடைந்ததும், ஜூன் மாதம் 3ம் திகதி சகோதரியை அழைத்துக்கொண்டு தனது இல்லத்துக்கு வரும்படி கோலூர் தோமசுக்கு கடிதம் எழுதினார்.

குறிக்கப்பட்ட தினத்தில் சூசை என்ற 72 வயது நிரம்பிய பெரியவரும், திருமதி சூசை, தோமஸ், மேரி ஆகியோர் உட்பட ஐவர் கோலூரின் இல்லத்துக்கு வந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் மலையாள சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

மேரியைக் கடந்த பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக “மாடசாமி” என்ற பேய் பிடித்து ஆட்டுவதாக அவர்கள் தெரிவித்தனர்.

சூசை தனது கதையைக் கூற ஆரம்பித்தார்.

1920ம் ஆண்டில் சூசை கேரளா யிலிருந்து இலங்கை வந்தார்.

இங்கு வந்து குடியேறிய பின்னர் பல தொழில்களைச் செய்து 1962ம் ஆண்டு பெல்மதுளைப் பகுதியில் ஒரு சிறு ரப்பர் தோட்டத்தை வாங்கினார்.

அன்னம்மாள், டேவிட், திரேசா, ரீட்டா, வின்சன்ட், மேரி, தோமஸ், ஹென்றி, யோசப், எஸ்தர் என பத்துப் பிள்ளைகளுக்கு அவர் பிதாவானார்.

1963ம் ஆண்டில் ஒரு நாள் மாலை இருள் சூழும் நேரம் மேரி வீட்டு வராந்தாவில் அமர்ந்திருந்தாள். அச்சமயம் பயங்கரமாக அலறியபடி தொழிலாளி ஒருவன் ஓடி வந்தான்.

வீட்டுக்குள் திடீரென நுழைந்த அவனைக்கண்டு எல்லோருமே திடுக்கிட்டனர். அவன் கூறியது அவர்களை மேலும் குலைநடுங்கச் செய்தது.

“மாடசாமி” என்ற பேய் தன்னை துரத்தியதாகவும் முதுகில் அடித்ததாகவும் கூறினான். இதைக் கேட்ட மேரியின் சகோதரர்களில் ஒருவன் ஒரு வாளை கையில் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே ஓடினான்.

அங்கே இருளில் ஒரு பயங்கரமான ராட்சத உருவம் நிற்பதைக் கண்டு பயந்துபோய் திரும்பி விட்டான். வீட்டுக்குள் வந்து, பின்னர் மீண்டும் வெளியே எட்டிப் பார்த்தபோது அந்த உருவம் மறைந்து விட்டது.

அடுத்த நாள் தனது மூத்த மகன் டேவிட்டை பேலியா கோடைக்கு அனுப்பி அங்கிருந்த ஒரு பிரபல மலையாள மாந்திரீகரை கலந்து ஆலோசித்து வரும்படி கூறினார் சூசை.

மலையாள மாந்திரீகரும் மை போட்டுப் பார்த்துவிட்டு சூசையின் தோட்டத்தில் பழைய முதலாளியின் ஆவி இருப்பதாகவும், அதனுடைய சேஷ்டையே இது என்றும் அறிவித்தார்.

டேவிட்டுடன் அந்த மாந்திரீகர் பெல்மதுளைக்கு வந்தார். சூசையின் வீட்டில் விசேட பூஜையொன்றை நடத்தினார்.

பூஜை நடந்து கொண்டிருந்த போது திரேசாவும், ரீட்டாவும் சாமி ஏறி ஆவேசமாக ஆடினார்கள். ஆட்டத்தின் போது "களு குமாரி" என்ற பேய் என்றும், ஒரு சேவலைப் பவி கொடுத்தால் போய்விடுகிறோம் என்றும் கூச்சலிட்ட வண்ண மிருந்தனர்.

சேவலும் பவி கொடுக்கப்பட்டது. திரேசா, ரீட்டா இரு வரும் அமைதியானார்கள்.

இதன் பிறகு அந்த மந்திரக்காரர் இரு வாரங்கள் குசையின் வீட்டில் தங்கி இருந்தார்.

இரு வாரங்களும் தொடர்ந்து நடந்த பூஜைகளுக்கு குசை ஆயிரம் ரூபா வரை செலவிட்டார்.

கடைசிப் பூஜையின்போது மலையாள மாந்திரீகர் ஒரு உண்மையைக் கண்டு பிடித்தார்.

குசை குடியிருந்த தோட்ட பங்களா அஸ்திவாரத்தின் கீழ் ஒரு "நீலக் கல்" புதைக்கப்பட்டுள்ளது. அதைத் தோண்டி எடுத்துவிட்டால் இனி எவ்வித பிரச்சினையுமே இருக்காது என்பதுதான் மாந்திரீகரின் கண்டுபிடிப்பு.

நீலக் கல் எந்த இடத்தில் புதைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையும் அவர் அறிவித்தார்.

குசை ஆட்களை அழைத்து வீட்டின் வெளிப்பகுதியிலிருந்து 25 அடி ஆழத்தில் வீட்டு அத்திவாரத்தை அடைய சுரங்கப்பாதையொன்றைத் தோண்டினார்.

பல நூறு ரூபா செலவானதே தவிர நீலக்கல் கிடைக்கவில்லை.

இதன் பிறகும் சில பூஜைகள் நடந்தன. திரேசாவும் ரீட்டாவும் பூரண குணமடைந்தார்கள்.

ஆனால் சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாக மற்றொரு சம்பவம் இடம் பெற்றது. ஒரு நாள் மேரி பேயாட்டம் ஆட ஆரம்

பித்தாள். தான் தான் “அகோர பத்ரகாளி” என்று கூச்சலிட்டாள்.

இதைக் குணமாக்க மாந்திரீகரால் முடியாமல் போய் விட்டது. அவர் பேலியகொடைக்கு திரும்பிவிட்டார்.

ஒரு கிறிஸ்தவ பாதிரியார் வந்து மேரியைப் பார்த்துவிட்டு ஆசீர்வாதம் வழங்கினார். சகல அறைகளிலும் புனித நீர் தெளித்தார்.

இதன் பிறகும் மேரியின் நிலையில் மாற்றமில்லை, தோட்டத்தின் துரதிருஷ்டம் தான் தன்னைப் பிடித்து ஆட்டுகிறது என நினைத்த குசை 1965ம் ஆண்டு தோட்டத்தை விற்று விட்டு பெல்மதுளை நகரில் ஒரு வீட்டை வாங்கி அங்கு குடியேறினார்.

புது வீடும் பாதிரியார் ஒருவரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது.

மேரியின் நிலை மோசமடைந்தது. அடிக்கடி மயங்கி கீழே விழ ஆரம்பித்தாள்.

மயங்கி விழுவதற்கு முன்னால் பயங்கரமான ஓசையுடன் ஏப்பம் விடுவாள்.

ஒரு நாள் பெல்மதுளை பகுதியில் வசித்த வெளிநாட்டுப் பாதிரியார் ஒருவர் மேரியை வந்து பார்த்துவிட்டு இது பேய்க்கோளாறு இல்லை என்றும் தினசரி காலை, மாலை பிரார்த்தனை செய்தால் எல்லாம் சரியாகி விடும் என்றும் கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

இன்னொரு தமிழ்ப் பாதிரியார் வந்து பார்த்துவிட்டு மேரியை வத்தளை தேவாலயத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி ஆலோசனை கூறினார்.

வத்தளை தேவாலயத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட போது அங்கும் ஆவேசமாக ஆடினார் மேரி. புனித நீர் அவளுக்கு பருக்கப் பட்டது. பயங்கரமாக ஓலமிட்டு ஆடினார். அவளைச் சமாளிப்பது அன்று பெரும்பாடாகி விட்டது.

“நான் தான் ‘‘அகோர பத்ரகாளி’’. என்னை பேலிய கொடை மலையாள மாந்திரீகர் அனுப்பினார். அந்த மாந்திரீகருக்கு மூவாயிரம் ரூபா கொடுங்கள்’’ என்று மேரி ஆணையிட்டாள்.

இந்தச் சம்பவத்தின் பின்பு சூசையின் குடும்பம் பெரும் கவலைக்குள்ளானது.

1972ம் ஆண்டு இறுதியில் இரத்தினபுரி இடைத் தேர் தலில் பெரும் பங்கு கொண்டு வேலை செய்த சூசையின் கடைசி மகன் யோசப் திடீரென ஒரு நாள் மரணமானான்.

இச் சம்பவம் சூசையை மேலும் கவலைக்குள்ளாக்கி விட்டது.

யோசப்பின் மரணத்தின் பின் மேரி மயங்கி விழுவதும் பயங்கர சத்தமிட்டு ஏப்பமிடுவதும் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது.

சூசையின் குடும்பம் என்ன செய்வதென்றறியாது தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

27 வயது நிரம்பிவிட்ட மேரிக்கு திருமணமே ஆகாதோ என்று பெற்றோர் கலங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

இச் சமயத்தில் தான் ஒரு நாள் ‘‘மித்திரன் வார மலரி’’ல் வெளியான கோலூரின் கதைகளை தோமஸ் வாசித்தார்.

உடனே அவர் கோலூருடன் தொடர்பு கொண்டார்.

சூசை, தோமஸ், திருமதி சூசை ஆகியோரிடமிருந்து மேற்கூறப்பட்ட சகல விபரங்களையும் தெரிந்து கொண்டார் கோலூர்.

மேரியை சீழ் மாடிக்கு அனுப்பிவிட்டு மற்றவர்களுக்கு மேரியின் நிலையை கோலூர் விளக்கினார்.

‘‘மேரியின் நடவடிக்கைகளுக்கு பேய், நீலக்கல், மந்திரம் எதுவுமே காரணமில்லை. ‘‘ஹிஸ்டீரியா’’ என்ற மன நோய் மேரியை பீடித்திருக்கிறது’’ என்றார் கோலூர்.

“பயம் காரணமாகவே எல்லாப் பிரச்சினைகளும் தலை தூக்கியிருக்கின்றன. தொழிலாளி, மாடசாமி என்ற பேயைக் கண்டதாகக் கூறிய சம்பவமும் மலையாளிக்கு உரித்தான பாணியில் அடிக்கடி “அகோர பத்ரகாளி” என்ற பேயைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்ததுமே இந்த பரிதாபத்துக்கு மேரி ஆளாகக் காரணமாகும்”

“மேரியின் சகோதரரும் கற்பனையில் தான் மாட சாமியைக் கண்டிருக்கிறார்.”

“மலையாள மாந்திரீகர் தான் மேரியின் கோளாறை அதிகரிக்கச் செய்தவர். மேலும், மேரி ஏப்பமிடுவதை நான் அவதானித்தேன். அவர் ஏப்பமிடுவதை செயற்கையாகவே செய்கிறார். அது இயற்கையாக வரும் ஏப்பம் இல்லை.”

இப்படி விளக்கமளித்த கோலூர் மேரியை தன்னால் குணப்படுத்த முடியும் என்றார்.

ஆனால் இதற்கு முன் சூசை குடும்பத்தவர் தனக்கு சில வாக்குறுதிகளை அளிக்க வேண்டும் என்றார்.

இனிமேல் எந்த மாந்திரீகரிடமும் செல்லக்கூடாது. மேரிக்கு தொடர்ந்து இவ் வியாதி ஏற்படுமானால் மனோ வைத்திய நிபுணரைத்தான் சுலந்தாலோசிக்க வேண்டும். இனிமேல் மேரியின் முன்னிலையில் பேய், பிசாசு, மந்திரம், மாயம் என்ற கதைகளையே பேசக் கூடாது.

இந்த நிபந்தனைகளுக்கு கட்டுப்பட்டால் மட்டுமே தன்னால் மேரியை குணப்படுத்த முடியும் என்றும் கோலூர் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்தார்.

சூசை குடும்பத்தினர் இதற்கு சம்மதித்தனர். உடனே மேரியை மேலே அழைத்து வரும்படி கூறிய கோலூர், மேரி வந்ததும் தனது மனைவியின் உதவியுடன் அவரை ஹிப்னோடைஸ் செய்தார்.

ஹிப்னோடைஸ் மூலம் மேரியின் உள்ளுணர்வுகளுக்கு தைரியம் கூறினார் கோலூர்.

இதன் பின் “இப்பொழுது ‘‘அகோர பத்ரகாளி’’ உன்னைக் கடைசி முறையாகப் பிடித்துக் கொள்ளும்’’ என்று கோலூர் மேரியின் செவிகளில் ஓதினார்.

அடுத்த வினாடி பயங்கரமாக ஏப்பமிட்ட மேரி துள்ளிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

கோலூரின் மனைவி அவளை அந்நேரம் பிடித்துக் கொண்டிருக்காவிட்டால் மேரி கீழே விழுந்திருப்பாள்.

இச் சமயம் கோலூர் ‘‘அகோர பத்ரகாளி உன்னை விட்டுப் போகிறது’’ என்றார். அதோடு மேரி அமைதியானாள். இதன் பின்பும் கோலூர் பல ஆலோசனைகளை வழங்கி, மேரியை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பி விட்டார்.

சிரித்த முகத்துடன் கீழே இறங்கி வந்த மேரியைப் பார்த்ததும் சூசை தம்பதியரும் தோமஸும் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

பத்து வருடங்களாக சோகத்தையே அனுபவித்த அந்த உள்ளங்கள் அன்றுதான் முதன் முதலாகக் கவலையை மறந்து சிரித்தன.

ஒரு மாந்திரீகரால் ஒரு குடும்பமே அழிந்துவிடும் நிலை உருவாகியது கண்டு கோலூர் வருந்தினார்.

சூசையின் குடும்பம் இன்று பெல்மதுளையில் மகிழ்ச்சி பொங்க வாழ்ந்து வருகிறது.

13. அழகி லதாவின் கதை...

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. பாதுக்கை என்ற இடத்தில் வசித்த திரு. ரணசிங்காவும், அவரது மனைவியும் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

காரணம் அவர்களின் மகள் லதாவின் படம் இரு செய்திப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகியிருந்ததுதான்.

கொழும்பு பெண்கள் பாடசாலை ஒன்றுடன் நடந்த கூடைப்பந்தாட்டப் போட்டியில், லதா தலைமையிலான கோஷ்டி வெற்றி பெற்றதன் காரணமாகவே புகைப்படம் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருந்தது.

நல்ல உயரமும், அழகும் நிறைந்த லதா, கடைசி வரை பந்துடனேயே காணப்பட்டார் என்று அப்பத்திரிகையின் விளையாட்டு நிருபர் லதாவைப் பற்றி வருணித்திருந்தார்.

லதா விளையாட்டு வீராங்கனையாக மட்டுமே இருக்கவில்லை. படிப்பிலும் புலியாக இருந்தாள்.

அவ்வருட பரிசளிப்பு விழாநில் பத்தாம் வகுப்பிற்கான சகல பரிசுகளையும் அவள் தட்டிச் சென்றதைக்கண்டு அங்கு குழுமியிருந்த அனைவருமே ஆச்சரியமடைந்தனர்.

லதா தனது பாடசாலை ஆசிரியைகள் முதல் மாணவியர் வரை அனைவராலும் நேசிக்கப்பட்டாள்.

இதுமட்டுமின்றி,

பக்கத்துப் பாடசாலைகளில் கல்வி பயின்ற மாணவர்களின் 'கனவுக் கன்னி'யாகவும் அவள் விளங்கினாள்.

பதினாறு வயது கொண்ட லதா நல்ல உடற்கட்டும், முகவசீகரமும் கொண்டு திகழ்ந்ததுடன் அழகாக உடையணிவதிலும் வல்லவளாக இருந்தாள்.

லதாவின் பாடசாலையில் நடைபெறும் எந்தவொரு கலை நிகழ்ச்சியிலாவது அவள் பங்குபற்றுகிறாள் என்று தெரிந்தால் போதும், ஒரே நாளில் டிக்கட்டுகள் அணைத்தும் விற்பனையாகிவிடும்.

வீட்டில் லதா தந்தையின் செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்தாள். அரசாங்க ஊழியரான திரு. ரணசிங்கா தனது வருமானத்தையெல்லாம் செல்ல மகள் லதாவுக்கே செலவிட்டு மகிழ்வார்.

லதாவுக்கு 12, 10 வயதுகளில் இரு தங்கைகளும் இருந்தனர். சகோதரர்கள் எவருமில்லை.

இவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த லதாவின் வாழ்க்கையில் புயல் வீச ஆரம்பித்தது.

எஸ்.எஸ்.ஸி. பரீட்சை எழுதி முடித்த தினத்திலிருந்து லதா பாடசாலை பக்கமே போகும் வாய்ப்பு கிட்டவில்லை. பாடசாலை செல்வதிலேயே மகிழ்ச்சிகொண்டு வந்த லதாவுக்கு இது பெரும் சோதனையாகவே இருந்தது.

பரீட்சை முடிந்ததிலிருந்து லதாவின் முகத்தில் பெரும் மாற்றம் தென்படுவதை திருமதி ரணசிங்கா உணர்ந்தார்.

மேலும் லதா வாழ்க்கையில் விரக்தியடைந்தவள் போல் காணப்பட்டாள்.

லதாவின் இந்த மாற்றம் அவளின் பெற்றோரைப் பெரும் வேதனைக்குள்ளாக்கியது.

ஒருநாட் காலை நேரத்துடன் எழுந்த லதா புது கவுண் ஒன்றை அணிவதை திருமதி ரணசிங்கா கண்டார். ஆனால் அதை அவர் பெரிதுபடுத்தவில்லை.

இப்படியே ஐந்து நாட்கள் லதா தொடர்ந்து காலையில் எழுந்தவுடன் புதுக் கவுண் அணிய ஆரம்பித்தாள்.

இதைத் தொடர்ந்து கவனித்து வந்த அவளது தாய் ஒருநாள், 'ஏன் தினசரி காலையில் எழுந்தவுடன் கவுண் மாற்றுகிறாய்?' என்று கேட்டார்.

லதா கூறிய பதில் அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது.

'கடந்த ஐந்து நாட்களாக நான் உடுத்தும் கவுண் இரவில் பல இடங்களில் கிழிந்துவிடுகிறது' என்று லதா பதிலளித்தாள்.

மறுநாளும் லதா கவுண் மாற்றுவதைப் பார்த்த தாய் சீந்த கவுண் வாங்கிப் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். இரு இடங்களில் கிழிசல்கள் தென்பட்டன.

இப்படியே இரு வாரங்களில் லதாவிடமிருந்த சகல கவுண்களும் கிழிந்துவிட்டன.

அதுவும் கிழியக்கூடாத இடங்களில் கிழிசல்கள் ஏற்பட்டிருந்ததால் லதா அவற்றைத் தொடர்ந்து அணிய விரும்பவில்லை.

எப்படி உன் கவுண் இரவில் கிழிகிறதென்று பெற்றோர் கேள்வி எழுப்பியபோது, எனக்குத் தெரியாமலே கிழிசல் ஏற்பட்டுவிடுகிறதென லதா பதிலளித்தாள்.

தனது அழகிய மகள் இப்படியொரு நிலைக்கு ஆளாகியிருப்பது திரு. ரணசிங்காவை மிகவும் வருத்தியது. தொடர்ந்து புதிய கவுண்டுகளைத் தைத்துக்கொடுத்தார்.

அவற்றுக்கும் அதே கதிதான் ஏற்பட்டது. மகள் மீது இருந்த அன்பெல்லாம் தந்தைக்கு இப்பொழுது ஆத்திரமாக மாறியது. லதாவை வாயில் வந்தபடி அவர் திட்ட ஆரம்பித்தார்.

ஒருநாள் கோபத்தால் நிதானமிழந்த திரு. ரணசிங்கா ஆத்திரமுடன் லதாவின் கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டார்.

அடுத்த நாள் நிலைமை மேலும் மோசமாகியது. அன்று காலை லதா எழுந்தபோது, அவளது கவுணில் வழமையை விட பெரிய ஓட்டைகள் தென்பட்டன. இம்முறை இது கத்தரிக்கோல் மூலம் வெட்டப்பட்டிருந்தது.

அன்று முதல் புதிய கவுண் இல்லாததால் கிழிந்த கவுண்டுகளையே ஓட்டுப்போட்டு உடுத்த ஆரம்பித்தாள் லதா.

இவை பேய்களின் வேலையாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென நம்பிய ரணசிங்கா தம்பதிகள், 'கட்டாடியா' என்ற மாந்திரீகரின் உதவியை நாடினர்.

ஐந்து பேர் கொண்ட மாந்திரீகர் குழு லதாவின் வீட்டுக்கு வந்து மந்திர பூஜை ஒன்றை நடாத்தி ஒருவித வெள்ளைக் கற்களை வீட்டின் நான்கு மூலைகளிலும் புதைத்துவிட்டுச் சென்றனர்.

இதன் பிறகு நிலைமை சரியாகிவிடுமென எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது நிலைமை மேலும் மோசமாகியது.

அன்று முதல் லதாவின் உடையில் வெட்டுகள் ஏற்படுவதற்குப் பதில், தீயில் பொசுக்கப்பட்ட அடையாளங்கள் காணப்பட்டன.

இதுவரை இரவில் உடுத்தியிருந்த உடையில்தான் கிழிசல்கள் ஏற்பட்டன, ஆனால் இப்பொழுதோ பட்டப்பகலி

ஹும் அவள் அணியும் உடைகளுக்கு அதே கதிதான் ஏற்பட்டது.

அதுவும் லதா உடுத்தியிருந்த கவுணில் மட்டுமின்றி அறையின் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த கவுண்களிலும் தீயினால் பொசுக்கப்பட்ட ஓட்டைகள் தென்படலாயின.

இப்படியே இரு மாதங்களாக இரவும் பகலும் மர்மக் கிழிசல்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தன.

லதாவின் உடைகளுக்கு இந்தக் கதி ஏற்பட்டு வந்ததால் அவர் வெட்கிப் போய் தனது அறையைவிட்டு வெளியே வருவதையே தவிர்த்தாள்.

உணவுகளும் அவளது அறையிலேயே பரிமாறப்பட்டன.

தினசரி குளிக்கும் பழக்கத்தையும் கைவிட்டாள். கிழிந்த உடைகளைத் தைத்து உடுக்கும் பழக்கமும் நின்றது.

லதாவின் தாயாரோ கத்தரிக்கோல், பிளேட், நெருப்புப் பெட்டி, கத்தி போன்ற எந்தப் பொருட்களையுமே லதாவின் அறையில் வைத்துவிடாமல் கவனித்துக் கொண்டார்.

திரு ரணசிங்க தன் மகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பரிதாப நிலையைத் தவிர்க்க எடுத்த எத்தனையோ நடவடிக்கைகள் தோல்வி கண்டன. ஒரு நாள் மைபார்க்கும் ஒருவரை அணுகினார்.

இறந்துவிட்ட லதாவின் தாய்மாமன் ஒருவரின் ஆவிதான் இந்த சேஷ்டைகளைச் செய்கிறது, அவர் லதாவோடு காதல் கொண்டிருந்திருக்கிறார் அது நிறைவேறாது போகவே இப்பொழுது ஆவியாக வந்து இப்படிச் செய்கிறார் என அந்த மைபார்ப்பவர் சொன்னார்.

இதைக்கேட்ட திருமதி ரணசிங்கா ஆத்திரம்கொண்டார். தனது சகோதரர்கள் எவருமே இறக்கவில்லை என

றும், இருப்பவர்களும் சொந்த மருமகளிடமே காதல் கொள்ளும் அளவுக்கு கீழ்த்தரமானவர்கள் அல்லவென்றும் சாடினார்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில்தான் லதா ஒரு விஷயத்தை வெளியிட்டாள். தனது உடைகளைக் கிழித்தது, வெட்டியது தீ வைத்தது யாரென்பது வெகுநாட்கள் வரை தெரியவில்லை என்றும், ஆனால் ஒரு ஆவி வந்து இப்படிச் செய்வது தனக்கு இப்பொழுது தெரிகிறது என்றும் கூறினாள்.

ஒரு நாள் காலை படுக்கையில் இருந்து எழுந்த லதா ஓவென கதறி அழ ஆரம்பித்தாள். திடுக்கிட்டு விழித்த லதாவின் தாயார் பார்த்தபோது, லதாவின் அழகிய கூந்தல் வெட்டப்பட்டு தரையில் வீசி எறியப்பட்டிருந்தது. இதைக் கண்ட திருமதி ரணசிங்கா சோகம் தாங்காது லதாவோடு சேர்ந்து அழ ஆரம்பித்தார்.

இக்காட்சியைக் கண்ட ரணசிங்கா இரவு என்ன நடந்த தென லதாவைக் கேட்டார்.

“இரவு அந்த ஆவி இரு முறை வந்தது. ஒரு முறை என்னைக் கட்டிப்பிடித்து உடலெல்லாம் கடித்தது, கீறியது. இரண்டாவது முறை எனது கூந்தலை வெட்டிவிட்டு சென்று விட்டது” என்றுள் லதா.

ரணசிங்கா தம்பதியருக்கோ என்ன செய்வதென்றே விளங்கவில்லை.

உடனடியாக மொரட்டுவையிலிருந்து தனது மைத்துனர் ஸ்டென்லி பெரேராவுக்கு விபரங்களை எழுதினார் ரணசிங்கா. ஒரு பிரபல பெளத்த குருவை அழைத்து வருவதாக திரு. பெரேராவிடமிருந்து பதில் வந்தது.

அந்த குறிப்பிட்டநாள் வருவதற்குள் லதாவுக்கு புதிய கவுண் ஒன்று தைக்கப்பட்டது. பெளத்தகுரு வரும்நாள் நிச்சயமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

லதாவோ அசல் பைத்தியக்காரியைப் போல் காணப்பட்டாள். அவளிடமிருந்த அழகெல்லாம் கரைந்துவிட்டிருந்தது. பல நாட்கள் குளிக்காததினால் உடலெல்லாம் தூர் நாற்றம் வீசியது.

பலாத்காரமாக குளியலறைக்கு இழுத்துச் சென்று லதாவை குளிப்பாட்ட முற்பட்டார் திருமதி ரணசிங்கா.

லதாவின் உடைகளைக் கழற்றியபோது திருமதி ரணசிங்காவுக்கு பெரும் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவரது கண்கள் கலங்கின. நெஞ்சு விம்மியது. அழகைக்கிடையே லதாவைக் குளிப்பாட்ட ஆரம்பித்தார்.

லதாவின் மார்பிலும், தொடையிலும் பல கீறல்கள் காணப்பட்டன. யாரோ பலாத்காரம் செய்த போது ஏற்பட்ட காயங்கள் போலிருந்தன. சில காயங்களில் இரத்தம் கண்டிப்போயிருந்தது. இடது மார்பில் யாரோ கடித்தது போன்ற பல் வரிசைக் காயமொன்றும் இருந்தது.

இந்தக் காயங்களையெல்லாம் நன்கு அவதானித்துக் கொண்ட திருமதி ரணசிங்கா பெரும் மனக்கிலேசத்துடன் லதாவை குளிப்பாட்டி முடித்தார்.

அடுத்தநாள் திரு. ஸ்டென்லி பெரேராவுடன் பேளத்திக்கு வந்துசேர்ந்தார்.

புத்தம் புதிய கவுணை அணிந்திருந்தார் லதா.

பல மந்திரங்களை உச்சரித்து பூஜை நடத்திய அந்த பிக்கு கடைசியில் 'விஷ்ணு ராஜ தைலம்' நிரம்பிய யந்திரம் ஒன்றை லதாவுக்கு கட்டிவிட்டுச் சென்றார்.

'விஷ்ணு ராஜ தைலத்தின்' மகிமையால் லதா இரு தினங்கள் நன்றாக இருந்தாள். மூன்றாவது நாள் மீண்டும் பழையபடியே லதாவின் உடைகள் கிழிய ஆரம்பித்தன.

இதுபற்றி மீண்டும் திரு. பெரேராவுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டபோதுதான் அவர் திரு. கோலூரின் விலாசத்தைக் கொடுத்து அவரைச் சந்திக்கும்படி எழுதியிருக்கிறார்.

ஒரு சனிக்கிழமை, திரு. ரணசிங்கா கோலுரைசந்தித்து
லதாவின் கதையைக் கூறினார்.

அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை கோலும்,
அவர் மனைவியும் 'லதா நிவச' என்ற திரு. ரணசிங்காவின்
இல்லத்தைச் சென்றடைந்தனர்.

அங்கு சென்றவுடன் நேரத்தை வீணாக்காது கோலும்
மனைவியும் லதாவின் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

லதாவைத்தவிர மற்றவர்களையெல்லாம் வெளியேறச்
சொன்னார்கள்.

லதா கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாள். கிழிந்த உடைகளைக்
காண்பிக்குமாறு லதாவைக் கேட்டார்.

லதா தனது அலுமாரியைத் திறந்து அங்கு குவிக்கப்பட்
டிருந்த பல கிழிந்த கவுண்களைக் கொடுத்தாள். சுமார் பதி
னைந்து கவுண்கள் இருந்தன, இவற்றில் ஐந்து தீயினால்
பொசுக்கப்பட்டிருந்தன மற்றவை கிழிக்கப்பட்டும் வெட்
டப்பட்டிருந்தன. இவைகள் சீனைத்திலுமே கிழிசல்கள்
உடையின் முன்பகுதியில்தான் ஏற்பட்டிருந்தன.

பதினாறு வயதுமட்டுமே நிரம்பியிருந்தாலும் லதா
இருபது வயதுப் பெண்ணுக்குரிய உடற்கட்டுடன் காணப்
பட்டாள்.

இவ்வளவு பிரச்சினைகளுக்குமிடையில் கூட லதாவின்
உடலழகு எவ்விதத்திலும் மங்கிவிடவில்லை.

கோலுரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க திருமதி கோலுர்
லதாவின் உடம்பைப் பரிசோதித்தார்.

லதாவின் உடலில் காணப்பட்ட காயங்கள் பற்றி
கோலுரிடம் அவர் தெரிவித்தார்.

இடது மார்பில் ஐந்து காயங்களும், வலது தொடையின் உட்பகுதியில் இரு காயங்களும் இருப்பதாகக் கூறினார்.

இதையெல்லாம் கேட்டறிந்து கொண்ட கோலூர் லதாவை அவர் படுக்கையில் படுக்கும்படி சொன்னார்.

அடுத்து தாம் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு எந்தத் தாமத முமின்றி பதிலளிக்க வேண்டுமெனக் கூறிவிட்டு கேள்விகளை அடுத்தடுத்து கேட்க ஆரம்பித்தார்.

சுமார் ஒரு மணி நேரம் கோலூர் கேள்விகளைத் தொடுத்தவண்ணம் இருந்தார்.

இக் கேள்விகளுக்கு லதா கூறிய பதில்களாவன:—

“நான் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருக்கும் சமயம் நல்ல வாட்டசாட்டமான உடலமைப்புக்கொண்ட ஒரு வாலிபன் வருவான்.

அவன் மாறிமாறிப் பொழியும் முத்தங்களால் நான் நித்திரையிலிருந்து விழிப்பேன். எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியடைவேன். அழகு சாதனங்கள், சாக்கலேட்டுகள், இனிப்பு வகைகள் உட்படப் பலவித அன்பளிப்புகளை அவன் கொண்டு வருவான்.

அதையெல்லாம் எனக்குத் தந்தபின், வெளியே நிற்கும் காரில் தன்னுடன் வரும்படி அழைப்பான்.

இதற்கு நான் மறுப்பேன். என்னைப் பலாத்காரமாக தாக்கிச் செல்ல முயற்சிப்பான். இதையடுத்து எங்கள் இருவருக்குமிடையே போராட்டம் நடக்கும்.

இப் போராட்டத்தின்போது என் உடைகள் கிழியும், என் உடம்பில் கீறல்களும், காயங்களும் ஏற்படும். அந்த வாலிபனுக்குக் கோபம் எல்லையற்றிவிட்டால் என் உடலெல்லாம் கடிப்பான்.

அவனுக்கு கூர்மையான நகங்களுண்டு. அந்த நகங்களால்தான் என் உடலைக் கீறுவான். இதை நான் தடுக்க முயன்றால் எனது உடைகளை வெட்டுவான்.

இந்த வாலிபன் என்னுடன் சண்டையிடும்போது பிரமாண்டமாகக் காட்சியளிப்பான்.

தனது கரங்களில் என்னை ஏந்திச் செல்வான். நான் திமிறினால் என்னைத் தடாரென்று கீழே தரையில் வீசியெறிவான். ஒருநாள் கோபங்கொண்டு எனது தலை மயிரைக்கூடக் கத்தரித்து விட்டான்."

இப்படிக் கூறினான் லதா!

"இரவில் வந்து இப்படித் தொல்லைகொடுக்கும் இவனைப் போன்று வேறு யாரையாவது பார்த்திருக்கிறாயா?" என்று கோலூர் கேட்டார்.

சிறிது சிந்தனைக்குப் பின்பு, "ஆம் பார்த்திருக்கிறேன்... பாடசாலைக் கால்பந்தாட்டக் கோஷ்டிக் காப்டன் லயனல் இப்படித்தான் இருப்பான். நான் பாடசாலைக்குப் போகும் போதும், வரும்போதும் வழியில் அவனைச் சந்தித்துப் பேசுவது வழக்கம்.

பாவம்! அந்த வாலிபனுக்கு வாழக் கொடுத்துவைக்கவில்லை. மூன்று மாதங்களுக்கு முன் அவன் கார் விபத்தொன்றில் இறந்துவிட்டான்.

அவன் மிகவும் நல்லவன். எனது கூடைப் பந்தாட்டக் கோஷ்டி எங்கு போய் விளையாடினாலும் அங்கு வந்து ஆரவாரம் செய்து எங்களை ஊக்குவிக்கத் தவறுவதில்லை."

இப்படி லதா கூறிமுடித்தபோது அவளின் கண்களிலிருந்து பெருகிய கண்ணீர், கன்னங்கள் வழியே வழிந்து சென்றதையும் கோலூர் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

இதன்பின் அதே படுக்கையில் வைத்து லதாவை, ஹிப்னோடைஸ் செய்தார் கோலூர்.

கவுண்களை கிழித்து வெட்டியது, நெருப்பால் பொசுக்கியது, முடியை வெட்டியது, உடலில் காயங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டது எல்லாமே தனக்குத் தானே செய்து கொண்டதாக லதா ஒப்புக்கொண்டாள்.

இதையெல்லாம் லதா கூறிய பின்பு, இனிமேல் நீ இப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டாய் என்று லதாவின் உள்ளுணர்வுகளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துக் கூறித் தன் னம்பிக்கையை ஏற்படுத்தினார் கோலூர்.

ஒன்றரை மணி நேரம் லதாவிடம் கேள்விகளைக் கேட்டு ஹிப்னோடைஸ் செய்தபின்பு கோலூரும், அவரின் மனைவியும், லதாவின் அறையைவிட்டு வெளியேறினார்கள்.

இருவரும் அன்று பகலுணவை திரு. ரணசிங்கா வீட்டிலேயே உண்டனர். லதாவின் கோளாறுகளுக்கெல்லாம் காரணம் அவளது பாலுணர்வும், வயதுக்கு மீறிய வளர்ச்சியும் எனக் கூறி, கூடிய விரைவில் ஒரு அழகான, வாட்டசாட்டமான வாலிபனுக்கு, குறிப்பாக விளையாட்டுத்துறையில் ஈடுபாடுள்ளவனுக்குத் திருமணம் செய்துகொடுக்கும் படி கூறினார் கோலூர்.

இரு மாதங்களுக்குள் திரு. ரணசிங்கா, கோலூரின் அறிவுரைப்படியே லதாவுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்தார்.

இன்று லதா அழகிய 14 வயதுகொண்ட ஒரு மகனுக்கும், 12 வயது கொண்ட ஒரு மகளுக்கும் தாயாகி, மகிழ்ச்சியுடன் குடும்பம் நடத்துகிறாள்.

லதாவின் கதை மிக சுவாரஸ்யமானதால் இக் கதையைப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கலாமென நினைத்தார் கோலூர். இருந்தாலும் இது லதாவின் குடும்ப வாழ்வைப் பாதித்துவிடக் கூடாதென எண்ணி, லதாவையும் அவள் கணவனையும் சந்தித்துக் கேட்டார், அவர்களும் சம்மதம் தெரிவித்தனர்.

லதா இப்படி நடந்துகொண்டது ஏன் என்பது பலருக்குப் பெரும் புதிராகவே இருந்தது. இதைப்பற்றிக் கோவூரிடம் விளக்கம் கேட்டபோது அவர் பின்வருமாறு பல விஷயங்களையும் தெரிவித்தார்:—

“இரவில் நடந்த மர்மச் சம்பவங்களுக்குத் தான்தான் காரணமென்பதை லதா ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்திருந்தாலும் கூட நான், இதைச் செய்தது லதாவேதான் என்ற திட்டவட்டமான முடிவுக்கு வந்திருப்பேன்.

காரணம் லதா வலது கைப் பழக்கமுள்ளவர். அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த கீறல் காயங்கள் அனைத்தும் இடது மார்பிலேயே காணப்பட்டது. பேய் அல்லது ஆவி இரவில் வந்து இக் காயங்களை உண்டுபண்ணியிருந்தால் ஒருசில காயங்கள் வலது பக்கத்திலும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அவளின் வலது கையில் மட்டுமே பல் அடையாளம் காணப்பட்டது. அவளின் பிரஸியர்களிலும், வலதுபுறமே ஓட்டைகளும், கிழிசல்களும் காணப்பட்டன.

வலது கைப் பழக்கம் கொண்ட லதாவே இதைச் செய்தாரென்பதை இதிலிருந்து நான் ஊகித்துக்கொண்டேன்.

சிறுவயது முதல் பேய், பிசாசு கதைகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த லதா, இரண்டுமாத காலமாக இரவில் தனக்கு நடந்தவைகளை பேய்தான் செய்ததென நம்பியதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு எதுவுமேயில்லை.

மேலும், ஆண்களுடன் பழகும் வாய்ப்பில்லாமல் வளர்க்கப்பட்டவள் லதா. அவளுக்குச் சகோதரங்கள் இருந்திருந்தால், அவர்களைச் சந்திக்கவரும் நண்பர்களுடனாவது பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் லதாவுக்கு அந்த வாய்ப்பும் ஏற்படவில்லை.

இப்படியே ஆண்கள் வாடையேயில்லாமல் வளர்ந்தவள். பருவமடைந்ததும் வயதுக்குமீறிய உடல் வளர்ச்சியையும் பெற்றாள்.

லயனல் என்ற அந்த விளையாட்டு வீரனை மட்டுமே லதாவுக்குச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டு வந்தது.

இருவரும் பாலுணர்வு காரணமாக ஒருவரை ஒருவர் கவர்ந்தார்கள். இதனால்தான் லதாவின் விளையாட்டுகளைக் காண லயனலும், லயனலைப் பார்க்க லதாவும் ஆவல்கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள்.

லயனல் திடீரெனக் கார் விபத்தில் இறந்தது, லதாவுக்குப் பெரும் இழப்பாகிவிட்டது. பரீட்சையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்ததால் லதாவை இக் கவலை பெரிதாகப் பாதிக்கவில்லை.

பரீட்சை முடிந்து, லதா வீட்டில் தனிமையில் இருக்கும் போதுதான் லயனலின் நினைவுகள் எல்லாம், அவளது உள்ளுணர்வுகளையும் திசை திருப்பிவிட்டன.

இரவில் வந்து பல செயல்களைப் புரிந்தவன் லயனல் என்றே லதா கற்பனை செய்தாள்.

லயனல் வந்தது, முத்தம் கொடுத்தது, அன்பளிப்பு வழங்கியது, காரில் அவளை அடைத்தது; கைகளில் ஏந்திக் கீழே போட்டது எல்லாமே லதா எதிர்பார்த்தவை. இப்படி நினைத்து அவர் சுயமாகவே இன்பம் கண்டார்.

உடைகளில் குறிப்பிட்ட சில இடங்களைக் கிழித்தும், வெட்டியும் தனது காதலன் தன் உடலழகைக் காண வேண்டுமென்றே லதா அப்படிச் செய்தாள்.

இக்கால நாகரிகங்கள்போல் முடியைப் பொய் செய்துகொண்டு, தனது காதலனை மகிழ்விக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலேயே தனது கூந்தலை வெட்டிக் கொண்டாள்.

காதலன் லயனல் செய்யும் அங்க சேஷ்டைகள் தனக்கு இன்பமளிக்குமென நினைத்து, தனது மார்பிலும், கையிலும், தொடையிலும் காயங்களை ஏற்படுத்தி, அதனால்

உண்டாகும் வலியினால் இன்பமடைவதாகக் கற்பனை செய்தாள்.

அவள் ஒரு வாட்ட சாட்டமான வாலிபனைக் கற்பனை செய்ததால்தான் இரவில் வந்தவன் ஒரு ஆஜானுபாவான் என லதா கூறினாள்.

அதனால்தான் அப்படியான ஒரு இளைஞனை மணம் செய்து வைக்கும்படி லதாவின் தந்தைக்கு அறிவுரை வழங்கினேன்.

லதாவுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது 'Schizophrenic' என்ற ஒருவித மனநோயே.

இது பாலுணர்வு காரணமாகவே ஏற்படுகிறது.

006061

8.6.91 08 B249

10.6.91 B253

15.6.91 B247

19.8.91 104

EST
MAY 1991

Bea 1/10
Korjooji
Korjooji

ரவது சீக்கிரம் பதவு ஏழ்மல்குந்து எடுக்கப்பட்ட சுவையான
சீவ சம்பவங்கள் இந் நூலில் அடங்கியுள்ளன
இவற்றை வெளியீடுவதில் நோக்கம்

- ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற கட்டிய
மடுவா வகாரங்களைப் பொது மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவது
- மடுவா வகாரங்களைத் தவறுதலாகப் புரிந்து கொண்டு
மந்திரவாதிகளை நம்புவதைத் தடுப்பது
- பெண்கள், வசியம், ஜூன்யம் என்ற மூடக் கருவியை
கொள்வதைப் போக்குவது

இது உள்ளே படித்துப் பாருங்கள்

